[illegible]

[illegible]

מס ירמיה - בין באורך אשי

בין באשון א-ל

בין שם

בין אשרי ב-סל
בין הבא אל ירמיה - ח

בין בקל גבו

(1) ולא דמאי דלמאן דס"ל

(א) אבל שהיתה פטורה בשעת הקדשה – וכן בהקדשה שם הקדשה השניה בשעה שהיה אסורה אלא דאמאי מיני בהשל בשעת הקדשה לא היו פטורה אבל מוש מעכ"ל הבל ידע – ולא מאורי ה"ה הרי אלו ולא הקדיש לא היתה בשעת הקדשה

ה. מתני' טו' נשים פטורות מדיבון ושאר שבועות – אפילו הרי"מ קשה שבועות דהטו נשים פטורות שבועה, ושאר הן פטורות שבועה, ולאורה משמע דהכא"ש דיבון נשא דבר על קדושת המקדש, שמלו גילו שלדור הליא בשעת אירוסין אינה פטורה לחתם, דאיכ שאינה בגיל לא אירוסין לתנין יבום ולא גילו שלדור תלמידין שבון בגיל משל אירוס ~~לקדשה~~ נשאה הנשא את אירוס – ונשאו כונת המתני' דלא אירוס דהטו נשים נפטרו הנשות בשעת – וכן מפורש המגל ד. ה' עד, בשעת הנשאת אירוס) אסורה לו שאוסרת על שעת הנשאת לבעל) שמקבל אירוס קיים – דמשמע שלמדין מלשון אוסר אוסר על הנשאת אירוס – פלא הינן יפעל בשעת נשאת אירוס אינה נפלת ליבום – והינן כגון, בהלו איכו מדיבות מא אין אלה של אירוס לפטור שעת, ולמדין מקרא שלדור דמקבל אירוס קיים יאלו בשעו אומק כונת המגל לה. ה' לא הקר בבלי. כין דאשת אחות אשה אסרה חבלת אחות אשה. נמצא שמיין שמשמעות הישאר הבעל הימן בשל בשעת נאסרה הוי דוקא אל נאסרה משאת נפולת משת אירוס – ואיכ אלו שנאסרה שפוטרת שם אלא בשעת אשת אחות פוטרת הבשעה (ולא הא"ל הבעל"ל על הדק בבל הקל ותל"ל) מה כין שנאסרה משאת נפלה לי אירוס אשה הלו אל בשעת כירוס – [בשעת נשאו יוסף בנא בנאסרה שכין בדשאת נפלה אינו קורא הה ובמה ומא אל – בהיינו בדאירוס בדאירוס חיבו המגרה שמשקדשה מתלות יבום, ומשמע מה שכל אלו נפלת ליבום הרי מגלו הרי מתלות יבום, ומשמע מה שכל אלו נפלת אירוס, אבל אל הנשאת נפלה בלא שאין לה בגיל לו אשה אירוס, אבל אל הנשאת נפלה הרי מה אירוס בגל אשה בגו מבנה המגרה שמשקדשה מאין יבום הרי מה אירוס בגל אשה בגו מבנה המגרה שמשקדשה מאין יבום (ואינו בומה לבעל אירוס הלו בגיל בלדור בבגל הלו הר בגל מתלות יבום אל הלו בגל בה משה) אלה אל אשה בגל בגל תיבות מתלות יבום אל הלו בגל בה משה

(1) ולפי בקיאותו בתורה הדברה ממשלת יהוה. ונושא אותם כאשר ישא איש את בנו בדרך אשר הלכתם עד בואכם המקום הזה

דינים בפטור ב"ב, ובאסרה

משוש הא"ל שמחה - וכבר כונת רש"י ז"ל, כמה שאין אני קרוא רה
ובמה יבא עלי דמוסקיר ממשלת יהוה הרי הוא כאשת איש שיש לה בעל
הבינו מהראשת אות תשב אל ארוה שמוסקיר מפין יהוה, ולא הוי הכלל
אילו בא"ל שאין לה בעל אלא תשב ארוה] אבל יוסף הפטור נעשה אי
הרי הם ארוה משארת נפלה וכבר מה שבארנו בשמן דרך אי טו נעשה
נעשה פטור לגמרי, שזה שיקר קדמני הברכת שמואל ס"ד ד' את ב
הא"ב ועל הטעם בל לה הכונה בשרי הטעם - ואולי יל שכבר אל שמקר כונת
הטעם כי בה לאחרי שאיסורה בא מחמת ארוה בלו הארוה תשבא הלבה
אל כארוה ונכלל הנשאת לשון המשנה כל שביא איסור ארוה ומאי
ובלים עם שיאורנו הבאור בינא בנאסרה יל בלמידין
בה לאחר הגלות בלבדו (עד הברכת שמואל ס"ד סק"ד) בלמידין בשאר ארוה
הפוטרת לבדה, ולא רק שהפוטרת אותה ממשלת יהוה, אלא בארוה מופקרה
מגלות של הבעל יהוה ותשב הא"ל את שלה בארוה ומכינן עם מעשה
הפוטרת לבדה הבינו הלבד בכפה) כלל - תכינן בא"ל הרי ארוה הנפלה
נעשה הא"ל אל ארוה - אל מעשה יבאין ומוד בנאסרה בא"ל בינה
נעשה אל כארוה - שזה כמן מלה בקבלל המות מי ה אמת ה - וכו

ולפי"ז יל עם בלבאורה קשה על רש"ל בה ובאחות אשה
שבקשו בתבא בין נאסרה בנפשה - ותלקו בלוש בינא בנאסרה בנפשה, אבל
מה סדרו בא"ל בלו לא קנו הבשרת נפשה, ולבאורה קשה בסמן בבשרת
נפשה יש לה בין בלוש בלו לא קנו אל הטור בפרה בלשרת
נפשה ותבא יל נפשה אל בינא בלוש בלו לא קנו - ואין לומר בסוברים
הרה בלוש בבשרת נפשה יש לה ציקת לחיבה ומשה כבר אי"ז לפטור
בכתב יל ציקת יהוה, בשם לתו בסבא תבינן הטעם יל"ן בה בפרה בלבדן
בכתב הגה המחבר עבושת הטור בפרה מן בהיבוש מה הטעם
עבושת קבשו לה לחיבה - [שיר בוש לו דבר בד אוסר בטוש לא: ס"ה המשנה ב"ב ואי"ל
ומאיר עשה - ומאיר אי בלה כל דבר מבאשן בפשטו
בהמקרה בוש לחיבה יבא בטור בפרה יבא]

(2) ולפי הנ"ל יל בבאשת מלכיה יבא ל בינו ל

(2) ווי

דינין בטור ב"ב ובאסרה

גרוש - ואיך בנישואי האיש על הבכורה ערוה - במשלו גילו בשעת לידה הוי ס"ד שלא
ערוה הוי בהיתר ובגלו - שלא לאחר הגיעו אל בעל דרה בראמר ~~אל הערוה~~
כל דבר בשעת ערוה הוא בנישואי האיש שלא ערוה אי הערוה (ומאן
שדקדקו לומר ממנה כי כל שהיא איסור ערוה בקבלה אל הלכה) ובאן
ממש דבר באסרה כמו לגרוש וכן שבאמר הטעם דגלו ~~אל~~ אינו לאיות
בן באסרה בשאינו אבל ערוה - אלא הם באינו לאיות בדבר בשעת ערוה -
נקבה ולמנוע מדבר באסרה נלמד מעשת ערוה לבאסרה מתרגל
קדושין הקדש הערות ס"ל אות ל' שהקשה דאי - נימא דערוה עוסקו ל"ב
קיבל אין עדות נימא גם בלבד - בלא בדק אולם בגלו לידתם משל
בדבר אין עדות מה גם אינן מתיחס בן באסרה, ובן באסרה שלמדין מעשת
ערוה וכן בנבדק לא אשה ערוה (ע"ד הרמב"ן ומיגש מ"ל ל' ומקלות נלמדים
סוסי ד') שם לו דבר בנישואי

ומה הטעם לשעת בדבר בנישואי בגלו בדבר בשעת ערוה מובר דהבאינו
בן בתשובות הבסן ס"ד ריש שעת בנשה לא בטרה בשעת ואם היו עובדי
שני לבתיבל אחר בשיטה ומשרשל הטעם משל בלב נגם לאחות אשה ושאר
הערות משל בבעל האיסור אומנם לא הבל עד - ובן אין אשה בעה איסור
בלבד מומם ומאי נבמ אי לא בא לאחות אשה ושאר ערות אבל מומם
לפטור בשעת אב בדרכם לחלק לב מאחות אשה - ולכן בדבר בומאי
בלאחות אשה - וכן מוכח בראשל אבל ס"ד ריש שעת בלבד בדבר בנישואי
בנוסף ומדוכיח גם מבא בבעל הטעם בנשה אינם הוטרת בשעת
משל שאינם בומם לאחות אשה באסרה משל קורבה בערות.

[ובנם מהבכרת שמוא ס"ל אות ה' מאמר שם כי כן הכונת הטעם
אל נימא שטעם אי בלא אשה ערוה ומשלה לגי בדבר בנישואי אב בהיקישא
ה יהם לומר שאבא נגם קרוי ערוה - ואב היאק יהנו היקישא בל יונים
הבא אלה בדבר בכל אאנה אלה ליחוד]

(2) ולפי"ז מובן קושית הרב"ם מה"ל דשיר לאסרה קבל אשה בפני אדון אלא בנכסים. פירוש שרוה, והא הוי גב ברבי נושל ולדלה אסורה - ולפי הנ"ל אלש בשיר מי איכא מידי - המשך ה"ה (2)

דינין פטור ב"ד ונאסרה

ובנתים הה"מ מפני כלל נבדר דהיינו שיר לשון בפל בינו בנאסרה הוא רק לי שרוה, ואמרינן בסאינו נעשה גב שרוה הא מפורש קידושין דאל הי ביתא דיהל קטן ומקרא דלקיל אמו של הי בינו בנאסרה על בקטן, ולאסרה הפטור קטן מדי כמו פטור אילונית דאין הא'ו נעשה שרוה לי' משלי לקיל הה משלת יהול כמש בהדרכת שמואל ומה מפורש דבנה הנ"ל בשיר הה בינו בנאסרה פוטרת בשרש (3) ומהא מקשו אותה בעל בשיר בין נאסרה, ומהא סוף ה"ה פאילונית אל (3)

ואולי אפל דיש ל' בינו בנאסרה - הא דאל בשות נפלה היתה שרוה נעשה הא'ו גב שרוה ולמבין בה מבינו בשרש שרוה, ומק מפרש בה יפלה הא'ו שנאסרה לפטור דבה. ובמו כונת התוס' ל"ה דה לא הקשה בנ"ל - ויש אוד בין בנאסרה מה שאמר הרב קידושין מי איכא מידי בשאינו אסירה לי' ובתם הבא שני - ובין בה נוסף אדם שלא היתה שרוה, דאל בתיבי לאין ונשין שיר פין בה המפורש בהדרכת שמואל סי' ב' אות ל' דל תשה הריבוי התשיעית סי' ב' - ומשמה שיר בין נאסרה אל קטן ומבוריק בדוקא דקה בארי לתן קטן נקט בעלה לשקיו דמי איכא מידי ואפל לפי יקשה מבור לשל אותבין נאסרה בנבה מטמאו אפל לפי"ז יקשה מבור לשל אותבין נאסרה בנבה מטמאו דמי איכא מידי, ואפל טצמו כונת התוס' לתרל בפנין שיש לה היתה לי' טרולה מקרי הנמה ובא לי' ולוי עבה לומר מי איכא מידי דמקרי אסירה, ודבאר התוס' אפל דהקבל לבמוש מרן הבמוש ישיבה נבול לבמש סירה הנוס. בבנמל דבל, ה' לתלל בקשי בבשטות בשרש מ פוטרת בבנה - ובנמל דבל טל. בלי בשות בתו בגיו אינו מפר נקבה בין שאפשר לתקן לי' נידושין - ונ' בלולה הבין שרוה בשות נפלה, מהבין שרוה בלאתר נפלה - בשטות נפלה נמשמ מקרא נפלה, ועל אין לתלק בין אינו לשאר שרות בבוקשו כל שרות לבבנו - מ"ש לאחר נפלה הא בנבקר בנקבה אל נעשה שרוה אין בה מבין לי' בבא אינו בנינה פוטרת הבלבה לאתר נפלה אלא נשות בלא נדרה שיש לו ברה, ועל בתו הנוס בגיו מסתבר בשרוה של אות אינו יפקיע נקבה בין שפל לתקן לי'

(2) ואם בכסו כונת האדם ס, דמנהג הוא נישת מנהג בדאי יש לו היתר - בלי אורה קשה. כל זמן לשון ואשה אין לו יש לו היתר - ולפשט שטוה בזיבמה לשון אינו אמר שלקחו סידר האיסור לאשה בנפש

בדין בטור ב"ב ובאורה

ובנפש יל דמה באמרין שמי שיש מיני דמעקרא אסירא - באיזה הדבר הוא באיזה חל בעצמו נפילה איסור יבול בשעה שלא האיסור מופקר משמע יבול לא אמרין אלא באמר נפקר סיבת האיסור אינו אמרין מי שיש מיני דמעקרא אסירא - משאב אול מתחילה אל איסור לבוא באופשר להתיר אותם איסור לא אמרין. עי' האיסור נפקר מצות ובול בהא אפשר להתיר אותה איסור יכולין סידר הנוף באיסורא באלא אינו מפקיע ציקה בין שיש לתקן לי' ביבומין

ובנפש יש לחקור הא באלא איסור נפש לי' טרולה אל פה תשיב בהאיסור נפש יש לה היתר ושאלה לוש הה מי שיש מיני דמעקרא אסירא, ולאורה פה אלו אל האיסור נפש בלה מחמת טומאת נפש ומחמת לאחר טרולה משול שקהרה לי' טרולה, אל בהאיסור נפש אינו אלו הטומאת נפש, אלא בחיבש הנרה. באלא האיסור לי' טרולה, בטרולה מתיר איסור נפש (וז הגי' ר' שמעון דרק ס יב) עכ"פ הר מעבר לי' הוי דמשיטת הראב"ד בכל דבר בפולמס לדו רק לחנין טומאת נפש חנין בהאיסור נפש אינו אלו הטומאה, בשבין טומאה דפולמס ומ"מ מותרת לרולה

ולפ"ז מובן היטב כונת הגי' בשנבה לוש לאחר מי שיש מיני דמעקרא אסירא בין שיש לה היתר לי' טרולה (בהיינו הבב בל של הקרבה) ולא מעקרא אסירא בפ"ת מופקרת מעקרא ממלאת יבול בין שיש להתיר האיסור לי' טרולה - משאב דקלין, האיסור לבקול לאחר של אי"א להתיר, בעצב האיסור דבלי מופקר מצות יבול אלא בכשנשפ בבנו נפקר סידר האיסור ממלא אבבא האיסור לי' אמרין מי שיש מיני דמעקרא אסירא

(1) אולי לאורה קשה שמשב לעל בוש בין דנאסרה בלמ"ד מלבת שרוה - בלי הערה נשה האא לעורה ונבסו בינם בשת שרוה ונאסרה בלי דמה לי' בה"ה ונאסרה בלמ"ד נישאין בשאינן מפלגל

(1) לקמן ב. בה"ה. ולפ"ז

דיון פטור ב"ב נאסרה

שאבו בא"ל היום בדבר זרה שזה אותה שזה אין לה היתר אופני שלשת
נפלה בדבר אבל בדבר זרה אבל משל נישואין ~~בשאלה~~ לגו נשואה
באילו נפלה דאי אשמו ויבאה ממנו האמם שזה משל אותה אשם-תלוין
מבעוד בהדין נאסרה אליק מדינו בשלת זרה, ואל נימא בכל דינו
בשלת זרה הנו בהיגו נעשה זרה לי הזרה ומשה אסרה,
אלא בשלת מיתה אינם בדבר זרה אבל נימא בבאותה אשם אופא
כיון בשלת נישואין היה זרה נעשה היגו של זרה ותבא אסרה
השלת מיתה אלא שלשין אבל זרה - ודב בעמוד שש איסר תבל
של בדבר זרה וכמו המאירי (ז בל אל. אות 1) ומבריל על הריל
בהל ירל ולילבה - ואב אינו מוכח בהיגו את נעשה זרה לי הזרה
ואולי יל לפנינו המאירי משם ס"ל דמנת הגל, במוכח
מן הגורה בגאון להזרה להאסר אל היתה זרה השלת נישואין, והשלת
מיתה נפקעת הזרה, בכל אשם הו זרה השלת נישואין, בפנו הו אשם
אוש - משאב בדבר זרה לגבו אלו הגורה בגאנה נאסרה אל היתה
בדבר זרה השלת נישואין לא - ודב אוש בהבלת זרה נעשה היגו שלה
זרה השלת נישואין, משאב הזרה אבמה
ו"ל דהט"ו כ"ב. ב"ה ואלו ובגוף של ב"ה סלו
הנם הדינין הגדל יהו, בלמנו, פ' בשיק נאסרה בהאופן שנאסרה
שישלת הידמה משל אסרבא בשאר לטל מלאת ידמין [ונם מוכח מבדיקן
בשיק נאסרה לגבי אדבי לאון ונשין] ולבאורה יקשה בשעוד אבל מנעם
בלבאורה הא לא נאסרה מלאת זרה - ונדון בפנו הדין נאסרה הנו
משל מי אינו מיבי בשלקבל אסיבא אלא שדינה להבר באיסור
עא שיתולל לאותה נמא עבל האיסור אינו לבתיר אלא בא"ל תולל
אותה נפקע סיבת האיסור, אבל השלתו יש איסור שמפקיע מלאת
יחול ושיק נאסרה כמו בגבי קטן
2 - שנו שבבר קבמנו הבם הדור שמה הקונפלט הביקה אות ט"ל ב"ה אחותם הקודמו

3

דיון פטור ב"ב ונאסרה

(2) המשך שאלה אחת (2)

שור ב"ב שאחר יש בדיון - הרי בהדרה פוטר הדברה
ומי בהדרת תנאי, אבל בעושה האש אינו בדרה - הכונס כאן
אי בדבה לפי כחו בכון אלעזר דאל לא משכחת ב"ב אין לזה
להאמיר אבי הדוק - יש לדאר בשביל בשאחת פוטה אינה דרה
אלא בלמיכון מקרא שמאחה בים לה בדן דרה לאבי הדוק - יש
בדעת יהו בשיטת אחת אבי בדעת מקרי דרה, ולאבי פטור אלא לא
לא דרה - והכם מבאר בדברי שפוטה פוטרת בדעת מוכח שם לה
בדן דרה לפטור בדעת ולשיטתם בבדת תנאי, אבל כון בשאינו
מוכח מפוטה לדרה שפוטרת בדת בדעת אב אינו מוכח מקרא
שבהדרה נתנם לה בדן דרה לחיב לעשות הא"כ לדרה ואל
אין מוכח מקרא בדשר דרה לחיב גם לאחרים בהדברה אין לה ד"ל
בדן דרה - וכון באיסורא בהדוק נבר מאיסור בדוק, אבל הלאחה בשאר
לבי הדוק הרי אב בעבד (שלא כון מלר בקרקע הדרת ס"ד אבל ו)
ולפ"ז לא שכחו כונת הגאון ל"ב ונאסרה שבאו בנישאין
הראשונים לפי בדיו בדאסרה אינו בדיו בשפר דרה - בל בדבדן נאסרה
בלאחרים שבאלו נעשה דרה כמו בדקא הדרת מיתה, ומ"ד בהאיא
של הדבר דרה אל נעשה דרה בדנישאין הראשונים, ומה שדרה
בדיו בשפר דרה בפיכון שבבדרה מחמת יחוד לי הדרה ומי
בהדרת תנאי - ולפ"ז יתיר קושיא האחרי מעשה ס"ד אבל ג
על הדעת שיפטור הדרה (שלאחרי אינם דרה, שמעם אמורה) אשל
בדר דרה - בכון שבאלו של הבשר דרה לא נעשה בדרה
שור לי בל בטרפה בב"ב

ומה בנבלה אינה פוטרת בדעת בדעתו דיפ בהדרת
תנאי - בכו אשל בכון בנבלה אינם דרה, משמה אינה פוטרת בדעת
(3) ושכן הר"ר אבר אלאי בדרבי

(5) והכ' ויעשה הדר בכו שבדרה פוטרת בדעת בהדרת תנאי - תשלום אלא - זו משל
רא"ל לחמות הלל"ב ט: הלבו בים ונאסרה

(2) יש דמאי, כל מעלה וכולן שמעו - כל שהיא בשעת הביקה בדעת אדוה (תלוה מיתם) אינה
שמתם הדבוה אלא אדוה אז בטל אלא אלו לה דעל הלשת מיתת הבעל ומתו מלסורה
לו אולמית - משעה בכם הה הסוס לו בכל שהדוה לו מקרי בסת אדוה - ולא בנמוק
הלשת לאדם מיתת הבעל ומקרי בשות - ולפי דברי המאירי הה אבל אחל נשיא אדוה לאחר (פ"ה
לפ"ה בוטרת בשתם וכל המאירי כו: בלה כל אבל ל דהבעות תנוק הבית אות פ"ה של

ד. אוכל בפ"ה ט"ו - ואי הוי אני אדות הוי. משעה בלמאירי אדות בלו קבל אשה
ול דבלו אות ל בהבי בלו אני לה אשל בלאו אדות ל"ל - ולאורה קשה
בהבי אילונית הוי אדוה ועל היה בשתם הוי אשל בסת אדוה אלו המקל
אשה בנים הבעל לו פ"ה תשי - ולאורה מוכח מבאנו בש אד טל שאינם בוטרת
הבסה באילונית לא אשה אדוה ובמו שאינה הדברת שמוגל סי ה (ולד דאמרי
אשה סי ג אות ב שבהיא סמוכל מסאנה לה) - והאמת הוי אנה מסורשת בל לקמן כי
בהלישנא קמא סדר בכל שהיא אסור אדוה אלא לאחר בסת אילונית ולא הא בהמשן
באילונית אסור אדוה קבינן לה מהיינו כבם אסי - והלישנא הבא שמשיק בחמנן
אלא לאפוקי מסבל אסי בטל היינו אשל באין אסורה אסור אדוה בהיינו
שאין אסורה הא מחמת אדוה בנים הבעל של - והיינו באילונית לא אבר אדוה
וכ"מ מהרטלאל של ול דלשנא יוקר של ולד דמשאושל דשהבל - והיינו נפל - ולד בולבא
(4) וכ"מ מהרק פ"ו הל ב מכל יפות שבאתם בסת אילונית לבבת שניות, ולא הל כאל יש בה הה
ול האיעצר ל"ג סי ל דבה ומם שפלל

ד: דמחנן אל שנשאו אילונית - והתוספתא הוא בהמל מעשה בטל שנשאו לאחר
מיתם והה יינה שפשטה לי המר על שיטת הרב הלבא הרשבא קיולו בה הבא
בשיק בין נאסרה בקטנה מטעל שבה אסר ליבל מספק שאנו הוי סרים, ואל"ל
שנאלה אלב שלא הי סרים - אלב בין שאשת מיתם סדרנו בסת אדוה
אלב אלה נאלה אלב - בהלי אילונית מ"מ אסר הלבה אשל נאסרה - ול דמאירי
לל מחנן ונשאו אילונית שהיא מעשה בבוגרת בעלקה בנשאת הדלל - אבל נשאת לאחר מיתם
בהתה אסורה הנאל ולשאר ביקה הימם בסת אדוה

דיון: אדוה בוטרת בהתה

ד: כשי דבה ובולן שמתן - וכשאת אלו הוי הא במו שאינם אשתו - ולאורה בלשון מינו
מבוקבק בלו קבל אילונית אלב דאמת לא הימם אשתו, ואי קבל לל נבבסו
הא מבוקבל הימם אשתו - ובלשת נפלה אנם אשתו - ואולי אבל לבנים מדן
הבלש ישדם בלל (ל דבאחבל לל קיבושין בלן האולם תלב בסוגיה בחמת הבעל
אות ד-ט ובהבם אות (1)) בהאמת לאחר מיתם מבוקבין אינה אב אשתו, אלב (2)
סב בלאחם מבוקבין אשתו אב בסבת אדוה בין בבל בחמנן תשבי בנשאו
תלב בהם בשי ובשאת אלו הוי הא במו שאינם אשתו - בלאנן יקול לא אשי

(3) ל בשי יבי בבה ובנסה - בבלל בבת אמת אלה מלבמבלה
ובה ביונן הוי בחמל לבן אל בשי של מעשה בשי הל בשת

(4) ל דבאבלן, ולמאירי, ובבולבא בלל:
בחמשת מבקבבל בלל אלו אשלל בל
אמת אלו אשלל בלבל אלבת
מיתת אלו הבאל ובלל ולל לל
ובבולבא ל"ב: בבולבא בלבבה בל

(2) עכשיו אל נתיב לכבוד אשתו הבינו שמעולם לא היתה אשתו אפילו הפשטות בדעתו קבל אל
מיאוס ולבו מר משיחה הבכרה בלי היה מהו אושר דבה ובעוד כלה בדאגה כי עקרה מכאן ולהבא
לחפכיר אולי הקשרו נשק שפיר אשתו אוכר כמה כלי בנשמת אמו מכאן ולהבא לפשינו סוחר
המאוכל בנים כאלה מחלה לא היתה אשתו

(ה)

כאשתו לפטור לרחם, בהבין לפת ארוה הנו בדרכה שלה מונעה ומל הבית
מליבול לידות - וכמו בוקבו האשה שנולדת לידות - אולי כון שהשמש
ולישו שלה שלם בן נפלה לידות אוכ לא אשר כאשתו לתן בם שלי הפטור
בדתה והוי כלפת הנו אילונית יה שאינם פוטרת לרחם
ואולי לא הלשו - בפנם אצנן לאיב נישואין תפלין נשמה פטור
בלבת ארוה הקשרת נישואין (5) לא בלאיב מיהם מפלת אב פטורה בלבת ארוה
נשמה הקשרת הנישואין בבכא הקשרת מיהם שהב אינן לבסות, אלא בנתלקו
רבה, בלאיב מיהם מפלת - כון בהקשרת מיהם לא היתה שלה בני יבול - בבא
נישבשה, אוכ הוי כאילם מלבא לחסרר בלתן יבול לא היתה מחלק אשתו
ושהה אל"א לפטור לרחם מטרת נישואין - בשאם שם שלה בני יבול, והוי אשתו
לתן יבול פוטרת לרחם - מטאוכ הבב כון בתנין בתנשמה - נמלא
בחלק לא היתה אשתו לתן יבול, והוי כלפת הנו אילונית - ובמו שבתב
כלי וכשמת אתו הכי הנא כמו שאינם אשתו בבינו לתן יבול הבינו
שמעולם לא היתה אשתו (2) (5) ובמה כאן באבא בבא נפלה הקשרת נישואין ל"ג בגמ' בבא סמך מלא הלכו
ובנם גם לא נמצא בבא ארוה הנשמה הקשרת נישואין בבא ארוה

בלבת ארוה הקשרת נישואין, ונמלא
בלא נשמה ארוה הקשרת מיהם שלה לא הפטור לרחם - בהקשרת מיהם שלה
אינן לבסות - ומתיל לא היתה ארוה - וממלא לא היתה הרחם לבת
ארוה - ואלו בבבו ומלא כונת התנא מ"ל קלב אות ג' בה בטין - ואין לבה לאחר מיהם
ולא הרמבן יב: בה ומהא - כון בתיל לא הלה אסרבן באות אשה לאו לבה לרחם
הנא - ולא הרבה שמוכ מ"ל יב אות ה' הבה ולפי - אולי אבן קשה בתשמו מבמבן בלבה
מקבל לבת ארוה - ולא כלי בתשמו בבאות בקבקה בפוטרת לרחם - [illegible]
[illegible] בתשמו אינו בקבקה בבאות הבל - בקבקה הבל ארוה ולא מיהם - [illegible]
לא הלה שמוכ מ"ל כלי אל לא בן הבלות [illegible]

---

(1) שוב בתלב הרבה שמוכ של בהבינן שלה בין הבלה לא הבל אות מיהל אינו כמ"ש
בהבא הקאמר הבא הכי הבאמר, ומה מ"ל אות אל בלבור בלבור ולא לפטור לבה
ולא שבהבו בן מבשל הבשלו (ובמבומם שבנמת לבשל לו מ"ל מה כלו הבבא הקולל הבלת ה')
ובמל לא הוי ארוה מלבל אלא בבבנמת בקבקה בבין בלבבו מלבלה לב בבקבקה
שלבלבל בבשמו ובלבל בבשל הבשל ארוה מבשל אחות בקבקה לא בבבל ארוה מלבל בבשל
לפטור הלבה - אולי הבשלו מן בבל לא בל מ"ל. מבאר בבמו מבמ"ו מבבל בבבין לבבל בבבל ארוה

בה היא

אין דרשני – כל היום באמצעות אולמת – הרי בלא נקבה אינה נאמן לומר לו משל בעוד

בעולמו של אביו נוקבת לדון ומשנה הדין יהא כל המוציא מחבירו עליו הראיה (5)

מרשני לא בה אינו מאמר מעתה – תלמוד בלא אלוף אינו אמור לאו כדרך לאפקורי דון

לגמרי – ולכן אלוף למיפטרא. דולא כלומר כמדומה אמרתם – ונקבה פי שמא באמצע

משל באנשים מופקד מבלי, אינו באמר לדמים, ובא מתני' כו בה ענינם

ואפטרי דולא לא בלא אלף לאו למיפטרה בולפין מאלאת אלמה דפיק – המשך ו

(3) המשך משל ב' אשר מאוס – ובאלת את כל שאר קמי לא שאינו בפמים ד"ה ר' שמעון

דר' אור כונל – ולאורה נראה בי"ש מתלקט לבינו דין ה' אי, וכ' לא בעוד בלהבריאן

בשאר קמי רק על פיאות הראש, אם יהא בינו אל מי נער בלאורה לה' הבשלין

אל הראש יגלה ציקון ויטהר בכל אופן באקלאות מי רק על שאר בפמים,

וכיון בפמי לית ואשה לא הו שאר בפמים, אלה הכי אין לו תקנה אב

שיאול על נירות

(2) המשך משל ב' – ולא דבר הדרת הכל בשר אפי' בלא בעל מקטן ומאוכרת לא אוסר לה: בה אמרו

וכיון בלשון אומר אינו לאורה לוט נאמרה, ואוב אפי' בשעורה דמשמן דאמרת הואל

שיגל שאין פטור מן הנשרה משל פמי' אסוק בתלמה שאסוק דלפרי הנה

ולבינ' אפי' בתמרים הנשרה יקול אפי' בשרה שבינו אין בדקל נופא הרי

לא נשברי הנה – ושור מכאות כמן כפ' דספר פנינל יקלול בל נגה אות

יקול – ועד דמבשמי אמרה מאומאר מגיר בלל מפרש מה

(3) ועד כשי יין בה ~~[illegible]~~ ומחי' לאן / ונמ' כיש סו טין בל ינו בה ולפ

(1) ובגמ' מבטא מ"ב, ב"ה אלמה מוכח דאמרי דשם אין עולים לתוך כולל - ו"ל ובאמת בפ"ז דאמרי אמרא ה' תמיד לתנות ליכא בין יחיד, ובכפ' ליכא בין הדין בתמיד דשם בין שלא הקל לא קנין - ואלו נימא בה"ב הכאשר יש ליה מצב מסאובה כל. באומרו לתוכם ואת הכו ביקר קבת ובכ"ל יאו ב"ה אז בתרבו שבציקה שלמה - בלבי הנ"ל ל' שבא בשבו בשבו ציקה קבת הינו בליבו ציקה רק על לובה אבל מה אתם ציקה על לובה הו ציקה עשמה

(1)

ולאורה קשה בשי"ל נתן טעם בתולבת משל באינו בומם לאמות אשם - ומכ"ל באמות אשם קובא ליבא בטור תלבה. אלא בטור יקול - ולפי"ל בפטרבא מתלבה משל בינל בשל ועד דשי' ל' ב"ה ואמרי' אמן ומה"ר ס"ל כל יהו בה לבה - ועדעתי בשבת מו סמ"ל ס"ל

שאינ אולה ליקול - ולאורה משמע בשנתם ~~בשורה~~ בדרכה מובקע מאשמת יקול ומאה ליבא אלה

ציקה תלבה משאב אמרי לאמן ונשין אינ שאסרות ליבל ואל רשו לא קנין הא (1) המשך:

(4) מקרי אולל ליקול - ולפי"ל יבשר מם בלאורה קשה על מנק כו' באמות

אסור משמה תלבה ולא מבקמת - ו"מ טעמא דלא משל אמות בקוקה, ולאורה קשה

באיסרא באמות בקוקה הלי משל הלשות בקוקה לעשה ל' בינל בש ציקה.

וכיון שאמרי לאמן ונשין אינ אולן ליקול, לאורה משל בינל בתלבה מקרבא

ליבא בינל בציקה בתשה כאשר הקל אבל אל ימא בדרכל אמרי לאמן (המשך:) ודרשי ל' ב"ה ומאמר בפמנע עמה מינ משמה אל

ונשין אשרי לב בקוקל ליקול אל [כ"ל דכם כיון שאל רשו לא קנין - ואפשר

בפ"ישר של ציקת יקול אינו אלו הבקול בלסול בלבון שש ציקה לתפ"]

על עבד הקושא ממנק בינל ל' דמרק לנק כו' אל רשי' ב"ה אסור משה ודקקן אמה של אל

מנק - ובבגמ' עשבי בתרבות אמר רבין בשל ר' אליעזר בשם - ועד רשי' כ"ל, ובאמר

כיון בבשאמרי אבינ לבמי - ואל רשי' קאי אל אמרי לאמן ונשין מובא בפ"ש ובאל בקבקן אמה - ורב ר' אמר נ'

בבאלן בבינלינ כ. ב"ה אל לאמר דב"ל אמות הינ בפמשמע מינ בשמרי לאמן ונשין בשמר ליבל בינ

ציקה ובל

ל' אמ לפי שאנ דב"ל - ל' דמלמ פ' הל"ינ אמל ידול דב"ה ובאינ דא' תפ' מלאנ -

ובנם ינ בשבדת בתשבי מלאנ הינ בבלאורי, דמנק ב"ה הרי אל בטורת

בלמינ מקבא בלבור בשלבה בעבה, (המשך:) ועד דשי' ל' ב"ה בשם נמי - ובה הבנ"ל אל בל דל ובלבה

ל"ל דבשה דשמר בתאמרי בל דלאמרי ל' ב"ה בשר דבאלנ, ל' ב"ה עדיות דמם

שבאר אין לבה אלא מאת בתשמע מינ באיסור לבת עדה הלי משל אל"א)

ואב ל' כיון בלבא בבת אל הבל עדה של סוטה, אב לבתם מאות בלבא עלה

אב אינ בבת ומאמא הלי בת תשיבת דבושין - אבל מ' בטורה מבדול

ובלבה בשם שלל דבצבב, בבאמם לעבה שבטורה מבקול ובלבה בטומאה בתבינ

וכ"מ מבמאמרי ל' ב"ה לבת סוטה שבתם ונמאמת בסוטה בטורה אל מן

בבלבה ואבלו שאבר אבי לאמן אלבת הבא שאנ בטומאה ונ' - ונמאמת

בסוטה עושם לבתם בתאמם לאיסור לאו - מתשמע בלבא איסור אינ אל הבבה

ועל דבשאל ב. ב"ה הלל ב"ל ועבב ומ בתמשמע אב"ל בלבא אינ ומ דבמאמרי הבא שבתם

הינן לא לבאמת דמשבינן בבא עם נאמן של בת - אבל ל' דמאמרי ינ. ב"ה סוטה אבל אמ קמן שם דמנק בת בתשמע

בלבא אמת אמ ובל

ל' אמ ינאל ל' עדות תאמרת מאלת הבאל בלבא לינבא לבמל - מתשמע בלמ' אב - דמנק ב.

(4) ובינתם בינאמ לא לבמן לבה. אל רשי' ב"ה ינ לן ובתם

(1) במשנה משנה ו. והרי בן נח לכאורה כמו בנפש אב, ובמאירי ובמות נאן, במנ"ב יש ציקה
הוי לעמוד מאיסורא בדיעבד לשוק - תנינן בגיו אישות של ציקה לא ריקמה אינה חייבת רק
בתליכה (4) במשנה למלכה

(2) במשנה משנה ב. והיו בשאלות דסק ע"ת ד"ה: בה כולה הא"ב ואכו' מוכח בפמי מקי הבנפש בחיי אבל
ע"ד הרוטרא הו' דבה יש אוכלים המל בשרו - ואפשר בשבע נתלקו הגוים והרוטרא נב: ע"ד אנש בה אלא
והרוטרא של

(3) במשנה משנה ו. והרי ר' שאר נ' הוא בשעיגא בנאסרה מוכח באיבו אשת את על אדום ובשם

(4) במשנה מלכה והרי ר' שאר נ' רבם לאור רבם שיטת הסוקרים בלבו אלא בחיי לאוין ועשין פלבארה
מפ מאור הא"ל - בלבוש באיבו בין ירוק אלא שאסר ליקל אלו - אבל אי נמאן
בלבוש בין ירוק קשה - ומ' בפיון בחנון בלבוש בין ציקה בחיי לאוין ועשין
(מאיסורא בדיעבד לשוק) אר בוש לבוא מישאת בדיעבד ובם אופא מבריא שמוש בהלא,
ובקשה אל מיסי הרי משפטי נ' בשא חנינן בחמשל קבא בלקרה לו לאשם ס"ב בחבורין
אל בשם מישא אלה אל"א, ולאורה משבן אלבם מוכח שם ציקה בבן הנפש (ויכל
לבבר נבשה) ומה חנינן בלבוש אלה איסור אל"א

(5) במשנה משנה ו.
ומיסי הרי מנמל נ' המרני בל בשבו כוכב כשי ד' אלא בירוק אינו בוחה
ל"ת שם חורבת בין בחשב אלבם ובקשה ראשם בפיון בחנון אלה לרוק אינו
אלה לאלבם - בל בחיי בכיתות משלו בקבא בשלי הל"א בחלו לאלבם
בשאמת בקבקת לירוק אלו באסר ליקל בחיי לאוין ועשין, ובקבא פלא ותבוק
בל מוקמין אל אילונית שלו שלו בה' הולכו בחופקות מירוק (ויש לו רכב בחנינ
ברישא תשר לב מופקע מירוק בחוש בקבה ס"ב אמ' ומה אי בחנינ בחלבם) אל בדבה
לאחר שירק אל תבם (ע"ת כ. בה אי הכי בחשוב באלם בחיי בכיתות אלבם לאלבם
מ"מ בכבר ובשם אלה תולבת) ובהר מ.כ. בחמאים שבבל קשת הנ' בסמים בנימוס שלו
בל שאלם תולבת שבנו שחופקת מירוק - ובהו בכב בלה בל יא ולהת בבינוש
ל' בבשל ערבה מונע אבק ובבל בקבא בחמשם קבאה בינ' אבל ירוק בלו בל
מישם קבאה בינ' בחוש אמ' מ"ט: שלל סדבא כבו שאלבן נבם רכ"ו ס"ק מ

הוי אדוה באיזו יונקו לאחיו - ומובא בגמרא בפרק אלו נאמרים אבינו הוי לאו בת
תפיסת קידושין (י"ב: הסוף) תוך באופן לא יפה נשים) הדמנ"ל, שזה שפחה קדמני בלקוטיו מספר משפחה לבנ

(2) המשך:

אז מגל בזה לא שיש זו כבר - בשאני איזו בתשובות הכם ואיזו הזנין אחר לקיל מצות יבום - לאחרים
קשה בתשובות מצות יבום מצוי בארץ איזו לשיטה בהאמר מנשה סי' ט' אות ז'
בדקידושי תוכל בקוקה ליבום ארוס בליבל יולה איסורא באיזו - ועיין בתשובת בור
של יבום בלא איזו, בסיני שקידש אחרי אחים כשיתם נפש ולא תל איסור איזו של
איסור נפש - ובנים יהי מם שיאחר הבנים המאחר בגדל בתשובת בשאלו קנין
בנפש הנא משל שאינה מוסקר מצות יבום - משל בשמים יהי מצות
יבום בשטהר לק - בבשטהר תגל איסור איזו - אלא לפי היאור הבנים בלי
בגדל (הא הבנים של הרים פ"ז: בפ מם) קשה, ולפנים בראיתי ה' אחרונים סוג
בארץ שאחרונים מא האיסור הכי עושה אלו תשוב את תפיסת קידושין - אבל
הדבר בנפש בסיכון אב לבנו בבא כבי שיוכל לקנותם - (3) המשך בו:

בז' מה ומנע פרי לו - אל כל בנים, בנים לל - הכי שבי פוסקל נ' כתר בארץ בחובת לעקר בפרי.
בהבאה כלי אז בתשב אז בשתל - מא אינו מובת בראיסור שיטנע כלי בעקר אז בתשב
ובשתל - בגל והבאה שיטנע בסיני אל יש לו הבאה (בסיני אז בתר אז בשתל)
ויש לו תחורות של משי מקרי אב שיטנע - ואפל בלאורה קשה בתשובת משנה פרנות
לק: בא. עשה כי תוכי תבת וה תוכי בשתל בהבאה של שיטנין הלי לאל בארוסת
לעקר בפרי כ"ל, ולאורה קשה הא לו כלי הבאה בשיטנע - בסא בהבאה כלי של שיטין
בתשובה בטור מתבר, ועד בגל בפה של הבאה שיטנע - בסיני בבשיטנע
נעשה לו המינל שרשל משל הבאה ובסיני בנים - שום שבר בתאוכי ב ונל ונשאם
הבאה בלאל עכב פי עדות פ מיני הבאה בסיני בנים

דינין אמ"ת

הבאה

הי מה הוא ומיכם הדין [redacted] מצות יבום - לאורה קשה בסיני בתוך בסנל משפטים
הינו משל בלבל הישבו סוכת האיסור - בשבורה אסכה טומאת מגל
מפאת קדושת בהונה, ובן איסור הבאה ומנה הלי מטמא אז לגל קדושת

② ובכ"מ מ"ש בנדרים נ"ו בארוכה במשנה דלמ"ד ר' ישמעאל לא הי' מודה לר"מ דמי שהי' נדר בשעת ביאתו אין ישראל משמר קדושת בכורים וכן בחר מתרפה לשון כעוס לא מאקרי שם לכל - וכה"ר יוסף שפירש נ"

③ ס"ל אמרין כה"ר ר"ל ה"ה אסור בכורים דאין עבלות ודבונא כתוב לא אגלי לו דבקבעם דמבר וכ"מ משמע ט"ו

ה"ה ואינו

② [ושם סברת הטעם בלא באיסור בכורים תשיב שהם כל בנשים לא משמרת בכורים בשביל שבשביל לא משמרת בכורים, וכיון בשאין שבשביל לא משמרת דבשביל משמר שישאולין לא מוכרחין בכורים שלא לתת קדושת בכורים, ומה שמוסיף לישראל לכנשו לעבודשם משוח בפטל ליבא סברת האיסור - בשביל שלא יבא בכורים אחרים לתת קדושת בכורים] אבל המקום בקדושת ישראל הוי לא סיבת לאסור ומ"מ הטרה הטרה מבית שנלקח דין בכורים לישראל

① ובכ"מ הרמב"ם יוצ"ל אלא אינו סי' קכ"ז אבל דבריו בדאבלות - אל מעלו המרה הוא בדשקל משמר בטלות אין אין מרת כלומר (בשביל בהמקום משמר לא אשיר סיבה לאיסור - (ובשביל בטרוכמת בשם של משמר לא בשעת אשיר אין בנו בטרוכמת משי לא בשעת) אז בארץ אשיר סיבה לאיסור ומ"מ הטרה הטרה - ובכ"מ לפי דבר הא אפל בשם עמא הוי כונת הטעם - בארץ בעלה הטרה בלי משמר לא נעשה סיבה לאיסור - אבל בעלי בשם הוי רק בישראל, בלא אשיר סיבה לאיסור אם אל כבנים בחוץ לארץ הרבה בשעל בארץ שאז שאז ליבא סיבה לאיסור מ"מ אל כבנים אשיר סיבה לאיסור אבל יל בעלות של משמר אל כבנים אשיר גם סיבה לאיסור ומ"מ אסור - אבל אי נימא כלפי הא קשה בשביל בעלי אל ישראל איבא סיבה לאיסור ומ"מ הטרה הטרה מבית שלמה אל כבנים ואולי לפי"ז לפרש משר הלש פי"ת הל' ה' משל סנהדרין דבר אמרת שמיבש בדרבות גרושה - ונמשא בהמקום באיבא כרת אל בשעה בלות אל מ"מ כיון בלב אשרה אוסרה אוסר כרת איבא מדין אוסר כרת - משמר ולכן אוסר מיתת בלב כיון בשביבין אוסרה לאיר מיתת בלב, וכיון בדבה מפני הלשה שיר ליבא מיתת בלב - ולפי פירוש הפשוט קשה טובא בפיר שיר לומר בהטרה הטרה ויש מדין אוסר כרת - אבל לפי הלב הא של הרמב"ם יוצ"ל בעלה הטרה בהמקום משמר ליבא סיבה לאיסור אוסרה אבל מ"מ יל בלבדין איבא סיבה לכרת

---

① ובכ"מ משמע הטעם ו' ומשם אינו מקיל מעלה מות ומיתת ל"מ בכלל הראשון - בשביל ליבא בטלות קדושה מקבא בטעלה בהבא ליבא אפלבא של אלה - ובכ"מ לפי האמת בשביל ② המשקל

(ח)

דיון והערות

ובכך הדיון יוכל שם נמשך אל מעבר לרמת אדם בעצם הדבקות של משהו הקרוב
בא"ל כדבר הבלתי ומלבד גם הדמה שנמשך הדיאר בשפלות - ולאורה הקשה
בתיקון בנימא כלפי הכי ולא נימשך אחר הבבעל ע"י הדאוג שלך בעצם מה מאחר
לרישת הבבעל משלו בעצמו יש בו אוכל בעצם בכל שעטנז - אולי שמדר
בגוש הלה ל שעתון ז ל באמורא בשעטנז הלי רק אולי הבא מדר לרישה תל לל ל
הדיון - וכיון בלבל אחר לרישה לל הבשעל, שם לבל אחר לרישה לל בלבבל
וכלפי עם שמשמש של ספיקות משבנה בשלבם בל יב תמום בהא
אחר לעשות בלבת הדוק - ואלו בעמדר הדיון יוכל בעמוד לעשות קשה ובעמוד
לבטלו הרחק בל שעות ז הבלל סי שיב בה הקשה הזה בלב והבדיון

ב: אך באופן בעם לבשעל ובשעל לבעם - נתלקו קמאי אל בעמוד לעשות בלאל הבלבת אל
לדן - הארון שיש לו לדן אל עשה בלאל - ובכ' ; מיצד ני הדר לבמוש באדון נצב
ל אברהם סי רכב הדיאר בעת הדיק בו בכ"ה משל יכול בדרגל לדי לאדון
נבטה הבלבת - בעמדת משכל באשרן על הדרי לדון עבלות אינן לשעשה לקל
משות ובל הבלבה - וכ בבין באנו מעמיד לבל הבלבה נמצא בעמדת בול
ומבטל אל לא יכל הלל שיד מקרי אי"א אב רש ל הבבע בשעל ולדן אל
בשעל, בעם - ובלבם ולבוש בעקא הלדן אל בעם נימא אב בעקרי אי"א - בא לא
נמר אל לדן אל בעם לא יכל בלבבע ומבטל משות לדן - וכ בעלק יכול
בש מוד אלו לבל בעם אשרן בדבר אל ומבטל משות בכל המוטלת אלו מעמ בכל
הלל - מעלב הבלבת בלבא מוד אלו ולבוש בבע אל ב בנבמר אי. אך נמצא
לבטל לדן אל בשעל לל בכל בבע ולא אשמר לן בעם אלא יעקל משות לדן
בין שאנו מעמיד הדעת בעבת - ומבבא טמ אינא הדיון יוכל ס"ל הבה ובאנו לבבבא

---

(2) המשך של ג:

הבר"מא בס"ד בבלבה בעה שבת מקו בבעה עבובם אוב
לשון הבר"מא - בלב עם בבלבה בעה עבובם כל הבבם בעה בלב נעשת
הבטל עבובם - והב אי הבובלל ני הדר בבם בלו הב הבטל בב"ה ועם בלה
הב בבבעם בעה שבת משנע בשבת - עוב הדר בעטל ני בה לב
שבעם בבל מלובם לב בשבת לא בבל אלא אמלאמת בלא בעו שבת - מעמד בבוב

ה, דרשו"ל בה לנער - ואם אינם יכולים - מ"מ דרשנו לו"ל שם - נראה בסנגור בדרשה, אלא
נימן לכל סוגי ישראל, עם אופני מדרש על קלות הדרשה ופלא, אבל עם שקבלו
עקן. רבן בשרה מדאורי דרכות ויכוחם משל בינו בשקוד בדברות בתורה,
והיינו בעבור שיעור הארה בהשגה באינו מאדיר לומר על כאבן משל בינו בהשגת
אביבם, ואמר נימא בל משנה מקרי אינו שם בכל, בין שרי שבלרק לומן יומם
מאומה של מאמנו לקיום בהלכה פרור

ה: אמר בה עד - שמרי לשון שיהא ה' חוטין של תכלת לשם ולבן בלא פשתן - אם בפשיטא לפנו
בהלכת הנאמרה בפשתן אינו מקיל בה משות הכלת אלא בלבד שיעור לבן ולהכלת
אפל משל בשעה ולמנו על בגדים בכלל הכלת, ומרבים לשון הקבא משמע
שאל בא בדר תולע בין הכלת ללבן - ואל יעבר בפשתן על הכלת בשיר וכמו
עד שיפסיק הפשתן בין הכלת ללבן

דינין ביבוד אוכא

ה: אמר בה כלל - ו"ל בהבאו ילפינן בכל - על בהאמר: אשה מ' יב שבקשה בהמשכו משמע בלמדין
מפנינו בבינוד אב בלבד בהאמר ומקיק מהמר ו, בה שבן משמע בלמדנו שאין
בינוד אב בהמר משל בבל, בכשר משמע - ובכ' בן ג' בהאמר ה' בבינוד
נלמדין מקבא בב - בהבלו אסרון בכרשר משמע, והה בן בהמ' אל בכרשר
משמע לא בה בודר בינוד בהקול ע"י חוקו שבת [ויש לבמשך לפי בדר בהמנ
ינ"ט אלק אבבדנ מלקבא בשנלת לינו מבת חוקל שבת, ובלו בבאמינבה
אינו מ' ג' בה ובכם (ולא בכמ' נשתל לנ, בה מאוה בשמע בבטמאו בהמ
אינו (שיאת מן) וד בבנ' בלא בלמ' לובבה, בין בהנין בהמר ב
מובת בכרשר משמע לינו בן בהמ - ומכין הה מבינו שיקיל משות בהמ

המשך הגה מעל ה' אות (ב)
המלאכות הבוחות שבת לב מקרי מלאכה ובלא בבמנ ינ"ט - והלב ממשל
בהאמינבה אינו מ' ג' בה ובכם אמרו בשנלת אומרים בינו בלאמינו מובת
בלינו מובר בבמנ ינ"ט

דיון ביחוד אל"א

בין בשיקול הדעת ולו משהו רחב, אבל אל"ל לו בשני בחי' ועוד על אחר ונשא כתירה לשמש - באופן שיעדור על אחר שרת רבי שיקול משרת ביחוד ולא אינו גלוי באתם ואחיק, בין בנשרת מושם של אחר שרת בין בלבד בין בחי' שרה יש בין באתם ואחיק

ו. ועל בה ובא ענל - בין בגלוי קרא בעבר מושם בשלמא בחי' לאו שיש בו כשרת ובאי לא בחי' - משמע בטאמא בביחוד אל"א אינו בחתה שרת בלו משל קדושת בחשבות ביחוד - ובנה כתוב הי: בה טאמא כמו בסולת בתרומה בשביל קרא הסרת מילה ותמיד בסיב לחילל לתין שרת מביחוד אל"א בלא בחי' ובכ' תנס ו. בה שבן - בעי מקבש הא בלא בחי' כמו הביחוד בקבל מילי בשרת הא בלא בחי' משמע משבריבל בחשבות בבשר בביחוד אל"א אינו בחתה שרת כמו משרת אחר - ואלו אפל בסנה ל"ב הפסוק לבוסי כמ"ש אנ הי: בה טאמא, ועל בהפסוק הא לבוקי בשבא אינו בחתה ובשלמא בחתה, ובנה אינו לחשב בשיקין בשבא שרת אינה נבחית אבל בשלמא שרת נבחית, בא"כ ובקשה משוע שיבין קרא הסרת אמיד ומילה, ועל בשיקין בבא איר כרת אינה נבחית ובשלמא נבחית, ונשו כונת בתנס ו. בה ובא בחתין בביחוד אל"א קיל בשלמא בשיקין כל עשה בחתה לאו שיש בו כרת ובביחוד אינו בחתה - אבל לשאורה קשה בשל לימוד הקרא הוא לגלות בשלות שיש בו כרת משוע נמס אבל שרת, ועל שלא לחמוד לימוד אחרת בשרת אינה נבחית משני משרת עשה, ומאלו הוכיחו התנ בלמדין מקבא בביחוד אל"א בשרת אינה נבחית - ובה' ; אונקלוס ני המר בהיאק ובמקן לבדוש כמה, הא אפשר לבדוש בביחוד אל"א אינו בחתה שרת, אבל בחתה כרת, ואלו אפל במשל בתנס בקרא לא אתי לבוסי

① בהיגון אי סיבה לן בהבדלה לאו יצאת כי מותר לטעות תחלה רשות שאל לחברו יין קנים לשיטת המחבר רשות קל"ר: דלתנא ב"ה הא' עשה בעשרת לבן עשה

בהיגון ביחוד אינא

היינו בהבלכם המעוגר הקבא הלו ובמיון אלא מעלו הקבא, אלא לאחר הבדוק שם הא הקבא לגופה- בהיגון לאחר שבדקין בראשונה ובלא"ה שיש בו כבר, שיר למיבין מקבאו אם בעשה אם אינו בוחה ל"ה שיש בו כבר- ונם אינ אי בהשיגון הקבא בביחוד אינא בהבלו אינו בוחה כבר ובעלמא בלי, אבל אי הוי בהשיגון בביחוד אינא אינו בוחה שרת אבל בוחה כבר נעשה בלבי בהאמר לא אתי הקבא לגופה- אם ליא בא"ל לבחוש הקבא לגופה כמ"ש אם לא בה טעמא באינא דומה

שיר, ~~[illegible]~~ כמ"ש, ובנה הטעם הוי בה טעמא כאן בלשיטין קבא הבסת אמיב ומעלה אלו נלל מביחוד אינו בשרת אינם נבית- ובנם משעה בעלו שם מעלו, לא הוי בהשיגון קבא בביחוד בבוקבא ביחוד אינו בוחה שרת אבל שאר מ"ר בוחה שרת, אלא הוי בהשיגון בבוקבא שרת אינם נבית אבל שאר תיבי כביאת נבית- מובת בלא כמ"ש באינא בלא בל"ב בקבא לגופה לאחר הבדוק מ"מ בהשיגון הוי

ובכ"ז בן לו ה"ל בשיגון בים להמשיך אל בקעלו הוא אל שרת אינם נבית או בביחוד אינו בוחה משונא בהקשיגון לתומשא לחיבין טיבלי- ובלורה לפ"ב בל בא"ל בעוקמין קבא בביחוד אינו לאו בוחה, מ"מ לחבין ממנו בשרת אינו נבית אפי' מעשה עשה [לבאורה ב"ל בם לא לפי מה שפשטא] ובלי ובנם מעלה הטעם בבעלמא בלי לאו שיש בו כבר לבאורה בשו לאו בוקא בלבאורה לחיבין מקבא בביחוד בבעלמא בוחה לאו שיש בו סקילה [אלא מעלו בשרת בלמיר] בא"ל אלו בבביוק הוא בבוקבא ביחוד אינו בוחה כבר אבל שאר עשה בוחה כבר איב מה הקשה הגוף הוי בה טעמא בסולל בעריבל בעשוי בשיבין קבא הבסת אמיב ומעלה, הא בעלמא בלי בו כבר- הא בעלמא בעריבל כמו שאינו לחמוב בא"ל סקילה נבית מעשה בא"ל כבר נבית

דיון הכשר משפט לשיטת כשי

נגע בה שפן - וקשה לו: (ז משנה לוקל ו: אות 5) ויעד אמרינן, ויעד בלקמן, והכי כן נמי דמעיקר הכי פיא הלה מכל בבית בעבלולגן כי אנו משוה ומינו משמת בבית, אינו בעבלת כלי קיום מעולה ולגן כלי קיום עבודה, וכנס הארבעת בארץ הקשה בעשוע מוסם לינן תבלת על דעב של פשיטא הא אפשר דלגן שלפשיטא בעל מ מעקיל משמת בבית (והרבה מקם כשיטת הרמב"ם בפלל הטעור בלאלים דמנן ר' מוסן של לתר אלל הכל לגן) והכי כן נמי דמהכא למינן באינב שאפשר דקיום אעיר הלי בארית לוי מ מוסם לשמת קיום מעולה אלא באינב ובקרקע לבתות לוי ונמו בעמנין כיון, בתלים המקום יקום לאו מעלה - בפינו בתשר בקיום עבודה לעבודה משמת ירקע (ז המשן נ"ו, כה והו בתלים המקום יהול קימו) הכל שיב שיסטאלגרדר בל בעמו כונה הנוגע מנמות מ. כה סבן שעשו ומוגע בעבלות (בלפנן משאשו) לא שמי בבית כלאות בפנו אפשר לקיל שקיבל ומקר משמת בעבלת לא יהיו אלו בלעבד - וכנס עמו בעקיו אל למינן מלאות בבית, אבל מם בלמינן מכיבוד אינו בדלמו סבלות שיש בו כבר משמת לינו מלי בשמוש קיום מעולה לכ אינו בין בתי, בפשמ כי הכשר קיומו - בפינו בכל אפשר אופן בקיום נעשית כך אי בבית בלאו - אבל בידוק בלין עם הכשר קיומו בינו אופן אחר לקיל בשמה אינב בפני קיום עבודה מ לא נינן לוי שיש בו כבר לגמות כבי לקיל קיום בעבודה - נעשה פלגיב בלמיב שלמשב סבלות מכאשר אחר לגן עבודה אין מלמל לקבל מבר. כיון שאפשר בתלים וכ"מ מעבל מנמות מ. בלל

ו: גמ' משל בארבע מקום - וכנס מבכיטת לשון בגמ' משמע בסב בכל מינם בב יבמה שבת, ומכ"ם בשיפת. כבן יבמה שבת - ולבאורה קשה בשמע מסתימת לשון הרמ"ם בכל כולם בשיטה מינם כולם בבמה סדופם אבל שאר תורה מינם בב אינו בתה סדופם - ואב הינק סב בשאר מינם בב יבמה שבת - ובנס מבכיטת לשון כעבל ו בכה טמאו ראב ומבו לאי בלל, משמע באפן בכל הקבא לפרק רק לחינם כולם אבל שאר מינם בב לא סב בלבד שבת - כי: מאלה לבב לעם בעל מעשה מינם תבר כמשמ כלבתם - כשמ קיל אש לל כמו ולבמו נפש ובוק

דיון הכשר מלחמה

לו היינו בכשר מלחמה - ולא בפחד ברברים משיגים מכשירי מלחמה שאינו לשימוש מעל כמלוה ושמעם - באמרנו הקשו מהנה ו. בה שפן - שם בהכשר מלחמה אין לשחות, והרי בן לי גם אלו מלא הרשאנו השתא קלי בה משאו שיאר בלבד בהכשר מלחמה בדומה שתא, בשומה אולם שאופשר לשימוש עכשיו דאופן הפיתים ולא פמי לשינוי בכל וכל בשאני הכא באינו שלו לחות מיבא לעשי מלה עלמה ובלבד אלו היו ומכשיר כמלה אריכתא בזמנו - ואיאר בכונת הרשאנו לחפש כ בפרוש - הנ בהכשר מלה אשר כמלה אריכתא, ובכי בכיון בלמקבת מעשה המלה נצטרך לבינו בה שזר יש בינו בה על כל מעשה המלה אולם בעל אלק צפ מלבד עלמו ליכא בינו בה, ובי בעבו אב כונת הנעל בו בה בא בי מנו בעבלת בטרה לבן מי בטרה - ובעבו אב כונת הנעל הכא באולם שאנו אלקיל על כו, היינו בוקא המכשיר שאופשר לשימוש, אבל המכשיר שאינו לשימוש ובעינן מסתכא בחשיב כמלחמה עלמה ומשלה בפיכין מיחס ו. בלוכי מעיבו בינו בה - בעינן באולם שחשיב אב כמלחמה עלמה. מלו ליכא בין בה (ובי בעבו כונת המבב סי קיד ולא קושית הקולל מדות סי יב סק א)

אבל הרשיפר בת בבן כיון בלק מלחמה שיפר בת בבן עכיכן לבינו בה (בעינן עלמה המיתם שזר יש בינו בה על מעשה המלחמה. ולכן לפקפק בשופר סרכת הרשאנו בו בוקא לעינן בינו בכל אבל בהכשר מלחמה כיון בעלבד עלמו לל בינו בה בעבו ליא מיבו)

ובכל האופן כו בה יהיו כאן בעיה שני אסורה לל ואב באק בעיקל לשן, משמע מרהיר לשון, בלל היאה שני בה מותם, בי מוכח אב בעיה בשאנם אולם בשקיבה בשאנם אינו מקיל מלחמה יקול, ואב בחשב כמכשיר יקול שאינו לשימוש בלא [בשאנו שמשמש בלבד בנשיאת מוכת על ואסורה לבבלם ל מגל נ"ל] ומשלה בה, ובנוגב המבי סי קמא לא אורבא לא בי כן בכונת הנעל - ובנב לפיל בתנם בכל אלקיל על נעל בה יש בבה כופין שבעב בעשב בפשר אינו לשמות בעקיל המלחמה בעמם בעבה בלבבי הנעל בכל לשמות מלחמה הרשב ובבר הדר בעב הרשב יעקב ו

יא

דיון הרשב"ם משבת

ובגמ' בטוא דאמרינן דו' בה' לישא הקשה מ"ל אם בה' רגל בדאקות באיזו מלאכה לעשות בשבת משום שיעשה פרולה קבוע אשר הפסולה הקבוע כאתמולא בשבת ובגמ' בעל הפסחים מ"ה, כה' למאמרי כמה באיסטרין קבא הכא בלישא אחר מאקבא-ולאורה כיון בשעת ליב לחישל האדר לקיל מלאת שעיפה אב לשיטת הטוא לא יתשב כאתמולא בשבת ויקשה משום לשבין קבא למאמרי שעיפה - ובגמ' מצב בעל בסוגין לאורה בדאיתי דאיא לעשות הפעולה אמוש, אב סוגה בשבי הטוא, בלאורה אפי' הי' אפשר לעשות אבל כיון שעולה עד נמשך לקיום מלאת שעיפה אשר כאתמולא בשבת, וכיון שאפשר הוא לישל אמוש כי שאת, יבא מותר לעשות בהישל בשבי אתמולא בשבת שעיפה - ואלו לו בשנת בעל כמוש בעל בארבעין קי' בבב מתן באל הי' המשה וכל להתקיל אלא בדב' ולי' בשעת עכשיו אינא להתקיל אלא לי' בדב' לישל בין בדב' - ואב אינ' בדשר כאתמולא בשבת כיון שבי' אפשר לעשות מעיש שיב לישל בין בדב'

דיון בירושלמי

ה: הרשב"ם ב"ה לא - ולא מסתבר שאינא שלא תבא בהדרה ונ' - ואפ"ל בפרמשן סובר בדשר שפיר דרבנא אינ' שבשבר שעשה בהבדרה אינו מתקיל מלאת שעיפה, מ"מ המעשה הבדרה שעשה כי' מתם המעשה מלאה בשעיפה בת כבן - בפיגו פעולתו שעשה בפיגו עשיית בהבדרה סמוך לבאדר הי' המעשה מלאה ולי' מעשה לא מקיל מלאת ובומת אשר שפיר מעשה בשבת שעבר ולא בא לקבלת דבת לבשר כבן לחובב בבעל לא הי' פעולה לא מעשה מלאה בחובב - ועד השת בדי אינ' סי' ל, ליא, לבק אות שבת בהרשב"ם ב' מעשה דמלאת כיסוי אשר שפיר דרבנא המעשה מלאה כמלאה דבובב לו, אלא בסובר בבעו בתקא כיסוי בשבת בעל הפעולה שעשה שעיש יבשה ועבה כיסוי הי' בשב מעלו, אבל הא הי' המלאה ובומת, ולי' מלאה בהמית עיש - ואפ"ל בפרמשן סובר בהבא בומה ב' כיסוי והמעשה מתיר אשר המעשה בשבת

יש דבר הלא (ט"ז) שבדא מתקבלת הרבה והרב ר' יהושע אל מעשה בכיסה

---

① 8 קובל בעבת 6 סי' ט"ז אות כ"ב כ"ג

② ובגה ראיתי דמנחת חינוך מצוה 3 שפסקא ד' אין מקיל מלאת עשה קבוע שעבר הלכות ובדינו בעלינו קבדן שם מחוב (לאחר הקבלת חיוב שם בין הארבעים) עדי שיובא המחוב לאבל קבשל - ואולם קבשל דיוק, ועדבדיל אל, לא בלון אחרת לעשות בשבת אחשבל אב עשה באבלת קבשל בעבה בלת בלא ילון ומחת שלמה דרבנו יצא

דינין דאורייתא

לגבי הקרבות אשה דאורייתא - והרוב הביא רבי מאלף והלר יבוא בזה מלא"ם -
ובעם לשיטת הרוב מוקן היטב כונת הרמבן בסוגיין בדשה דאורייתא, אבל מהרמבן הלא
משמע שאולק על הרוב - ובעם לי בעתלקו הרוב והרבי מהו מלות מלה, בשלון סודר
בדמלות מלה הוא מם שבקטן ימול ואב כב מאינו ימול לא נעשה מעשה המלה
וכיון בדמלון שעותה לב בהכשר המעשה ליבו המכון בסמו לב אשה כמעשה המלה
ויש לו בן בדה, ולכאורה בסמו לב שיטת הרמב"ם דיב בקידושין כ"ט, שבשה בעלי קבא
הוי נשים מאמידות למול את בניהן בשיון בדמלות מלה לא אלו דעבדא - מדסק אין לו בן אין לו
בהיון בשמלה הוא שבא הכן ימול, ולב המעשה מלה הוא כל הדסק שנעשה שריב
נעשה הכן לימול - והרבי סודר בים מעשה המלה של מלה אלא בשב מאינו מעשה
היון שלא עבר המעשה המלה ובלי הקבע ה' הקיעות, ולכאורה לב שיתלק לא הוא
היב

ובעם מהרמב"ם לשון הרשב"ם לפני עם ובבה ומבא משמע בדמיר לבם בהרבה
הוי הכשר מלה, ומשמע מינה בדמבן יש לב כל הבהה הכשר מלה, אב אינו מוכן
עם הי קושיות בלא הוי דאורייתא - בשיון בשכשר מלה אשה כמעשה המלה אשה שבשיר
דאורייתא, ואולי נימא שמוכח מהרשב"ם שיש ה' בדיון הא' בכל בין בהה נעשה רק שמעשה
לדורה שמעשה הוי לב מעשה מלה או אלה הכשר מלה בדאשה לב כמעשה מלה,
ובבין הה' בדאורייתא שנעשה המעשה לדורה בשיון שיקיות הדשה, בשיון בלא מלי שמעשה מעשה
מלה אלא בשיון שיבא דאורייתא הדורה קיום המלה - ובלב מעשה הכן הלא מוכח
לב בשמעשה מעשה מלה אשה דאורייתא - בשקיות נעשה רק כשמשיאו לכשמת
ולב אל הכסו, בשל אשה בים קיום משמת כהשכ אל מיב נעבבה בשל, בלמה הכיבי
אשה קיום למשכנ - והרי בן לי הוי בשמוע לא הקשה הרשב"ם בסמיא בשיבוב
אולא בתמה לב לא הוי דאורייתא - ואלי בבירוב אולא כיון בשוקה כמעשל אליל
ואשה כמשה בשקיל בשמה ליה אלא בלא הוי דאורייתא ולמא אמו סיקה ולב הכ

③ ומה"מ, אשה נ"ל דאין באמקושיא דאמר לאדם שיבא מותם שבנים דרבות משום בא"ל אין אינה אינה לבא איסור משום

יד

הואיל ואישתרי

ב: קמ"ל הואיל ומותם לבנים ובנות הותם לקרוב - הה"ד א. הורמ"ל נ"ל דאין באיסור המשכבר שמותם בו רק עד מתן הבנות באלו נשהה, ואיסור דאורייתא אסור על אחר מפני עדיין טרם יש ואלו היאך מותם לבנים ובנות, הא ישבה של דאמאה לאחר מתן הבנות - מפני בזמן שפיר עד שיולדו בנים, ומפ"ל מי אישתרי - ומה"ר. שאר נ"ל אי אפשר דאה הבנות לא בדיק פ"ע כל כ"א מפל הואל מקבש (בה ובנים השאירות) בכ"ל שלא נכנס בולת מי אובו משום המעשה היאה דאמאה, ואלו כל באיסור הוא רק משום הבאל מקבת ודע אישתרי, ועל השבה שאלו ליבא איסורא ③ - ואלו אפל לפי המשאר דשל"ת הרמ"ל סי' מא (רמ"ו, בה"ל ע"ל ו') בסברת הואל ואישתרי הוא שמתרה המרבה איסור עדרה כפי לקיל מאת ידע ומאלו על כשיש עוד איסור המשר כפי לקיל והבאלה ומטל המאה בפל שאנו אולפ ליבות - ומרבה יטת לשון מאשר בפנאל ואישתרי מי סקסא בשיון בדאינן בבמרה מעורה אב איסור כבי שיבא אינפ מכון, ואל לא נמר איסור הה"ל נמאא שלא יבא המכון, מאמר שבלון המרבה הוא שיבא ניתפ איסור הה"ל - ואלו אל לא נמר השבה שאלו נמאא שלא יופל לטרר עלמו, מאמר שמותם השבה שאמר מתן בהבנות

איסור טרם יש דמאנב זלו

ב: מנא בה ובאה - ואלו בנקטי דאיק לרבמא אלא באשלמא אוקי לה מתנות - ול. כונתל בהאמר טמא מר מותם מבא דמאנב זלו ומפ שאסרו מברבנן הינו איסור חבש שאסרו חכל, מאאלו דאל קרי משאלת מאנב זלו מבא, אלא בטרם יש לו דאיק מבא ובנה מברבנן אפל שאמרו פלא בטהלה לתנין עצרת נשל, נמאא באסור ליבנס בעצרת נשל מטאל דאל קרי בדאבל הוי איסור משאורית - והה"ל נ"ל הער בבמאל כמרו אלו טמא עברו אלו שלא יכנס אבל אל הוא בדר של אל אבו עברו אלו שבא בין באשאורית שפי ליכנס של, ודאר בכונתל בהאמר מפ שאסרו עצרת נשל אבו מאשל בנתנו לו קבושת עצרת ושרבה (וכמ מלשון המשנה בפלל כמו מ"ו - ד' קבושות הן ומה עצרת נשל מקבושת מתנו) וכונתל בכון באשאורית מותם ליכנס לשל ליבא איסור כרת לא אסרו אלא על הכניסה אבל לא על השבה בין באשאורית מותר לבתחלה ליכנס לשל לא באמרו כב לתנו בין מתנב שבנה

הערה: שכן מבמה מאשה כשבו סי' יג מותם במבברבן תשיגין כאלה אינו לאו ומשה ותשיגין כאלה לא טרם ודאי ביש בנים.

② על הנהר שעבא שבר הסנין

(2) ובכך בן ני הקשה בשעור שבין קבל בעלה בלוי הואיל ואישתו נולד מיומתו

איסור טרולי יוצ דאתנב לה

לתנין שבה, אבל עכ"פ קשה בבין בתנין בהאיסור הוא משום שיש לו קבושת מתנה שבנה לבין האלוק בין בעל קרי וטמא מת בשעה הדבות א דעלה, ואבל בה הבינות אמת, הא בתנין לעבדת נשיל קבושת מתנה שבנה, ובה שאמרו בלוים טרולת בעלה לתנין עבדת נשיל, ונבמ בא לשיטת הרב יבא איסור שבה בעבדת נשיל לטרלו בעלה ובלי בכ

הואיל ואישתרי

(2) לי קה גינת בנשא מת ומת - ל' הראיעבה ת אבעדל סי ג' שבעה בתרבי לאון לשיטת ראשון בסתרגל בלים אשת אח, אבה בדת אמת שיק בינא בהואיל ואישתרי, ומיקמתו לאיבן בא בתרבי לאון ועשין לנא הואיל ואישתרי ויש שיעשר דבה שיטת רשי, ולאורה קשה בל בדשי כ. בה יש לק שבעה בתרבי לאון לא קרינן בהו לקחת ול דעת הבלוש של שרעור בבנתו בתרבי לאון לנש בו בינא בלקבה לו לאשה בשעה שבה אסורה, עיי בלבבי רשי הו ומתן ביהו עד לוקבה אבל יבא בשן בלו בה לקחת - מוכח בלו בהראיעבה בעבל מיעוט הו ביאה שבה אב מותה מבינא בהואיל ואישתרי (אל לא שנינו בדם אבל אמה בה אוק עד בינא בהואיל ואישתרי) (1) ולאורה קשה עד רשי בעשור בריבן מיעוט בעלה נולד מלקחת בעבוה אב לא בה לקחת, ול בס"ג בנשא מת ומת הו בה לקחת מטעם הואיל ואישתרי, ואי הו ישנין מהבוקיאא בבל יוכב מאשת את מאשת בעבלה שבה הה אב מותה בומנו בלא ובלו שבר בה לקחת.

בינן הואיל ואישתרי ובינא בלקבה לו לאשה

לי קה שם - ל' הראיעבה שהקשה בשיבו נסוק לה ובא הו אחות בקבקבו (משעד בסובר שבקבה בארבית, וכמ מבמאי לי: בה שומבת יבא) ונ' בא"ר בה אחי בקבן בסובן שמת ולאה אשתו נבקבקה לשמעון חלוי, ובנסה שמעון ובאב נשא לו את אמתה, ומת שמעון, ונבקבקה חלוי שביא אחות אשתו, והואיל ואתאיא לו בינו ובין הבא בלשתרי, ולאורה אמות בשיבו ס"ג שמשתו חלוי, בשעה האשת את לו באובן בשבר נבקבה לשמעון, ועכשיו שוב לובא משות יבא משום באובן בשבר ~~נבקבה~~ לשמעון, ועכשיו כל בינא ביבא הו משום שמעון ובין בשבו אחות

(1) שלא בבבר הקשה בארן בשם בקבוק הדבר (ב: דתלק הראשון דשות הבשיבא אחי) ולא נמת. לתב שבה משום שבי בבל דר לקחת לעלמו בבמ מאי הבשיבא כ. אבל מאשר הבשיבא לו סי ביה שבעה ובקבו הבו ולקחה לו לאשה משעד שבה כבעבל הבלת - אבל יבא דבשל שבנו ואמר נבבא נמת הבלת ואישתרי

(3) ולא הבנתי לפי, ואדרבא נתנו בראשון שלו התלבטה אין הבטה לא- בלפי הפעולה משמע דמקרא בזה יתמה
אבל בשניה תלבטה מבני ולא אבל - רבינו מוקן הביטה בגוב בשניה תלבטה משלק מציקה ולא הבטה
(4) ולא ברור לי המשנה ולא הגמרא פה.

יג

רש פרק יג פלוס כן בדינן הואל ואשתבי - ובינא בלקחה לו לאשה

אשה עכשיו ולמען אשות של שמעון ריש לעשה הואל ואשתבי בלא כלי נשא מת ומת,
אבל אלו מאלו קבא בלי יבמין שאסרה אלו

ואלו אבל הדקדק אינם קדשות, בהנם הבאה כלי נתפסק אל לאחר מאמר
(אלא אי קונה קנין אמור ד קרקע אורה) אל יש לעשות דיאה בלב, ולאורה אמרה
בכיון בשאמר קונם קנין אמור ושות אל תלבה תנין בנפקא הציקה, ובאיזה
יש לעשות דיאה בלב בשלי בין הקרוב (כפלשין מיבמה יבא אלא אי רמבן כלי בה נה
המאירי כלי) והיא לא הלי יבמה בין בנפקא הציקה, ואיך בלא לחנוא סי קדושין
שבמה בלא מאמר קונם קנין אמור מה אינו משמע בבמה יבא אלא, ומאמר בין
בנפקא הציקה

ואיך בבין הנפקא אלא בלב אבל כמה באופן מאמר קונה קנין אמור יש הבאה
בשני לאסרה ~~לאסרה~~ על הבעל בשאמר הבעלה או הבאה, ואיך בשונה שאסורה לבעל בשאמר
לא משה סוטה (בכל אשה נאסרת לבעלה לי בעלה אחר) אלא משה קנין בעל בשני
[וכמה מהחנוא סי קדושין בה ויש לא- אבל לאורה ומשמרי הכן מובה בלא בהחנוא
שיאמר רק אל מאמר אינו קונה קנין אמור] ובשב כלי בעלים שיש קנין בעל
בין שבבר נפקא הציקה - ולא בקרקע אורה של שמר אשה על הכן ואיך לא שמעון יבמה סי ל
ולתבל הכלי לי בבא בבאמרן בלאמר יבא ובה בלאמר מאמר בלב תלבה
למבין מקרא בלקחה לו ~~ו~~ מלמד שמקבשה הבעל וכמה רשי של ואינם בשבה תלבה,
ולאורה קשה בין בבקר תבשלו בבריא הבא בלב תלבה ושבר לא אמר הבריאה
הבשל בלב תלבה - ואבל בבנים הבאה הקבושין יב: הבא בבשלו בבנים בבמה אינה
ובלאמר הבעל, ובמו בבקא קבל שמבבמה או שמבבמה הבה מאמר - אבל לאמר ~~שמבבמה~~ שמבבמה
או שמבשה הבה מאמר למבין מקרא בבלמר הבעל בבמינו בבשין אינה בבבה
תלבה לבתבה לשקר אלא בבלמר הבעל. והבי אומר לבמאן ני המרני
בבאמר למבין מקרא בבבמה בבבין יבמין הראשון אל, ובבינו בבאמר
לאמר יבא ומאמר מקרי אב יבמה - ואלו בבקא לבאמר הבלב בבבה לאלמר אב
מקרי יבמה ואסרה לשקר בשביל אשה הבבמה בלב מלבל יבמה לשקר, אלא בבמבין
(1) וכמה מבהבמר לשון הבאה כלי: השמר לא אב הבה מאמר בבבב יבא ובמה יבא אל אב בה
מאמר מבראל - ולא הבל נלא שמשמר יבל קבית לי בבמבמר בלשמנא הלי מבין ובל אלא בלב תלבה
(2) והבי ל. בבבבשין ני המרני בל בבמה בבמה הבמה הבאה תו בה מלמד שמשמר, בלאמר הבאה הבאה
לבבין אבא הבל של יבמה יבא אל - ואלו בבמו אב בבמה בשי הבלו בה ואלו בלמאמר מאמר בבבה

(3) בבמשן ט"ו.

(4) בבמאר בב

דיון המאוחד ואישתו - ודיון בולקתה לו לאשה

מקום בולקתה באיזה מקרי ידעם אינו נימצא לשוק ר"י מט

וז"ל הרשב"א בל"ח: בה"ג נראה, שאורח מחוץ בשאר בשרכון קרוי ולקחה לו לאשה לאשה בינונית דבר, אבל לאפוקי מקום בוידעם במקום אדון ידעם, ולפי דין ראוי ה בשרון הוא באיזה אדון מקרי ידעם אם ווצאת דבר - ולפיכך לא בלבד בלא ברש קרוי בוידעם - נמצא בל"ב קרוי בולקתה שא"ב מלוכה, בלבד כיון שבעסה שיר אנה ידעם ומכל שאשתרק מלוכה, ולפיכך אדוקת לך לשל קושית התוס' כי. בה"ל שבקום במנע לו לרבא בלא קנין מאוחר לאחר כמו לרבי - בשנה כמו התנל של רבה אלא בטאמא בלא מלוכה בלא בשרון בשרון ביאה מאוחר זה ואין כסף ושטר מאוחר ולכן בא יו לאפוקי בלא סני לה דבר - וכנם בשלמא אל בשרון ידעם נמצא בראמת יש מקום לאוחר שבשרה מלוכה משל בשרו אדון ידעם (ומלוי קרוי בולקתה הוא בא"ל לאחר ידוע בשרה מלוכה) אבל קרוי בדבל בבשרון ביאה מאוחר ואין מה בלי קנין כסף ושטר לא נפקע אדון בינה בראין מט מנין, ובשרה אדון מלוכה, אבל לרבי בא"ל מלוי קרוי בולקתה ישראל שא"ב מלוכה, נמצא בלבד חיבוש דיבוק שיובאת דבר, ואב בראמת בביאה מאוחר לא קאי לא בלי כסף ושטר אדון מלוכה ובמו שבשרה לרבי דבריהם ומי בא"ל מאוחר קונה קנין אחר בלא ידעם לעני הבא הנוב ומשר ביבל ואחר נוב, הה בבשרה לו בשתר מאוחר לא ידעם שאשתרק מלוכה - ובא בבשרה לרבא בלא בלבד פליג על ר' שמעון ומודה בבשר לא ידעם בינו משם בלא אישתון תנא בפליג ביאה שלא הוי בדעלמו אלא כ"ש משמע בשאר תנאי בדשרון בבשר של ידעם (ולפיכ"ל בהתנ נתנו אב לכל הנ"ל אלא בהה קשה להו הטוב יבר ר"א בלא ברש בבשר בוידעם בדבר ידעם ראשונה אלי בתשרוכל דסולל בה אלא מוכח בשלו נמצא לפל לאחר שלא סומר ברש דבינו בא"ל שלא הי דעלמו)

וכנם לפי הנ"ל מתרל ר' קושית הראשונות בשיון בלאחר מאוחר מקרי אדון ידעם, בשרה שש אדון בינו בוידעם יבא אלי, אלא שנתשק

(3)

דינין הראוי והישרני – והבדלתו בלקחה לו לאשה

הנה בכיון בסוי אכרוסה שזה ליבא אדושא בינל לעשות היאה דאב, אך מאשל
הקושיא מבכן בנפשל אבה: בכיון בתקרי עדין בתמס אינ משה מבנו קטן יכול
של האת הבני, אבל לאורה קשה בהיאוק יבנו קנין יכול של האת הבני הא
הוי א"א, ועוק לאורה בנו באמת למיבן מקבא בולקחה, ועל דעת נו.
בה לבפל בלמיבן מקבא גם בלאתר יכול הראשון שזה אינו לבאת הבני לעשות
יכול בבשיגן ולקחה לו ולא לאתו, ואב משוע לא בבשיגן בלאתר מאמר לא מבן
יכול באתו מקבא בלקחה לו

(5) ונ"ל בתבא מתלבש בתקרתה - בלאורה קשה משוע בכיון קבא בלאתר
יכול של הראשון אין הבני יכל לעשות יכול הא הל אינא של הראשון - ואב
בכיון בתקרי עדין יתמס כ"ל סב ביש בין יכול מכל אח, ולא ינקב אינא
של הראשון ליכול של הבני, ומשיב כמה הכן בלאתר מאמר כיון שהוי עדין
יתמס יכל לבוטלה לעשות האת הבני, ובא פלא נתמעט יכול הבני מקבא בלקחה ולא
לאתו ביל בבמיעוט הוא באופן ובמות הלקוחין שנעשה ע"י הראשון
שזה אינא לעשות ע"י הבני - ומשיב (1) אל הראשון עשה יכול בסוי לקוחין
של נישאין שזה אינא לבני לעשות עוד לקחין, אבל אל הראשון
עשה רק לקחין של מאמר יש מקום להבני לעשות לקוחין של יכול - ומשמיק
לשון הכן שנעשה בשאת הבני יכל לאסרה ע"י מיטא אז ביאה ולא נקט
שלא לאסרה ע"י מאמר, באו משום בנו בלקחה לו ולא לאתו
ולאורה קשה מה שבכן נקט מיטא ולא נקט גירושין, ועוק
בשאה נתן טעם משוע מאוריתא אי לבפל נפשל, ובכן מתגלה דבר
קט, שאת יכל לאסרה לא רק במאמר, בסוי לאורה רק בינו בשבנין
ואלו בלבי הגל אנש - בבאמת למיבן מקבא בלקחה בלאתר שנעשה
(5) בהמשך לדי: דה קנין אישות אלא בעדין הוי יתמס מ"מ עדיין ניתן לשוק
ע"י מעבדי אישות בבינו קט ומיבת הדעת יאוקב ניתן שזה ע"י גירושין

---

(1) והה הראב נ"ל דמה בבאנס נ"ל אבל אינא בשאה בשאת שנעשה אכרוסין ואפה ומשאר
דנעל באתר היאתו אינה נקיקה לאיאת הבני, ואלו באופן הבמשה הוא באופן בלקחין
הנעשה ע"י אב אחרא אינא שזה לעשות ע"י אח הבני - ומשיב לאחר מאמר של הראשון
יכל הל לעשות היאה - אבל להיפך בין שאין הבני לעשות היאה, ובמתן מסקנא שאל לב כה
לעשות מאמר - ואבל שזה בלקחין של מאמר לשל אמה, ולא לקחה של יכל אינא מאמר (1) בהמשך

דיני האיש ואשתו - וכיצד בוקחה לו לאשה

אדם נשא בת מי שלא היתה נאמנת לו לשקר מבית ומצויים מה בלו נקט הכן אליבא דהמנהג שנשאת דם קנין אישות שהרי יש בנין דאליבא, והא דאין בת היתה יכל לבטלה בקלי לאמר יקוץ של הבעלים בהמורה משנה של בלאמר יקוץ וכל המיבל לבפר נפשי, יל כיון דאינו לו עכשיו לעשות עיקרין של מאמש אלו של יקוץ (1) שהם אינו לו לגמן קט - אבל כיון בלאמר מאמר יכל לעשות הוא היה עכשיו עיקרין של יקוץ וכל אב לבטלה בקט מבית כלל ובנם משב בלאמר מאמש של הבעלים אינם נאסרת עי אליבא מהשני לאחרה נמס מבמה בב בדינא של בלאמר מאמש נאנס שקונה מבית בבאינו של דעה בב עכב) נאסרת עי קטנה ואליבא שאומר השני, והרי כן נ' המר בל בבמה אצל לאב בבמאמש בנמה בתי קמורה (מש בתנא קלה סק ב) ומשה מבני הר אליבא, והכן אצל אליבא באב בבמאמש קונה קנין קמור ושר לא יבני אליבא - ועכשיו אינו מספיק, דאי בקמה אצל לאב במאמש בתה בתי קמורה ועכשיו בשבה אליבא אב לא יבני קט מן המרה לאחרה - אל לא שקימא בהגמה נקט קט ואליבא לבבנין - קט לאב בקונה קנין קמור, ואליבא לאב בשנתה בתי קמורה ובגר

ודר אמיעבר לבב מ"ב בב ומשב לשם

ולפי הנ"ל אפל הכונת המאירי בשלב מאוחר דקמאי (ע' דאפיקי יל בב מ' לו) והרמבן ניא, ובמנהגם שנאמרו שנאמרו של הבשר קדשי בצלל) בגרש שמיעת בהיל מעשר לעולמא, אבל אל מת אלא בלבל ויש לו אחיל לא נעשה היתה קמור לעולמא עי מיתה (2) אלא עכשיו אסורה לעולמא, משום אחות אשת של המת, כבמשנה מבקרו לא תבי אשת המת האולם, באשת של המת מעכבתם מלבנשא לעולמא - ובנם הא פולפינן מקרא בולקחה לו לאשה בנעשית באשת ונעשת לעולמא עי מתיה אשת הינן בשני באשת, אבל לא עכשיו מאשת בבינן שנעשת לעולמא עי אב ובה עי מיתה היכל דמקום שיש לו

---

(1) כמשנה אצל נ' בשקרא מינם ציקר אמין

(2) ואי אי קלה, - נקל דאשת איש ומקבלות מיתה אות ל

(2) ע"ד המאירי הפרישות הפסק הבה מעשה עמל שבת ובל נגע בשניהם לא מבלי ומה שמבטל בקבה אין שם מעשה עיקר בראשון אלא מעכבת עיקר הרשע בעשיה בלא כוונה וכו'

דיינין הגאון ואשתו - דינו בקהה לו לאשה

(ט"ו)

דיין אם אין לו אדם - אבל דעקום שאין לו דיין יש לו אדם (1) אינה נישאת מאישות של המת הראשון עי' מיתה של הבעל, ונמצא בשעת שמעון (בעודו של המאירי) עדיין מקוקה לדחות משכב אישות של האוקן ויש לה בין בדוק משכב אישות של האוקן, ושפיר שייך ע"ז דינא בפמאל ואישתי, שנישאת אחרת אותה משעל הגיעה ידוע מעשה אישות של האוקן בפלי שפיר נשא מת ומת ואחר נשאתי אבל לאורה קשה בלפי הנל נמצא בנופלת עכשיו משאוקן ומשמעון אינה מבוי כאשת ב' מעשל וכו'

ופנה הא בשעה כשי נגע בה הבעלי בא מאתם קמא דנ"ל לא לא הבה מע אחרבי במשעע בשעה לא הבלה אחר מאתם עד דכשבא של - אינו סומה לחשב לאל בכשי קא הבאופן שעשה מאחר הא ובבלה בלשעה כמשואר הכשי בה ומאתם, ובאופן כה לא הבלה הכשי בנמעע מקבא בשיר אל הלא הנה כמשואר הבעל כנ"ל בה אלא

ופנה לפי הנל אבל הא בשעה כשי נגע בה לומא שעה בשיון בפר מע לתאשון לא הבא גלגלה מעלבעי לאבוקי ביקה בחבלתם בלפי בשעה אינו מוכן בבלק נמצא הגלגלה עי' בבר מע לתאשון - אבל לפי הנל אם בכיון בעשבדנן משני המאתם נמצא בעכשיו מעבדנן לל הבעבי בחלגלה אלא בבעבא בלע ובן לל שעשו כונת כשי כנ' בה חלל שגלגלה מע אינם פוטרת לשעתי שעדיין בבבה מע לתאשון והיינו כנ"ל

ולפי הנל יש לפרש כונת הש"י קידו בה יבנסו ואחר אל רבא ובעיאו הבע בעאמא מע הרמינהו ומשקיד נישאין ביבי ויקבל אחו בפנא הרמינהו, ואם אוב הבה בונס בלא אמו מע ביבי ומשקיד ביקבל יבמי אחו הראשון. ועל הבעיות והרש"ש שבתקו הבונה, ולפי הנל מוכן היטב בהבל קא' בין לה אשת ביבי שעשה עי' הבעל ובן של ביקבל אחו, ובן לל כונת הש"י בה כונס שעשה שבכנסה הרמינהו בם בשא הרמינהו ואם בשבה גלגלה בהיטא

(1) ועל הדמאן של בה קבה

וכ"מ מרש"י נ"ל בה ולפוטרה - ואל יקשה מאשב הש"י ל"ל בה ביקבה בלה בפקבה ביקבה בקבא ובי מיה לא הבו אלה ביקבה מע - בבבל קא הש"י אי אמר ב' לאחרים הלא אינה באחרים ולאחרה אי הבו אינה באחרים אבל אל בא מע ושמעון יבל. אל ומה בבב - יבמין הראשון של נמצא שאינה נכנסת משמעון שעל אמר ב' מעשל, ומבבי בלקבה לה לאשה לאחרים שעשיו בשעה ליבל - ולפי"כ פרה ובמו בבבי הראשון אל הבא מת בלא הנל נכנסת ליבל בלה ביבמו שעשה ליבל - ולפי"כ מובן לשם בע"י הבנסה בקבה ביקבה - אבל לפי הרמב"ם ולא בראשון ביקבה המשך בה:

בינו בלקחה לו לאשה

משעה בשל שבעים פו טעמא מאי בא"ב גלים ובן הבן הנוד תאלד
מעק סי פ"ב ותקשה דברי רש"י - ולפמש הישרש יעקב ריש פרק תרע בשש"י
קאי אליבא בשיבון ומובן בטר בונת רש"י בבין בשניסה על המת פי' דמיים
נמשא בכל הישות פי בדרבן ~~[illegible]~~ ומשתה ומשני בעט בשמים על הרוח
לפתרה לשוק ל"ב גלים (3) המשך ט"ג:

ואלי אפל בשפו אב בונת רש"י ליה: ב"ה בלא סמי בעל דקרבן אורה, ובישש יעקב שפ"ש
משבית מאיר שבוק מרש"י בלא יבין עט לא גלים - ואפשר לאמר (בעל דבית שמנה ס"קיב ס"ק ל' ישרש
בשיאת מחמרת לתומאה פי' ביאה ומא לקלמ) ובנים דקבה בלקחה לו לאשה מחמר שמעמש דעט נלמד
תומאה וקלא - קלמ בוכאת דעט, ותומאה בשה לא גלים, בעל אין לה גלים פי עדין יבמש לשוק
ונשו שבעה רש"י בתן אבל לה בוכאי אם יבמאו דעט אאיב בנסה תגלה - בסיגן מס שבעש בתורה
בעט משני דבמה נשו בוקא אחר בניסה ומשאורת לא פי בנסה בשיאת מחמרת לא שמש ביאה
ובגלים ניי לא אפשר לתפטרה בגלל ומא בא אלי בסיגן בלתומאה אשה ביאה בשה לא גלים
אבל הבית שמאל אב לא כיון לפ בשבא קאי על בתמאל שמעמר בעט לא גלים מעק - ול"ד דרש"י
סנב בסיגן ל"ה: בלה קנאה - ושלא תפטר אשה בגלים אלא בעט - בתלשון אלא בעט משמר בתם שגלים
(8) המשך ט"ג:

לא, גוס בלה תפי איסורי - ואלת ולבא - ויל בתמן איהי איסיאי בשריהל מתאמ בדרי בתעל
הפנים אי בלה לתמוסי - וכונגל בכמו שלגאר הגמ בבאיסור יבול אלי בלי איסרי
אלב מב בתמעאר בקבא שמרה פוטרת בשה בין אב מרה של ל' איסרי (ובתמעמה
שבמו כונת בשרבל לאל באומבל בשאל המקול יול מון שת בגמ יפין בכונגל בשלאו
דמקול מעמר כון בלבא אלא אמא איסרא של המרה לא יפין מבלת מרה דמקול
יבול כון בשל אשב ל' איסרי של המרה - אולא פלפ"ל לשון יפין שבשאו בלי לאו
בוקאי, ומלק בעמין יקשה בדמקול שמ ל' איסרי של המרה תפטר בשמש אלא דמקול
יבול - ומלק בלפי אי שבשאו בתמן איהי וגי יקשה בדרה שלא בתמ תפטר וגי)
וגי בבבין ל' איסרי הלי רק בנגלי האיסור מרה אבל הפטר בשה אלא רק
אול המרה אסורה - ובכם מסב ולא בתמ אלגנ לאיבי בשת, אלי כונגל
לבקשת מרשי לאתמ שבאורי בשלגנ אלא בל יבול בתמ תמא מלק לגלבה
בשה אינו מסתבר - אלא כונגל לאאר בבה גופא מנלן בשאל אלא הלי מיעוט
בגינה בל יבול נימא בכלי מיעוט בהלקיאה בבול כמ"ש לו: בלה ~~[illegible]~~ כל

דקושיא לדרי לישנא אסור א"נ דלמה עדות בטלו רק מדאורייתא משום חל הקיימת ביבום
וגם במיעוטה הכתובה הרבינא בלשון הלי הכבר אינו (ד"ה דרכת שמוכן סי' ה' אות ג)
רשי ושז הרשב"א בשם אבוהו הלי הסדרא באינה (נפלא) ומאילו לרבא אליבא

① לו מעם דה"ל - באיתשבו לתליבה ואינו דבר מוקה קבלת הלי דחל ולקחה - יש לדאר עדמוש בהמאן
ניל. דה' ודא בתליבה המקיים יבום קיימי, בשאר שדות הלי לקיחה על אישות של המת
ונעשית אישות של יבום מאי כן הלי תליבה לקיחה על מכרשין אינ ווי שיורי הקרקע נא

עוד בענינו בלקחה לז לשמה

② המשך מפל"ג.
ולפי"ז אפ"ל שבאו בנת המפרשים כו: דאול בלא אדי לאין ומשין דקנאן (ומשמע מינה
דבני הארבע קידושין) ואו נפטרה דרה אבל הוא א"ל תליבה - בלבד בנין ול
בגלוי קרא בלקחה לז לשמה הי בלאחר שנעשית הה יבמה קנין אישות מהיבל
שוב נפטרה הבעל - אבל דעבל אין היבום מקיים הציקה מונה בעדין הלי יבמה
בנין ואב הה אל נעשית הה אישות של קידושין - אבל בטורא בשעתה הלי משמל בינו
בדיר אל הוא בונה ובין בלא אשה יבום לישא קנין
ובנם ל' דבלי לאי: ד"ה ואל שמשה בשאר הלי א. סדיבא לן בדיש באמה
מאמה קונה קנין אמור ונקרא ל' יבמל תליבה לא תהיה - ולבאורה תמוה בלי מאמה
קונה קנין אמור אשת שני הנו דומל כמוש ל"ש דמתנ ולא הלי אשת ל' מבל ואלי
אפ"ל לשמוש לאל טו. דהבל אות ① בלי הלי אשת ל' מבל באורמא ל"ב הה
מוכח מקבא בלקחה לז לשמה שנעשית כאשת לא בשם שנובלת ל"ב לדול,
ואב הה מוכח מצמ בבדיבול מקיים הציקה ולא יבמה מקבאשון, ואפ"ל
בשמו דיוקא לי יבום אבל לי מאמה הי"ל בלל לאחר מאמה ודי יבומל
הבאשונל לל בשופ לה"ש דמאמה קונה קנין אמור - מ"מ לא הלי קנין אמור ביבום
(לל רשב"א ב"ט: ד"ה השתא ובקרן אורה של) בתמוטין בשאבה אמשת בקה ואין כלל
ושטר אמשיל ואב הלי מצוין ובמה מקבאשון ועוד בשא מוכרח לאמה בלאחר

① ויש לל לפי מ"ל בשם שמשמשק הבל יבלי אל מתחר אבושמ פוטר בדמה אלא שמתחר אבושמ
ג"ב תולבר אל בשו אל אליבא דשרי - לל לקמן יבי דהבל אות ①

(2) ועיין רבינו יונה: בפרי לדעת מאמר אלא שקונים דבר אחר משמע יבל

אדם הנוגע בטומאה לא יאכל

האומר הרי זה מאמר שמקראו יצא, כי אלו מבראשון ובתנוים כלאחר מאומר יש אדם מאמר ביומם יבא לה, ועוד בפרי אדם יבמות ובומרים כשאנחנו לא אלו בוובמות בגם משום בשאירו אישות מתרומן הטוקה כנ"ל, ומשום מוקן הוא קונטרס כמ"ש, אל מאמרו של שני מאמר אשר שני הוא הוא - בשביל הוא אנו בשם ובמשם ולפיכך אחר מאמר מקרבא לא הרי שם ובמשם לא ולכל יאו כה ועד הרשב"ם
ועד רשי נפש מ"ה, כה ואונ

(3) המשך מבל ט"ו:
ובן יכל בונת רש"י הכ"ו, כה בונס - שאין מיטו מסקיר קיבוש אחרו שבקיבוה לא לוקול - בשביל בראשת סוקר רש"י בשבלי יקול לא בחרש מס"ת כמו בישל יקה כיש חרש אלא בומה לאחר יקול מקרי אבין ובמשם כנ"ל ומקרי אשר המתרים ועיל כתר רש"י אין מיטו מסקיר קיבוש אחרו סקת

ובנה הכ' ו.מ. ולאקסמאון ל' תורה בתרגו ל. כה אל רגל שבתר כאין לותר כיאה בלוש ציקת יבמיל, ובן משת מלוכם שעשה אחר כיאה אינם מועלת בלוש באין אלו ציקת יבמיל משמע הכבוד בלוש כמו ובע, ועל דאורי ק"ל. כה גם שיארנו ובשקנאה בכיאה נסתלקה הציקה

ואלו אופל משת רש"י ל בשנה בפר בשבת ולא ט"ו, הבנה אות (1) בלמד אשת ר' מתיל באורית בל בלותר יקול ליבו ציקה, ובנה מרש"י ליל: כה אלו שבדבן משמע בא מאומה הוי קונם מן הערבה הי בינו באשת ר' מתיל וכבר הקרן אורה של הבונת רש"י, ובנה הערוך לנר בבל ל. פי' ברש"י בשמפרש המוכן קבל בשאומה קונם מן הערבה איב נמצאו בלבבי אינו בינו באשת ר' מתיל ומשיה הוסה לומש ביקול מסקיר הציקה

ובנה מרש"י יב, כה שאיסור שבשם שקבלה ר' פעמיל מציקה אחת משמע בתסרון באשת ר' מתיל הוי גם אופלו שקבלת ר' פעמיל מפעם הכשלון ובינו כשהרבנו בנ"ל אלא בל מבור לאב' רש"י כשבשלו שקבלת מס' שמיל בשל משמע מרש"י ל: כה ציקת, לא: כה ציקת

(2) המשך מבל ט"ו:
ובמתי ולא בישבו יקה של שבונת רש"י שאנאר בינומם - ויל בשמיק לשון רש"י שאינו בל יחמת בינו בשבן מקיל דם מלאת יקול בל בינה

המשך לקמן כ"ד.

. גוף ב"ה לעולם - ואם בתשובה וכו' מה לו ולדמי בין שאול ובין - הרי א. הורמנא ניו פי הבנתם בתאר
סומכים הגוף בתשובה כאשר אמו ערשיו ונפטר ליהוק אלא שכן בערבה באשר אש בפה
אינו דומה לאמות אשה בארץ בנגדי עצם בלב שבא אשר אש ערשין אלא בעם
קבא באשר אש מונע בין יהוק לב סגי לעטור בשרה מה לו ולדמי לאמות אשה, באמות
אשה בוטרת הבין יהוק, בהיינו שעבדם יש בין יהוק ונפטר לי ערבה באמות אשה,
משאר הבא הערבה באשר אש ערשה שמעולם לא הי בין יהוק - ובמה מגוף קיטן
ב"ה: שבשו בונים לעלם באשר אש אינו דומה לאמות אשה - ומה הפרש לא כל יהוק
משמש שם בונה בגוף בהוקשו לבל בארץ בלא ערבה אשר אש מה שטור מעלה אשר
אל ולא בל בעל הבל לא הי בעם אשר אמו בלל - בהיינו בארבה בשבר ערבה שלו
הרבקה מלבה - ולפי אינו מיוחן עם שבקשו הגוף בלבי קשה - בשלו נימא בלבי
בבר איזונים לב אסורה, בכל מיוחד בלקחה בלי בעל הלבת לקחתן ונפטר
לעולם ומה אין לקחה בוטרת בעם

. שם ארץ בלבד לאו בני אלם ויהוק נבנו - ע"ה הפרש בכל יהוק שעבר בשיעור הגוף
בלבד אבי לאמן בוטרות הלבה ומה א. הורמנא ניו בגשאמת על הבטור בשה לים הוקשא
בב יונם בהבקשה הגוף בכל אשר ערשה משמעות ונבבת בהיינו שבקשו
כל הערות לתנן עשית הגוף בין לאומנא ובין לבוגיא, אלא בין עם
בערבה בוטרת בבה אין עם בין הבשית הגוף ועל לו הוקשו - ועם בתבואר
הגוף א. בלמדין משיקש בב יונם עם לתנן אומנא ובוגיא בערבה לתנן יהוק, אלא
עם בבאן בערבה בוטרת בבעם עם למדין מעם ~~מלמדים~~ מלבן בן בערבה
בוטרת בעם ומעולם הם בלבד אבי לאמן בוטרות בשמעון - ולפי ארמות לן
לעשה ~~עם שבקשה הקולא הגוף הם בלבד בעם בלבד בלבד בלבד בלבד~~
~~לעולם בבה הם לא כלי הבקשה בל יונם, בלבד בלבד~~ עם שבקשה הגוף בם בב
הבעם לא ספר הגוף ס"ב שעם שאול ולמוד נעם מעלה ערות לתנן יהוק מעל

---

(1) שור הגוף בלבד מלב ס"ל הבלה ומה שבולל שאבל א בבבב לעם בלבי הבשמן אל תגם מי בה
כל הבעם לבה, הלי בשה אילנים אמרה

(2) שור בלבל בבעם בלעם ולבור שה אשה אם בין בשלל הגוף לא ובני אשה אם אינו
בומם לאמות אשה בשלי ערות בל רשות הבלל

כמה לאמר אשה שבא עדה לאפוקי נפש, אולי אי היו לחיבן מסיקים בדיר נפש דבלי, מאה
האמיצה של בשאר קבל מ בלחיבן מסיקים, ולפי כולן בשאינם מסכימים לאחר מיד
של בשאלה הה שקבה הטור בדמה (בסן משנה מחלב פסולין לשבור אבל נפש)
ומטור בבה ולפיכן מתם מלגון

ל. שם - אבל אי מובם בדבן דקידושין - לק כאי מובם בדבן הולל עדה בשאר אה דמשקב
בלא עדות בחשבות לב שבאה קידש אולי מבן אל ואחר ליבל הטור וקבשה בדבן
ומת בדבן

דבשיבא מיטין פ"ו; בבה ובא באמצעים - מדאר דבשיבא בבאל באדבן מקבל אולי מאמרן
ושמרן מקבל אולי מבאדבן מא אסרה לבאדבן מאל בחשבה דלב המקבל לשמרן
ומם בבאמא דבבה בקידושי שמרן לא אבן, בינו בלא אבן, בידומן לאיסרה באדבן
ור' בחנא פ' קליב אמרו בה לם מם (בל ר"ה) שבאר באב מצוי לא בלי
אשה ה' מבל, ומלק בבאלק מבני קידושי שמרן בא בלי אשה איש ואשה את
והכי בן לי בי דבונה דבשיבא, בבקידושין אבא ה' בבבל בא מבקנין לל, ומה
מם בבנשם עדה לאשה איש, ובקידושי אולי אין הקנין מאורה ומשה יכל
בשני לב לשבה קנין - ובאמר מבל בקנין לתוב הה לשני לב יכל לקבשה
אלא שאם בק אולי מבני, בלמנין מבה הקנין באנם מאורה לישו נבקנאה
בין שני לשני - ובא בבאלי אינו יכל לקבשה כבו מבל בינא בבשם שבדבה,
בבין שאסרה לל בבאלי שה אינ לקבשה מבל מבה בבאשה איש אבל בשני
יכל לקבשה מבל שאם אולי מבני, בבינו שלא אסרה לל בשני - ומשה מבני
קידושי בשני ולא מבל עדה בבאשה איש ואשה את בינו שאם אולי,
אבל מא אסור לבולה מבל בב בקנין לבאבן, ובנם בא בבינו
שיש איסור לבבל מבל בב קנין לתוב אבל בלמנין בם מבשהה תרומה

(ד אלדנ"מ סי' מ"ב אות ב' בשם הפי') [וצ"ע לפי"ז אם יבא אדם אחר אם שמעון בועלה כיון שמשאנס רק בקנין לראובן] ובוודאי הרשב"א לעיל בכיון שלא אסרה על ראובן ליבא אמר בפשיטות ע"י ביבורו שזה אינם נופלת לחלוק - ונמי בלא כהאי סי' מ"ב סק"ב, ובאלדנ"מ סי' מ"ב סק"ב, ה' שנקטו הפשיטות בוש בין יחוד על שמתה תרופה בתנאים מצם באישות של קנין עכ"פ אי נופלת לחלוק וע"ד המנהג אינוק מצוה תקנה שמעד בראמת אינו פסול כי בשמתה תרופה נופלת לחלוק

הרשב"א אל- לפ בקנין שזה נידון משום אחות ואחות פוטרת לפרט - נראה לי דר' אלדנ"מ בשנת הרשב"א בשלם בלבנת פיגנת פי' הבנת הרמ"ם ב

בפיה בל"ב לולבם אל בעל אמי לאון ונשין הינו משום בשני אחות אל אשת איש ויוצ"ל שאמר המנ טל"ב ב"ה בלי בלמיבון מקבא בלא תמה בעי' הי' לא נפקע הביקה הינו בוקא בה לעוש עם אבל הבא בין שנשיר אשת איש לבירל הי' בשאר ערות ומשה לא הם ונשין בין יחוד ולילם - ואמה בשרו בבא לא הי' אחות על רגל, באפי' אי אמרינן בשאמרי לאון ונשין לוש בין יחוד ובו בקיבושין הלמא אמ לא הי' אחות בשה הי' אשת, ואפי' בשנת לשמש דמנשי אחרה מנם לה בראמת אשת איש הי' אב אשת איש על דעה ובאחרה הנירה ולוש שבביא מאוכיל לעם מקטין פ"ב, והכי ה"ש אם לי הביא מאוכיל לעם מבשיא דבאנמת (בבפי השמ ל"ו: דבה עם לשון שיטה) שאמר בקרבן תרופה הול בראמת אחר לעבד ואסיבא לי בבין אשת איש ומשמר של בשני משאריה, ואיב לי בבין בשני אשת איש לל לעבי דעה נכלל דהיקשא בלי. בערות אינה נופלת לחלוק (אלא בשני ערות המותרת, בלבורה יש לפמות לתולל לבר, אי מאמר מסוטה אלא בלבא אסרה עבדי מלך. וכו' רמב) ולפי"ז ל"ל שמו אב בנת הרשב"א בשם הקנין נידון משום ערות בבינו אשת איש לבירל עמו- ולפי"ז מיושב אב מה שבקשה הרגנ"ל

באשור הולכים לעשות פדורה פוטרת בשביל בעשות פדורה ע"י כסף
לעבור בין יבול - ולפי כלל אין בעלב הדרוה לעבור שום אומר בשביל
פדרה מעשר משיה הולכים לעשות פדרוה פוטרת בשביל

יש, אמר אמרן הלוקח פעמן בכיס - משעה בלבדן אלקלפו אחר אלילם ובדבשן מוא אומרים
משיה אין שום כה דעולמו, ולאורה קשה בכל מעשר לקיים יש: בזמנו בשבין הוא
משיה בשבשין ובעם בשבין יבוש ראשון יד - ובלב מעשר משקה שם ובעם רבי לוי,
בעשות בשבת ובעם בעקרי ובין ובעם בכל בוקר לאחר יבול, אל לאחר אלילם
לא ובעם בבא אבן בקסד בלאחר יבול בשטרק אלילם לשון בכל בבין ובעם
מיא משעה בלאחר אלילם בכל מעשר לשק ושם לא ובעם ובלב בעקר בשטא
לבקר בשל אל קבש מאר נולד את בלבדן ועקרי בבין ובעם לקבל את בנולד
ולא שיש לעשה בבעבר אשבאה - ובכל אל הבהוקין. מ בעם שעשה מקבל
בלאחר אלילם לא ובעם בכל בוקר לפי בסד בבקר בלבוש עקרי ובעם
אל לפי האמר בלבן בלילם ומעשר אלילם אל אלילם, רק
אומרים לאת בנולד, אבן בשאבה אלקלפו עקרי בובעם בעלבש שקבר
בשבקר לבקר אלמא אמר לבקר בנולד לא נבקר בשבקר לא יבול
בבל, ובא בעם אלילם בבל אל לא נבקר בשבקר לבקר בנולד
אל לפמש לאל לא לא בעקרי בובעם לבבן בבל לבקר אלמא לא נבקר
בשבקר לא יבול אינו מספק מ בם ולא

יהרטלא בבא לפי שאולם בבל בבל בעל עשה אחר בנולד בבובבד ובל את
בבבבה ולא לא בלא קבלי בבובבד, ובבא אחר בם בלבי הוי הלילם בלאחר
בבובשה ואלילם ולא מעבבמר ולבעם מעשר - ובלם לאחרה משעה מני בלבל
לכל אומר לבעלילם לבנולד לשבל בשר בלילם ולבי מעשר ובעם

דמשיב יש איסור לכל, נמל יש איסור משום לישא איסור לו - וכלים בסברת כל
הי אפילו לפמוש מבלי הכלים ישרפו צלל (בשיעור זה מדבר לאמן בשאר) בשטר הבטלא
הוא הבטלה, בל אחר מלוקה באיסור בלוי יקבל הלי באמר איסור על אשר את
הנוד אלא שבמקום הרשאן מתחרת הרת לכלל לאו, ואם אלו לי כמן בעוקה הלי
ערוב על אשר את יש לה מצוה בלבדו בשרפה מתחת (מ"ל משל ו. בב לפי שאינם)
וכמו שיש איסור לאו לה יש איסור לאו לא על לבוש ומשום לחתולה אחר לידתם
מצוה אלו היה שני בש איסור לאו לא על לבוש [וע"ד הרמב"ן יא בב בפס אחר
שמתם כמן גם המאחר לעבשות לה יסי בן כיפר באוסרת לבוש כמה לאון
ומוכרח הדיאה שני]

ועדין קשה דמשמע לו בלי יתמן גם תשא לבוש אסרה לחתולה
לבתולה, ובה ר שאר ני מ בל לפמוש הלו בוש קאמלנור צלו (הפסקי הלכות
הגשר על מלוקה פסולים) דמשמע הרמשלה דמתלוקות לי ולו הלו אל מלוקה
הלי קנין אל בטור בפי סומר בשלו קנין בשני בשלו קנין לו הבעוקה נקט
בבני בשלו נעשה לו הבעוקה ונעשתה בשן בשה בעוקה הרם בעוקה לכל
הבתולה ומשיב לישא אשר את לאחר הבתולה, ולו סומר בתולה הלו בטור, ובני בלבד,
שאר הבתולה בין שלא הבה הבעוקה לוי נעשה הלו הבלה לא הרם בעוקה - ולו בעל
לאלי הבתולה נעשה הבלה לא הרם בעוקה [עיש הפסקי הלכות שלא כב אלא בלבד
הנישאת מלבד הבלה, הבתולה הרם בעוקה] ואם לי בתולה בפי בלא בלא
יקבל בן לי ולו, בלבד בן שהאשה הרם בעוקה לכל הבתולה נעשה בנישאת
איסור אשר את, ולו בשאר בלא יקבל הלי איסור הבל לו איסור בלבד,
משום לכל אל נעשה בבל לבתולה לא הרם בעוקה לעבשה ולמה בבאיסור
בלא יקבל הלי איסור אל לו לא לה בן בלבד ואוסרת לבוש

① תוס' סי' ג' בל ד"ה בה מצ של מילבון

דיון מתלוקת כי וכו'

בגמ' בפשיטות לקמן מ"ב, דיבר אז בכור אילם ואינו אילם כי בכל, ובאמת קשה לדבריו נבא בפרק בסוף, בסוף בקובץ ומדין לא נתקיים משנה ידוע אבל בגלל בטרם הבבה שלא אילם ולאורה בלא בפרק נתקן כי וכו', בכי סודר בעשה שלאומה בארמית ובלשון עי אילם אז משל, ובא נוכא מקיים עובר כולל מכל בארמית - וכמ מסקנה מי שהקשה לכי בכין בשבה בו בתלמה אבל באמר אמתם משל אמרת אילם - וכו' סודר בלמידין מקבא בפשא אילם נמדר בבוקא ל' בגם בקובה, ולא הין שאר הלשון בקובה כלל (במאמר בירושלמי כ"ז ב"ל בגדאל בתשבי משפ סי' ה' אות ג') [וכ"ע אל בם גלי בדין בדיבה] וכמ מסקנה מי בבה מאבראו, וכמ מסקנה !! בבה בבקיים קיימי, ולאורה מלת קיימי בראשון ביינו בתי הלת, ובינו בשמו שמים אורה בתי הלת שלא לא בגבה בקובה, אשרין בלאתר אילם בבבה, נשארת כמו שמים בתי הלת בבינו שמתוק לא נפלה לבול - ועי' רבי מי בה אל אמשת בראיתרא קמא

ובגם אל בנת בשי יאל בה הילבל שמש ולא איתרא אליבו בלילה בבא בקובה קמיתא לא בגיל קמיבו לימדמי, ומשל אבו שלו הם בילמו לא מיתרא בכל נקי, בגם מבואר מבשי בנשבה איסור ע"י אילמתו לשאר הלתל ובן מסקנה דמלמדי בסוגין ולאורה קשה איבה איסור נשבה לא בתלמה בא מסקנה בסוגין בלאתרין ומשל אל, ולאורה אין בבה איסור אבל אלא בבין שבקר בבקה שבה אינו איסרא בלשה את שלא בתקון משבה, וכ' בגם משמע מבשי (1) בה ואשה אמרו, שבשה ובתקון משבה יבול בשמה בלא בנה שבה בתמנו, ועי' בבשי בה בה שאין בשבה שבשה אבל בלמה לא בתי איסור אשה את לל נשבה ל') (2) בדתקון יבול בבשבה בלשה הלת מלב בבשמו קשה משבר אינא איסר אשה את לכי לשאר הלתל לאבה אילם בה בין שבבר בתבה הלשה אמר מבא שבשר בתי בשי בבשבל מא, ועב בכל שבי בתלילה נאסרת לשאר הלתל ובאור בבשבל בבי בלשה

---

(1) ועי' בשי בב, בה איסור אמתא

(2) כ"ע לבי מבשי בא, בלמ מאמרם בבמם בשל אא

דיון מלוקות בי"ד וכ"ל

פלוגתא בגילוי נגדר שלא היתה מעולם בקיקה לשאר האדם ובין בעבדות אחרים לשאר האדם ומשנה אחרת אין, ולא כתב רש"י בא"ר גילוי הוא רק על שאר האדם שהיתה בקיקה לפני לגילוי, ויבוא דבשם לחיבון מקבלי בדיות ד' הוא חולק בא"ב אך לאלוף ולב בדיון בלא אלא אחרים נגדר בלי לא היתה בקיקה, ונק שאר בלשון אינן בקיקות אבל לדעת הנוב"ב שמעולם לא היתה בקיקה ליבוא, אז לדעו אסור גילוי ירבם מבהיר לשון רש"י משמע שיש ד' טעמים שאי לגל ובזו משל אסר גילוי ולא כתב בעל הלבוש לאסר אסור גילוי, ומשל אסרון באלו שלא הי' דעולמו ליבו אסרון בכלי בדיון ואחר נולד - ומשמע בטעמא שמתרבא אשתה לא הי' מפני לא אסרון באסור גילוי - ולפי הנ"ל יש לדון בפנים רש"י ד: בה ואשת אחרים כתב ומקול דמשמע דבוא כשמת בלא בנים שפי' הקמנו ואשת אחרים שלא הי' דעולמו לא ששאל לי' במבהיר לשון משמע בפעולה על לדעת הנוב"ב אשר בקיקה ליבוא ובמקום אלא בלי בכיון לא הי' מכלי ידי, בה מבהיר אשתה שנולדו לפנים לבוא אחרים, ובבלל לאמר בנים - שבלה היתה בבוא - וכמה מכלי ידי בה דהמבהיר אשתה - שלא נבקיקה לא מבת הראשון בבקיקה

בלבד - משמע שאל נולד לדעתה בבוא לא אשר בקיקה לא אבל אל נולד קבוד בבוא לדעת אשר בקיקה לא אלא שלא היתה לא ומאלא בלי אסרה. ובפנים רש"י כ: בה אסור אחותו בדאר סברת לא משל בפשוטו מבת שני בא, ויש לדעת בבוא בדעת אשר בבוא בבוא בדעת אשר בבוא בבוא בדעת אשר בבוא

דינין מתלקחת כו' וכ"ל

ובכמה פעמים אז אין באתרא אז אין בידמות, הא בפטורא אותם בידמם מלתיבל
לאחר באתרא משעה מפני, בלבד הוי משל אותו באתרא (בארץ שרשי קאי לדין איסור
בשבת אז הוא מעמד הבקעה מו בשלותא באתרא לבי הוי לב טמאו משל הבקעה
הנוקבה) ולכאורה לפי מוכח דאם שפשות פטורות מלתיבל אין כמ משל פטורא
בשלותא בשפות, בשין בדינין בלי בינו בשלותא באתרא אשרי אחר באתרא
לב בדונים אמם ידמם (עד דמלאו רסוגין) ומשלה אל שר ידות בדמם ידרו
לו עשה בשונם דל דתיל- אלב אי נימא בפשות נפטרו מידות משל בינו
בשלותא בשפות, אלב כשמיבל אז אין בידמות מיב ידרו לו עשה
בשונם דל דתיל, ועד בשידות אין פטורות משל שלותא בשפות, והא
בשפרין לפינו בשלותא בשפות לדין גליפה לו לדין ידות, ול בשלמא ידות
לדין אותו את שיבל בדר הקיל של אחר לי ידומו ובדר נעשה מב"ד
גבלת בידות ומשלה אין שר בידמות עדין נקוקות לו, ולכי אין נקוקות
לו לאחר באתרא- משל בא בינו בשלותא באתרא אשרי כאלו כל באתרא
ידמו אמם ידמם נמצא בא כולם נעשה גבלת של ידות ומשלה
אין נקוקות, ולכי עדיב להאת שיבל אין שר בידמות נקוקות מטלו בינו
מלב בגליפה, כין שגליפה אלב אלו פטור ולו נעשה עדין גבלת של ידות
משלה בפרין בינו בשלותא בשפות לפטור שאר בפשות

ומלוק דין גליפה וידות דינין מפרי בשלא יכי בב הא שעמ
בלא אלימא גליפה נקוקה (ארץ בשיר בבנוסה) לפטור את בבנוסה משל בגליפה
פטורה כלי שמלק ציקות מנגב וכין שכן אין כמ גליפה בנקוקה לפטור בבנוסה
אבל אל דא לל בנקוקה נפטרה בדמם- ולכאורה משעה כנגל בידות כין
שנתבל גבלת בידות שור לבו בדרך לציקות בבנוסה ומלמלו פטורא משלה
גליפה כל בפטור הוא משל בין בשלותא ולו אלים גליפה בנקוקה לפטור בבנוסה

(1) לו דמברמ"ש ב"ל מ"ל דבר ולדון אלי קרבא שפשטא לי בידות של גבי שמתם
מלי בת חורין פטורה בשמתם

דינין מתלוקות בי וכ"ל

(כ"א)

(אבל מפרי הרשב"א יש"ל דלא כהא שפשט דברת הבאשונה [שעמידתם] הרי הוא באלו היו עמידתם באותם שעמידתם שלוחתא בשלא היה קא עדפי מוכח שיב דיהא אינו בעל בשלוחות וכ"ל)

ואני אפ"ל ארוחת לן לחשל קושית הטוס"פ דה כאן שבקשו לו לשי בכיון באיבעיא קרא לעופי מנין שאינו קרא לעצמו - פ"ל הנ"ל ל' בשיטת רש"י הוא באשר את כבר הוסבה השורת נפלפ לדוח ול"ב לנ"ל, הוא בא"ב ליכל בלשות מאל שפר נמקיל הבלי הדוח, אבל כיון שאין הלשות יחמות דין לכי ודין לכל (אבל לדוח) הוסבה הבאשר את ושוד אינן נאסרות

והנה יש לה הילק ודאין לכל בשאר הדמות אלו עמידתו שאינן מקוקות לשאר האתוח, בשיון שמאוחר הקמ בלכל אל יקבל את אחר בשר הדמה עדבר משל אשת את, ולשוכבה אלו ידור לן לו עשה בשיר אל, בכיון בלל בינו בשלוחות אלו ל"ב לא אשר בכונה ~~לכל~~ וכיון שאל אשר דונם מצוי אלו מכשו ליכל בשר הדמה, ועוד יש לה הילק ודאין לכל בהדמה שעמידתם אינם מקוקה לשאר האתוח, ועוד יש לה מה יבא בינם לכל אל באוכן יכל ידמה אחת ואחר יקבל בהמה בקבדושין אלו אלו שוקר בעשה לשיטת רש"י) ואחר ימות אל יבא נפלפ לדוח, או בנימא בשמו בחנין במשל אסור אל יכפה אל אסור אשת את לפי שאר האתוח ובוטרת בהמה מ"ב כמאוחר י' הה בש אסור ידוח ואל אשת את לפי שאר אתוח ובוטרת בהמה משל בהמה ערוה

(1) והנה הטעם נ"ל דה לפרכל מאי בלמדין מקבא לו לאשה ולא לאחו לאשה בלאחר שעמידתם לאת אל אינם מקוקה שוה לאחו השני, והנה לכ"ל ל' בשנת הברשה הוא במשל שלוחתא בהאתוח למדין בלקיחה לו לאשה סמי לשאר האתוח משל בינו בשלוחות, ול"ל בלכל מפרשין טעמא בקבא מ"ב כאן כה בסמי מהשו בלקיחה לו לבקיר ~~בלקיחה~~ מאחר בהאתוח, אבל אינו מוכרח לומר בלשאר האתוח

---

(1) ד מה שבראשי לקמן בלה אות (10)

(2) שיר בלמ כן מקומשמי (13) ר' יונן דמ כאן באחר הכל מודל דבשה שמעו מיה קידש א"מ בשוק את אחת מהן - ואין בדקם ונתלק לו תחדרתם ודאי שלו לקבדע אלו אל קידושין - משמע בלק לפי בלבה אל לשבל אמרינן בלא הוה מקוקה - ואפשר בפ' יוכן לקמה אבל נמנו לקלק בין יחוד ונתלקם בשאר אחר מקשה בהמה בהדמה אחרי אסורה לשאר אבל לדיון שפר יש לומר בשבשה הוה בלא מקוקה לו

דינין מתלוקות בי וכ"ל

לא היתה ממלא נקוקה, ויש עדה איסור מרושת אמין, אלא בלבד בדרך לחיבתם
בין שפרד נחיבתם לאת אז, ואולי בגבו עשתה כונה בירושלמי פיא ה"ג
(הי דבפוס פירט דקדוק) בשתלבה בין שאולה לפ נקבה הנמנם ציקר במת
לתפרד (לשון, שור באתון) אבל אל רא אלי אשה הא - הינו בשבם שאנם
נקוקה לשור האתון אין גם משרש בשמו כשעושר אמין אלא באשה הא, הינו
בסגי דפלקיתה לו, ומשרה אינה עדה נקוקה לשור האתון - אבל דאשת
לשיבו ידעם לשור האתון ובדר הוצבה האשה את לשור האתון משרת
מיתת המת - ומשרה איש בשמו לחולק בשם לסגנו שאל מת הדל שחיבת
לשור האתון אל לדל, ולא בשקר עב תעבושו בשלשי מכת שני הא,
באותם הימים שחיבתם לשון שור האתון כמו הוצבה האשה את בין שמים
נקוקה אל לבל, ומנם דאופן שלקח בהיבל אל בשר הימים ואתב מת
בין בלמשין מאיסה בשמם שבשר הימות אינן נקוקות לשור האתון עב
בשמם הפרכיל הנו במאתון לו הו נקוקות בשמו כשעושר אמן ויש איסור
יתרון (יש לה הלק ומנין גם בל בשמו אמשין לאי הדל בהיבל בבי סגי ולב
לאיתנא בשמות המש הו בב ומנם, הה לל בלשון שור האתון אינן נקוקות
שור הימות בבבר נעשה הפרכיל הקמת של מן א מן האתון ובגר) ומשרה
תשבור בשמם

---

(1) ולא כשיר לפרש הירושלמי כמו שפי האחרונים (האופיק יש מה סי לין האמר
מפש סי הה אות יא, והאמיצר סי ב אות אז) בלי יתרון נבקר האשה של המת
ומשרה ליבו איסור אשה את משרש ה טמאי, תבא בלבד מפ שיאבדו לחלו (לא בב
ולשל) לאחר יתרון מקרי עבין ומפ ואשה המת - ודף לפי מפ שפרשתי (בי בב
ובנם) בטמאי בכי שעסרה הימים משור האתון משרש בנא בשלימותו לפעורה מפמע
בלו נשקר האישה של המת לי יתרון של אז מבל פולב לל לבן שלימות תבל בשרה
לו לו אשה המת

עוד דינו בקידה לו לאדם - המשך מפל ט"ו:

ובדם הרגל (בקודש יקרים) ליהרג ~~בקשה~~ כי בשעתא דאין ניחא בעל עם לשוק (לאדם יקר) דהיא דהכי שעתא, לא הי' היכי לקבשה ולהטרה לשוק, והכי"ל כי מאדעל אי כמאן קובל מאלמא ועשה מאלמא עיכוב בו מבו שיפקיע את האלמא - ובדם מפשטא לשון הגמ' שאקר אל משני הטרת בעל בשביתה בקוקה ומשל בשון מאלמא ד' הארוסה מאנא, לאורה מעמא שנתשק בעל. אל יש לה בן אישות לעשות לבדל שלו אישות עם ובני בעל - ואלא שמדאור שיהמה אינם ניחא לי בעל כי אפלו עם מעמל אשת המת בדין מקבל אשת המת עד תלבה אבל מת לו שאישות של הבדל יקלל לי בעל בהיינו לחיב יש עיקר שמדאור הלבדל שלו אישות של עיקר ול לבבר נבדה אלא יש להטרק אל לו אישות עם ובני הבעל ושמה לא ול לבבר, ואב כיון שבלי הלל לבעל האישות דאמן שביא בקוקה, אב משני בעל - אפי' לאחר בדול - ולפיכ אינו מוכן קושיית הגמ' בשעתא ובני בעל לאחר בדול הי' אינם ניחא לי בעל קבלו בדול - אלא כבר אלא שאורה לשוק מעמל אשת המת מת לו בשביל מקר הלל לבני הטרת בעל - והי' אפלו בהגמ. ובשביל בבכן הבדל אפ' אמר שמשמע בלחיב יש עיקר לו בלאחר לשוק מעמל אישות הבדל ואל שפר הקשי מדינן בעל אינו מעבר אישות הבדל מדמנן שמבן אומרה לשוק לאחר בעל - אבל לפיכ אינו מוכן מפני הבדל - ובדם לפי מעמ בלאחר בדול מקר מבן מבן ובו מבן אשת המת יבן שפיר בנת הגמ, ~~בלאחר~~ בלפי מעמ בעל לאחר בדול מעמ אשת המת והקשי הגמ כיון דאין ניחא לשוק עכשו לי בעל מדינן דאין בדבר אישות המת עכשו לי בעל ואל הטוק אפ' מעמ לשוק לי בעל עם לאחר בדול בבדינן בלו בלל עכשו לחמת בעל לבעבר אישות המת לאחר בדול ובדינן בארוסה לאחר נתנת בעל לאחר בדול אפי' מבן לשוק (אבל לין בארוסה יש להטרק אל ובני בעל לבעבר אישות של הבדל ואלי בחלשון הגמ' מעמ דאל מבן מבני לבעל ובמי קושיית הגמ ולא) ומי הבדל בשעתא הגמ אל ובני

מיד דמינו בלקחה לו לאשה

לאחר המאורע בפיגון בגם בפשט לו שלא מפני כעס להביר אשת המת, אלא שמתאבק
אל יבנו כעס להביר אישות של ביבל

(5) המשך מעל ג'ב,
ונמצי הר משפ טוב: המר בלשיב אל ימת אמת מדעל המאורע אב אסור
לא רעל המאורע כיון בדמים הלי אב מתנדי אישות וכלי רבם, אוב יש עוד
בעיל נימא שקאסרת משאבית עד עכ ~~[illegible]~~ של אמו של רעל המאורע לא הרעל המאורע
אב בל שבאיסור הלא משל לא ידע בפיגון שקולקה מתנב המבקה
קדושל שעדיהם יש איסור לבנות, ולפיב אל הרעל המאורע יבן לא עכ אב
תאסר שה לא הרעל המאורע וכלי רבל בם

והנה יש עוד בלי לסוד בנין מעם מוב. בה הל מובל שפתחו בפיגון שהמם אשת
לאלוף המו לעיל תשובא בת אב - ובנה משמע משבר בל בעלב שאשת לעיל היתם
תשובא לאו בת תפיסת הקדוש - ובנה אל נימא המו שאיור הר שיעקל אלא בהמאורר
שאשת המת בלי מסרה של בלאו תפיסת קידושין בשפיב שאשת ולל, ואב אל
בשפיב אשת לעיל מב יפקע אישות המת, ואשת אינ הי עשיו מה אבשם
שקורל בלאו אב - אבל לפי בנין בגל לאחר יבול מקבי אשת המת אינ

(6) המשך מעל מ' רבה
ומנה שיב אנ לעקן דברי בגל לאחר כפשטו בבכשין ולקחה לן לאשה בעבם מובת
שנבלת לבות מבובל, בקבב בלקחה קבי אל לל מאשה ומאשה מבואר בעבקי אשת
ר' מתיל - ואב בל בלעבן מקבב בובעם בבגאה גומסת הה בנפקע בבגיקה,
~~[illegible]~~ ולאורה
ולאשה מלקחה לא קבי אלילא בגם, בלבי בנין
הבאה בס"ד בלאחר יבות מעלרב מלבם. לא קבי אלילא בגם, בלבי בנין
נלמב מקבב בובעם - ובותק לומב בבין יבות ובין מאמר נלמב מקבב בלקחה
שלב מלבם אלא בובעם הלי גלי בלמן יבות מבכשת בבגיקה נפקע עד
יבות - ולמן מאשה מבכשת בנפקע אי בס - ואמי אפל בוב לן ר' בבשת, ובעם
בלבן יבומל הבלשנל אלב (לאסור לבאת הנולב לאחר יבות) ובבשת אשת ר' מתיל,
ולאורה שמבן סתבי אבבבי, בבבשת ובעם מעמד בלבאת שבה בעולמו מובת (6) המשך בל כלל

יא. רשי דבר סוטה אסורה - ושפתם פטורה אלא מן הגילוח - וכגון מרבה לשון רשי משמע שאמר אסורה
שמתרבא דבר מוכח שאינה תולדת וכמ מרשי ואו דב ולא - ואלו דמוכח מרשי דאל כ
בן גילוח ליכא איסור אשת אח, וכמ מרשי יב דב שלאחר שפתח וכיון בפטורה (מגילוח)
קימא לי באיסור אשת אח. (והר בן גי בדר מרשי סוטה ו דב מי שמשמע דאל כא איסור
אינו אלא בא בן גילוח) ואלו דכפ ול כונת הגמ דב רב שמעון שאמרו בלבד
בשני לי בדבר לסוטה דאורית ופטורה אלא מן הגילוח ולכן הסוטה בדרכן סדרא
הנמ דיש לאסורה לפגיעה אל הכהנא בסיפ סוטה תולדת אין שאמר לי לאחר בסוטה
בדרכן אפי מגדרמת דיל דאל פטורה מן הגילוח אוב הי דבר בשאר את
אב הסוטה בדרכן הי דבר משדרכן ולכא לעפ בן יהו (כמו דאמרת אשה שנפלה
בהפלה ל דמשכ קלי) בשבו שמא ודדול דבר דאורית אלא מא אינ בן לגילוח
ביון אל הי דבר אבל אי נמא בסוטה תולדת לב לכא לעפ איסור אשת אח אלו
דיש סדר יהו אב לא משתנו לצורה כשפ הסוטה בדרכן, בבין דאל אל ודדול סוטה
דאורית לא ידור על שם איסור

דינין השתות נזר

נפ יג. הנו - שבנשים לגלח מנשיות מנשפנל וכן הנו הנמ הבאו - הנם משפטה לשון הנמ
מוכח בדיבר שנשים משות על השתות נזר מא מוכח כיון שמנשיות מנשפנל ויל
בכונל באסר השתות נזר הנו לבטל נזר דמקול שאינו כאו לבכיון
אלא בנשים כיון שמטלות מנשפנל בכמו מקול הבאו לבכיון אלא בליבא עשה
של נזר הא שיבא הבאו שבא נקלט מא מי לגלח קלקל באלא בליבא בל של
נזר הקלקל שבאו יקלוט

דריטליא דה ג נשל

יב: הנם משפטליא הסוגיין משמע בגמרא בבוקל אשמנו אסור משום לבא ב"ב ומא הקשה
בבאו כמשמע על ידל
בשמעו אסור קבל הנמן - ואלו אל בסוגר באיסור לשמע על ידל הי משום לבא בשתות

(1) יש מסב ליה: הבאה את (1)

דיון השתתת צער

צער (ולא משא ומתן) וכל מי שאוכל ליבו השתתף, מסיימין כשקורל אומר שמשלם ומתנים אינה
כאן להעדיר מקרי דמלה כי אוכלו ולא ליבו איסורא בהשתתף, אלא כשקורל אומר שאוכלא
כאן להעדיר דיאה האומר כן מקרי באומה רק אל קורלה ראומן שמשא כאן להעדיר,
וכשמשמעות מוק מקרי דמלה שאינם באוכלו ומקרי השתתף אלא כשקורל קטלק כין שאינם
כאן להעדיר מקרי דמלה באוכלו אלא שמשמעות מוק - איך סי' יא' אות ב' ובלשון סי' כאן אלא לא
נגע לי דבר עיש, כבסי משמע בראשונה אלא אוכלו לא כלום סלא אמר ב'

שאינו שפר בעד בעד בטלטלא הנאה יוקר

באמרות לא, בעמ הבאים ב"ה משמעות - משמע בשפרם בעד כשי שאסורה לשל מוק קיבל
משמש משא לאו ביבש משא שאין לא להשתת צער בעל אינם שאמה בהשתת
צער ומא בשטא לי שאחר משמש מותר, וקשה בסיון באסורה להשתת צער בעל
משבע מותר לאחר משמש, ואפל בסא באסורה להשתת צער בעל אין בא איסור
השתתף על צער בעל, בסיון בעל אות צער יש בינו בסור ואמר להשתת
(בבמשמע מבריתא דסוגין ומשה בשטא לי מקל לאחר משמש אבל) אלו באסורה
משל בינו בלשון אחר, ובינו בעל ה בינל דמשמש, הא כשמשמע לבלעד ליבו
איסורא בשתתף. בסא ליבו בשתתף. והה כשמשמש על אילנות בסמל מוש בסמ
בורק ומסק משמש - בסיון בנסרה על גל הנשמה מקרי מדשה משמש שמגרה
הנסרה ולבו על גב איסורא בשתתף - וכשמשמעות מוק קבל משמש ליבו אות בין
משמש בין בלבו הנסרה על גל הנשמה ונמצא בנכשלא בין שלי נמת צער,
והנה בין לשטת הבעל השטת רשי באסורה משל לשני אחר, ובין לשטת
הרמבן בנמשמע שם אלה איסור להשתתף צער בעל ; (1) מם שאסורה קשה על שטת
רש"י שמשמע בעל איסור אלה לשמע דמוק מבא בנמשמע דמה לה. בלא יסי לב
הדמנן הנשמה שנמצרה משל ששמשה דמוק הנשמה שבים שפים, ולאחרה
קשה בסיון באמה אסרה לשמע דמוק, אלא שמה בא אסרה לשמע דמוק בנמרין
לא לא מאמה, ואל הלק נמוק לתין הבמנן ששמשה דמוק

---

(1) שאינו שפר בעד בעד בנמרות איך סי' ז' אות ה'

(5) אור כאן גם מספיק, כבר הלך משהו שאסרו מאורגת אשת נקבה ועל עצם הגוף שאת נשמה עדיפה מקבל
על אסרו ולא שלא אסרו בעשה תקנו מה שאומרים בעשה שלו. יאמר אולי שלא אסרו שלו אבל אסרו
בתוכה ושלמה בעשאה מבטל ולפי אולי בהמנקה לא חוט כבר הפשה לשמה
דרכיך

(כ"ב)

דיון בהשאת נפש

ואולי בגלל מקור הראשון באורכא בהשאת נפש גלו דבור, בא שנשמה על
פור מוצפר שלא להשאת נפש, בפיגון שנאמר כגון שמאת נפש הם ולא לקיל פור
ורנך בשעבד אדם דרגל שפה כנענית כיון שמאכה הגרה אותם דבר, אינו לומר
בדרגה שנוגל השפה כנענית יש לון דינו פור, בשא כיון בבעלה אינן מיתים אחרים
אינן מקיל פור, נמצא לפי כיבא מותר לעבד אדם לשמש דמוק על השפה
ולפי מוכן משוע מותר השפה לשמש המוק - בלומר לשיטה הבאים פשל אסרא
כיבה כלי משל לפני אדם - כיון שעבד מותר לאכל אסרא עלה - ואפי
לשיטה הבוטלא יל באסורה להשאת נפש הבאים, הינו משל בגל נפש אם אינו דינו
בפור, אבל על נבר עבד אדם בקנלא השפה כיון שלבא אין דינו בפור מאלו
מותר לפשאינו - לא עבד מקובש סי כ"ח ובלבקר בלשון שאמרו בהאומן
שאינו לקיל מבנה פור אינו מלמד בהשאת נפש ובמינו כנ"ל

ל"ה: אבל בן נשל - הינו בפיבות לשמש המוק - יש לו בפיון בסורה כמ שמאורגת ומינקת מתאירות
לשמש המוק יב ומשוע סורה כמ לון בסאור לישא מאבכת ומינקת אחרו וקנסו בגל
נשא יבלא ולא יאבר עולמית ומשאר דבל מ"ל בשאמר בלי מעשל שאמר בעשה - הבא
הילק מבאבר אל בפיבות לשמש המוק - ובלבד לשיטה בתאירות המוק רק לומר
משמש אבשה בלישון, שבבר נקוט בשל בשאר בראה שלא מבל להשאת המוק אבר
משמש - אבל לשיטה בתקבל - בומש ומתאיר אל קבל משמש קשה - ואולי בעיקר
בשבינו מתאירות לשמש המוק מ"מ אבל לא מכו לא ולשמש שמא שמש
בלל מוק ומשה קנסו שלא נשא יבלא ולא יאבר עולמית (1)

ל"ה

ל"ה: קטנה שמא מאבר ושמא מות - לא בכשלא בל יש בה אם שבדיו בדרשלמי של נעבדה
בשביה קטנה ונעשית בעולה בלמשלא בעבור - בעמפ מת ובא אינה מתה

(1) ובעם לאבבה קשה לשיטה בסוגבל בלבא אינה ומה הבנן בלבנן סומשל לל בלמי שאל אב משוע
אסור לבבנן לבא מנקה אינו בא סומשל לל בלמי שאל ומלא ה' אבבנ' ג' בלאבבה קשה מבו לשמא
לבא בא מבואר מדי בבים עבה בלבה ובבינ' - ולב בבסה אב בבנאה בשבקה שבנ' בלבה ובבינ'
ולא נבבא יש בלמי שאל לבבנן אל שלא מאבר המנקה, אל שאל מאבר שבנ' בלבה ובבינ'
אבל מנקה בלבה אבינו לבשנן שמאבה, ולא לא בלבה ובבינ' בלבה ובבינ', אבל לבשנן שמבוש ולא מאבר בלבה ובבינ' בלבה ובבינ' בלבה ובבינ' בלבה
בין בבמו בבים לבלמו בלבה

ומשנתם מפרשיו בעל לא קטלם כאן אינו בנין במשמעות רמוז, ובעם לשלח לו בפתיו
אינם בפשוטות כשר משל סכנה והו מוכח במשל סכנת זרה לב אינו בנין
בדוי דבל לא דאלו יומן פ"א מ' י"ב - ואלו בסכנת הירושלמי, במפלת המדר ואב אינו
לב סכנה לא הבל בגוש הטוב שלא ומאשר כן בכל שעת המדר ומולבר זרה מר
בלי סכנה לאל בגוש הבלוש - וכונת הירושלמי אינו אלו בלא בלו ובאו סכנה לאבל

יא. תנ בה לו - בא אינו לאומע בתרי בשאלבה - לאבורה כונלל שמאנם לזרה לילבה
ובמאנן משני עשין לקור הנישאון הראשון כמשמע מסל בשני הנוס פאינם לאומן
הלו משל נמלאי, וטמא בה אושאינו בביקה בתמנע עשו לא מלי וקבנו בינו
אל כונבה לקור בינו בשתמנו לא נמר לה כת המאון וכן הנו רמי כ שמאון
דלון - מכ מוכח מסנל בשני מאון לזרה מיבת הבל אלב בעשין אן אישת
המת מקק אותם לבלל ולא כבכשון קלו בה בכל וכמאנו בה שכנו וכן מוכח
מנל קלו בה יש מאון

יב: ומספק אשת איש - לא דבאשון שנקטו בקאי לא קטלם שמאנם - ובעם לשלח בנל
קלו בה אבי באנו מוכח מסמין של בלגל משני. בבי ובב המאון אינ אבל לבור באשון
בבש בבק בש בלא לגש משני המאון ובל מלקולל אינו אלו אל בבב מבקקין
לאמאון אינ אינ מוכן הילק שיק אשש מוכבנ אל מפק אשת איש לאמאון - בלל בבב
נשקקה לבור משני המאון ואל לו נשקקל הא לבו מאון ולא

טל. תנ בה דלן בכות - לא דמא נלא - ואלו אבל בשנם אינו דבל בן, בימם בבי הא
באשת איש ופי הנה בשינו בלו נשמו בה קבנשון בכב - ואלו אבל בהו בנאם בב
בלשון נם בלו נשמ בה קבנשון, הינו לבוכות טמאו בלו נשמו קבנשון בימם אנב
משל אומם הא אומר, אלו משל בשון באשת איש - בשינו בסבכת הפי דקיטין מאי
בשין שנקנות לבנל ובין אישתו בנב אינו לבות אשת אחר, ונמו כונת בב בקבנשון לו
נשמו משל אישות הינל - לא כן בבכל לב בה אשם - ובעם מאו בהאכונין לא קבל
דיאמנל קיטין (מב בה ומם) בלבכת הפי אל כ אנשל יקבשו בבלו ואלו קבנשון שנבל המשך כלו. 1

(6) המשך מעמ' כ"ה:

ולא אמרינן בכל אשר לי מעתה, ומכשר אשה לי מעתה משום ליבל מן אחיל נחלת אסורה - והלב לחוד בראשה קולב משאריה מוקמינן בכשר אשה לי מעתה דראשה ומוכח בתר מאמר מקרי אבל נקוקה - ומקבל בוודאי מוכח בלאחר יחוד לא כל שם נקוקה

(7) המשך מעמ' כ"ד הערה

והלב לפרש לעל אות (6) בלבד מאמר קולב משאריה מוכח בלי יחוד נקרא בתולה אלא כל הפשטו בכרשה בלקחה לו ולו אתו קאי רק על מאמר בכרין בלאחר מאמר אוכא ביקה ס"ד בשמו שמנו עשה ליקוחין של מאמר יעשה על אתו ליקוחין של מאמר ונפ לחיבן מקבל בראתו אינו לעשות עוד ליקוחין של מאמר. אבל כשלא עשה יתא לב קבא ע"ב בלבון בתרקדי הבתולה עי יהוה מבר שאתו יכל לעשות מאמר

(8) המשך מעמ' ט"ו:

הי פוטר עד עכשיו, פוטר עכשיו בכל - ועד רבי שלא בה ואנו נוכן עמ' עד שיעבל - ונל בלי קיבוש אתו בבל נאסרה ולקרושין של גם אינן תשוהן לפקיד קבוש אתו בקטן בוא ואנו בן בגר - ויל בבי קשה לרבי תשוו בשם בל - בבי סוכר רבי משל אישתבקטן כמו בנמוקו מאיסה - נמוקו מכל אחר - משוה בי בלשכין בבל לפטר אישות מאת (8)

(9) המשך מעמ' נ"ו:

לו קרבן נמנא אות ל בסוף פי ביאות שבתה בשמאלה אל קולב בראוי אינו לאו בלאו תבי - ועד רבי נפשל עד, בה אל אין ביאה שבתה ונל שאל רב אל גם (9) המשך כ"ה

(8) ואל אפל בשטה רבי באשר תרם לב נמוקו מקרא באשר אש פרט לאשה קטן ובמו בתשעה מבי קטן כב, בה בלאו) ובאו בבבבה בתולה בב בל א מבל אסר ביאה בה תרבה, ומאלא יוכן כוונת רבי קיבו בה כונס שבתה בלא אמו בל ביבי ומשקר ביקר יבוא אמן, רבי קיבו בה כונס וא מלב הכונל ט"ו, בה ולפי, ומבל ט"ו אמ (3) בלשובה קשה בבל רבי סוכר ביבוא תרם ומבלי מבר מבוא לא פ בבל לוא בל לא אישות - בלפי בלל אל באשר תרם לב נמוקו מאשר אל - וכמו בנמוקו מאיסה נמוקו מן בכל, ועל אישות לב בל (2) ואין לבקשות עב דמלב רבי קיבו בה יבנסו - ומבקיר נישאן ביבי - בשבדרן לבק

(2) וכשאת רבי דמאמר לאמר מיאת אשתו בנמוקו מן בכל ואסר רק מבל אדור ובלא כמוב ביבי בה מאיסורא

אדם דינו כלקוח לו לעשה

קל על אישה, כמו בעל אבל אישה אחרת.

(9) המשך מעל כ"ה.
אין נפקא מינה דהא לו בין אכולה ולו בין אשת איש ואין מידין ולא אלו לאו בלו אבל אישה כמו ובלבד מפסמיא לה, משום שמיד כיר אלה אי מאמר קונה קלין גמור, דמה קא אמרי כיא אי אמר מופקר ולו דשלמי נמשל אשה לכן ומה כמה באים לאו בדומה לאשה

(10) המשך מעל יב, באופן אין
שוב המבוגרת אין בם בנות הגוי, כי ליקחתן אלו נפקיע ביקר אמו הבעל, באלו בנות הגוי קל כמה וכונת הגוי בעלקתה לו לעשה אלמין שנפקיע אשה כמה ואינה בקיקה אב מבמה, בנשיא לו הבעל אשה הבעל ומאלו פטורה מידוע, ובמן מעש כי באפיקי, יש לה סי לו בפשיה תכל שפטורה מלילה לאחר ידוע שפשר נשיה אשה של הבעל ומאלו אינה בקיקה אב מבמה, וכמ קבר מלשון גוי המאוס שלי. וכמ מבמשך לשון הגוי שבאו בלו בפשיה בנשיה כאשה לפל בדר לו הבעל אלו הבעל אב - ובלבד מה מוכח מבמה בפטורה מידוע לו דבלי (ב) המשך בל כ"ו
שאב אב מלילה, ולו מינן שבגוי אלקיל לו כי, ובלבד אל נימא בפשיה מהו בנשיה כאשה לפל בשם בפטורה מן מלילה אמר בפה כמו כמו הגוי בם לו קא לו הבעל אב - ואב בפנות הגוי בבמלה לו לחיבן בנשיה אשה הבעל ונפקיע ביקר המה ובם בפשי בקבא ומאלו יבאין שב מלילה, והו בפשיה בנשיה כאשה - בם קא לו הבעל במשם להתיבה בפשיה מלאשה בנשיה כאשה לפל בשם (ולפי מוכח בלאחר הבעל אב אבות אחר לפ תיבה) לו דמדוק לך לו בה בפרים שבשם בלבדן אוכלה בפשיה אב אל לפי יש לו לפ עמי דר מינה בפשיה הכל מלה לאשה נמלו בלבד לאחר הבעל אבות בפרים מלילה - (ובלבד כי אינו כבאפיקי, יש שבשם בבמלה לו יבאין שמשם לפ תיבה) - ובלבד אב מבמשר שבמו כונת הגוי בלו קא לו אמן הבעל אין בם מבדרי הגוי לחבן בפשיה שלו מלון הגוי - ולפי מוכח בה בגוי בלו כמו לו בשם כמו הגוי בלו אישה של הבעל נפקיע ביקר המה נמלו בלאחר יבא אינה אב בקיקה - ובלבד אל נימא כבל לו הו בבמלן ובא לאחר מאמר בינן כמו לו כה, אות (ד) בלאחר מאמר הו אב בקיקה אלו שכל לפפקיע הבקה לי בל אב מבמה, ולאחר יבא אינה בקיקה

(1) המשך מעל כ"ג:

ואם אולי לא יקדש אשה איש שמקדשין ואם דמיה בעלמא - לאורה דבר אחר יהא קידושי המקדש את אשה בדיל - ומקום שיטה רב ~~ק~~ ג"ל באופן מקום פרה שלגל, ואלו משיחות שזו קדש האופן בגיל ולא קיל הבסוק בלו אפי' באופ' לי מה שנפקע בסיקה

(2) המשך מעל כ"ה:

ומקום מה אפיל בפרשה נשיה בשאת שלמיכן מתנן אל"ב אלמה מה גלוי הארה כין שנעשה רב קנוני אשה שרה מאמרי אשה מאמרין הסיקה אל"ב כין שמוכח בלי בואה לעומת נעשה קנוני אשה אל"ב לא שיך הגלוי בלמאמר הסיקה תפל מאמרי אשה, ולא"ב גלוי מיוחד על האשה הנשיה לי בואה לעומת (וז מפר לא אח (3) רפ' בארי המבשיא בואפי' לא"ב אשה של יקוש) אלו בפונה המעל בנשיה בשאת מה גלוי לא על אומר האשה - גם לי קל על בואה לעומת - ולפיכ אפשר לא לומר ביקא אסור לאמירה בגמר בשאר מיוחד לעומת המקל הרשה האשה אח - ובפרשא לא קל על בואה לעומת

דיון: יושר וקשר משפחתי בעל

1. נתקן המשפחתי של מקרי הילד דבור לתן נפש אדון, אז בנפש אדון
2. נקשר על מי משפחה מ. פעמי ילד על אדון כתיב - ומשמר בלא נתקן
דם מי ודין

3. ומה אין נוטל מבחוץ משל יושר המת משל בשמי כאלו
4. ואחר הקשר המשפחתי בלבד מי כבר יקשר בעלי הבן משבחת לה
ולשורה בין בלבד אדם שנוטל דבאלו מבמת מות אלף המת ובנפש אדון
יש לו בן דבור - אבל משפחה קושרת הרוצה לבן משבחת לה שמת יעקב
ואחר מת הבורן ואחר מת יעקב

3. אשר דספרי אשר יהי לו מולדת שנוטל דבאלו, ודשם כאבל המעלה
בשר

6. ומי בבמה בשלמה שמורים ברשות ולנו מם שמים לו - ובמה שלם מת יעקב
ואחר מת הבורן ואחר מת יעקב, בלבד בלל שמאמן יבא מכח הבורן
ודלת אחר בבורן בעבה משמאן

7. נסתפק רבי אל יושר אחרל כל משל משמאן או בן בעל יושר

8. לרבי בחר קבל נמלבו בשמת בחלק יש יעקב מלא אלף שמאמן יוסף
מנפש יעקב בשמת יעקב, בבול בלל לא של אדון - ואחר לפנין בשמת
בחלק יפה הילד מבאמן כפר בחלק שמרש בבורן מיעקב ומלו שפר
יקול לא של אדון אלא בשמי בעבור בשם שמרש מאבין את לה
בן בבור

9. ובמן קושת הנשאר על מי פמיאק משמת יושר כאל לי בעל הבל
קיל לישו בן יושר יפה, ואל בלא בה אל ואחר בבר יש בחלק
המת נפש יעקב ולנו כלי בבלל [ילד בבמשבת לפ אחר שלא
10. מם שאלתה שרת שבכלל אין נוטל דאדון, ילד ובלל נוטל - ואחר
בפשבור בלי בתפילת בפרת, ואחר ילד ובלל בלי אחרי אשת
יקשה בחבור נוטל דשלת שנשלת מבמת מיתם אך שמת ילד
11. ולשורה מוכת בלבור נוטל כאל אבל המת [לפי מאמרל קושת

הבית משלם על הכנסה נוספת מאדם של פחות

מ- ומה שנקרא המשכורת

אבל ועוד בבא בר בי – משנה ישרים פרק ה' (כ"ו)

1. רש"י ותוס' בהוכחה בגד הקידושין, לומר בשבת אסור דבורית משל בשל מעבר לכל דיינו משל בלי כלי אבל
2. והשרפא הקשה על רש"י קידושין ע"ב שם בסוגיה עמ' שמתה ומשה כל הבא מביא משמעו כלי עבד - ומשמע בלי עמ' שאלות כי כשם - ובן הקשה מאמר רש"י ע"ז בפסחים כגון אין בשני כי מבה משל שמתה בכל שמתה - ומשמע במשל עבד שמתה לא בפסח
3. ונקט בשבת הבא על בי בהולך כלי אבל, לא משל בשולק אתם הסגות הבה העבד ובשני רש"י סומשל אור
4. ונקט לי בשולק אתר הסגות שיש בוקא הפסולת - אבל הבא ועבד לי בכלי עמל מיומשל אל לו עמש כלל בשולק אתם הסגות
5. אבל קדושין סא הקשה בשבוע בשרין קבל בשבשה ולבד אבל משל בשולק אתר הסגות - ומ בשרין קבל בלא מיומס אתר הלם
6. ונקט מה בעמ מוכת בשל בשלק אתר הסגות - אינו רק בין בטל - אבל בכל בין עבד יש לו - ועבד מוכת משמעם בלעם בשני עבד קמור משנו בשלק אתר הסגות - מא בי מיומס לשלק מאי קבל בשבשה ולבד - ולאורבה לי קושיא בעמ בל על ~~עבל הבא לי~~ שבל הבא לי אבל ולאורבה בל אל בל כבי בעמ
7. והנם בכל בל אל. בי בשבלי מיומס אתר הלם בשבא לי עבל בינו משל בבושין רק לבסרת הן אל. לל בן הבן - מוכת משבת בלל בולל בלי עבל מוכן מלון בלון מיומס אתר הלם [אלו יש לשקוק לבם בבין בלים לבסרת בן הן מוכא אבא לי בן בולל מבין אבן]
8. בורבל אבא בקבושה ולבבל בקבושה בלי ומשל אבבל בי בשי בבבורת משל בשמת סומל - ובעמל בי משל אל שבמבר
9. ומבת רש"י בלים בבבורת לשים בלשם אבל בלבל אתם בלשם אתכם ומו ~~שם~~ שמקבי אתל מן הבל בעמבל בבא ומנת בבת

המשך

(2) לאמר לאדם בשעה זאת כמה פרטי מומר שיש בין יהודי לשאר העמים בעולם
הטוב לפי קבוצת סולם על הדרגה

ערכו של אדם הבא על ד'

(2) הנה כשהוא אומר מן הראוי המשיח בפירוש לפנינו בצורת סיפור משהו
בשאלו קרבו בני מיומה בנו ישראל לאור ובעולם בני מעל
אך שעמדו הבנים שם: בגדיהם בדרך שעמדו בלי כפם עליהם טלו ישראל
מעמיהם לאבן (1) ואומר כמו בחוק בכל אל לשיבת נעמידו אך לא בן יהודי (1) בהמשך
-ם ובעם לשאת ברית ועל דורות יקרשם משרד בפרין קרבו בדרכו על ד'
אין מיומה אמתין בפני מעל בלי מאדר הפעולה מובן שבל סיפרי
בלשון דומה ביום בסולם מאדר הפעולה
אן ובעם יי הוא בעבו בדרכו ד' הולך ד' הבין משל בתאומות בלבד אתם
בפסר- אלה לאחורה מטרל בשמע סיפר שם לומר בלי מאדר הנפש
כמו אל בעמדות לי: בלבדי ישראל לו משרד בנו ד' בלבד
12 ויש עוד מלל מעוד בלי בנו מעל בקבוצת ישראל הא לו הולך
יבין בם מיומו הבאלל- כשעות מומר ולו קבוצה- בקבוצת
קהל הא מסאר
13 ובעם בם מספיק רק בעבו ד' על ד' - אלה דומה הבא על ד' מלין
לפיות עדה בין בני בניו בשעון בעם הור [בני ד' מלכו בבשעון]
14 ובעם מר בעשו בולך אלו, אל עדה בלי בנו ד' אל בולך בין
ד'- נשל בלי ישראל בשיר בולך לפיות ישראל
15 ובעם בעמ כיש מלמעם לבלי מיומו בין עדה בין, עבו
מעמד בשלי ישראל בעולם קבוע מעל- ומין בל קבוע [יש עם נגיר
16 ובעם עדין יש לתקור אל המרבה ישראל שיש בו הוא מעמלים
וטרוים ומקבן עדות בעולם מיומם מעמד- אל בבקבון
עדות נוסף בו בין ישראל
17 ובעם ולבב הם דעדה בהם על ד' בלי בולך ד'- ובעם נעלו
הרל, ובריבלו ובני אל לומר שמרור בשיר ערוים מבת אל
מעשרון- ובעם הרל סומר בלבב בלי- ובריבלו ובני סודרל
בלבב בבשרון

18. יבנה יל בארץ בלשטר בני, כי. ישכר אם הולך כי, עכשיו אמרו
באין יאוס לעבד - ויל שכמו סברה כמעט ט"ו: בעבד כבר על כי.
אינו מאמין בכל נפש - משל בלי בישר ישכר משלם - בשלמא מאשר בכמו
אבל מאוכל זה דושר מקום אורה ד' משר בעלם כל כל כי: בר בדשק אוקי

(1) המשך משל כנ"ל:
שזה מתאון לני בארץ שאומרים שיש בין יאוס משרת ליבנה אבל אם בבין
יאוס הוא לבאה שנעבדה יי - ובין בשרת הדבור כי אבין עכשיו
אבל לבן ישכר עשיו להביאם לעכשיו - ולא אישר לן עם בעשיו
כי הבאה ישכר

(2) המשך משל כנ"ל:
ולאומה אחת מעשי בנ"ל בה נשמו אחות שעשה כשי בשלאחות בשקטן שקלב בני
ואלו כולם כשי באחת נעבדה ובולנו בשקטן שקלב קבל לו אחת

④ לו מצוות של שמש בזמן האורה בלבד לדרורי

פרק שני

ל"א

יכול תהא דבר אינו שלבד - ואני אבריאנו פלא אות ו - ובלבד אל נימא בדברי נוח
ר' רשב"ל מכן הכתוב שיהא בשלו, ובקובל הבנות מה ראשונה אינה
הוי רק גילוי, בפטור יבול שבדר אלה אינו נפקע ליק קושיית בעל עיון
בא לו כיתם אמורה מאוחרת כבר אלה פטור יבול משאר כשאמתם מאוחרת
בכיון כשיתם מאוחרת לחשב נבר, מעולם לו אלה פטור יבול ושמעתי בשמו
טלא פי בקושיית רש"ל כיתם בדברי נוח ושא קלי, שאל מי אומר דשמא מיתת
אביו לא איבקק אלא משל בדברי נוח - וכנה תכנן בנתלקו בתנא ובריאו על
ריא, בתנא מבנות שאסורה לבנשא כי שמתם מאוחרת, ומבריאו מעשר שמתבר
לבנשא מעשר סם - וכנה לי שסברת בתנא כתו שסוברים בכל סם אשו בינא
שבריק לדרורי מבת ו' דנלות בבי לו יבב מי קי' לבינא סם אות לה - ותם
שבוכית הישרש יקה מקטן וקטלם שמתבטל ולישו בינא בשפק לדרורי (וכן מוכיח
הכשיון בוהא הקונטרס אחרון דקובל בסדרות בבי) יש לחלק בין סם לרוח כמו שחלק
בספר תשבה בדה מי ה' בל בבב דבה וסם - אי לי בלמיבין, אבן אין לו עין אלו
בין בולד בטר בבינו לחתיר ידתם לשרק בדרבין כיתם דרור אבם בחקוק
בשיו לדרורי כמו הישרש יקה, ומתלו לחיבין בלב אסורה לבנשא כשאמתם מאוחרת
בשני לב מסק אסר ידתם לשרק - ואולי אפל לו בשק בחיבוב בלב בלו נמת ולבם
אלא בי בכל בינו בשפק לדבר דחקוק סם בינו משל האשה אסור, בשבינו בש
לתוש שאת תמוש מאוחרת בבר ואל אנשו נמלו שובבה לו אסור בתם לשרק
משבה אין לסמוך לו בינבו בסם בחקוק בלישו לדרורי, אלא לפי קושיית בעל
בלל מעשר לבנשא יהה אנם בקוקה אפי' אל מאוחרת בבר, נמלו בלל לסמוך
לו בינבא בסם אפי' אל אנשו לו אאחור לו אסרא בלל כלו בבדי נוח שבקק,
ונמלאת בחיות לו כיתם בקוקה - ומשה לישו בינו בשפק לדרורי,
~~בלל לו בבבר בינו לו בבין לחתיר~~ אבל אי נימא בלפנין מאין אלו מוכא
בלו בב בלל הכיתם בא מאוחרת אב שיק לחתם בלל מעשר לבנשא מחלו לו
בינבק משל בדבי נוח - מוכא בלא בב - והבנוב לל שסוברים בתחתם מאוחרת
לוש אלו בדבי נוח כמו לחלו ומשה אישו בינו בשפק לדרורי בכל סם, אי נבב

הה' בלמיבין מאין אלו ① ובפיש אלו לחקן בדבי בבא מבאר הרש הבשה הבא בבקשה הבא
בהלבה בבבה בנלק בתם רוב - משמע בבל האלמה ובתם לשרק בתם רוב - ולו בשבינבה בלין
אלו הינו בחקוק לשל לדרורי, אישו בינו בשפק לדרור - ולבה בלל הינו מאוחרת, וכן אל תחתם
בלין - אבל קושית הגה רש הישרש בבשה אירי לשלבה בבתם לחתו - ומתני בלבו לדרור ולבו בבפל
שבתם הישרש ובה כון בלבו לדרורי לו לסמוך לל רוב - שור בבב לישו בבא לבלק לחתו מקרי לב

יח, גם אם רבי בא בא אלו אבל הם מאמר שני מיגלף תלמיד-ר' דרשאו כ"ג: בא ותיכ אמרו

בשעת הדיח הוא בדיב יש ציקה הינו משאורית, ואיב קשה במשור בשעה

לבנה בשבתה אוכלת, ואפל נוגעתרתי ר' הבי א. הרמלך ני) בדבר הרשא

יש: בא הא. כתב בלו אלומא אוכלת ציקה לבטור את הכנסה אינם בציקה

הכנסה משל בתלמיד בטורה ולו קנין, יש לחאר בשרו אבי משב הרמבן ני.

בא ובא במשאר מקר בתלמיד הי כמה על אשת המת, וכשמתקין אישות המת

מיבמה אחת נסתלק אישות המת מלבמה, ודיב חיבו הרשא בנסתלק אישות

הבכרה בבקיאו אול אישות האלובה אלול באישות הלשה, אבל אישות

של ציקה הכנסה כיון שלו אלומא באישות אמורה לו נסתלק אישות

הלשה אי אלובה הציקה ויל במה בארוה פוטרת בהתם הוי אב

בגבש גם בארוה הוי אב פוטר, וכמו שפוטר ומסתלק אשת המת

מהארוה, מסקיר אב אשת המת מהלשה, אבל המקוש בהאישות של

הארוה אינה אלומא באישות של בשתה, אלא לתפקר אישות הלשה אי הארוה

יח. גם בא משל - נשמאר מר לו תיש לא אם לעמן משומה? לתי הרמבן שם: בגאנא אם כבי

בשל שה ושרה לו אשיון כשם מת - ואלי אבל שנתקן הראור בין הציקה בשעה

סתרים בשני בין הנבעל ולו בין הבור, ומולא על הבר הראשונה בלבן הלי עמן שנשבה

מבוקה יש לתוקמא אתצקה אבל לא הבר הה בשני עמן משובה. ולא עמן

מבוקה לא מוקמין אתצקה ובין שאולם לו נתבר שלי הבר הראשונה

הי עמן מבוקה - משאב הרמבן סבר בגבש הצקה הלי הבור הבשר,

ובין שנתבר שלי הבר הראשונה אב הבר שני הלי רק עמן מנוס

ושפיר מוקמין אתצקה

אפשר לתרוי בשאולר הרשי בא: בא שלו יש משב לקמן ני. ני

ליקוט

מילה קשה אין הרשע יודע את - ל' הרמב"ן והרשב"א שם דבר בפרט לפנינו ביש בינא
בציקה בכניסה. אינם אלא יצר הטוב אלא מה אם ~~בשלב~~ שאין לו הרגש בכניסה משעה
הרשעים הלא מסכן והלא אלי הוי לה לפי שקולה ומאיר יגל אחרי הרגשם שאין אלי קרוב
הרי הרשעה נפלה ברגשם הרא אלי ונקי והרטלא טרן פאיני לאומר בציקה הלא כניסה לא
תניא אלא אלא מעלה אלה ומיהו ~~בשלב~~ בשבילם לסולם קונם לשבר משעה נפלה
ומישעבת אלא נאסרה על כן, ולאומה כי אלו בהרמב"ן והרשב"א מדרגל בשמן בשבילן
מעשה כניסה הרגשה לרשעה כניסה לשבר, והוי כעין מראן לשבא לשבר
איב קובל הכניסה הרשע ~~בשלב~~ בהמה שנאסרה, בשבילו הרשע נפלה לא בהמה
הרשע בכניסה - נשבשה שיש לשמור לאלילה מוחרת אלהים פסקין אלו
הרשע אלילה ולו הרשעים אינם מילה לשבר לרשעה הרשע בהלילה כך
אין לו הב בכניסה הרגשה לא לשעבב כניסה הרשע נפלה אמנם הוי
נאסרה - ולאומה אמר קב סברת הרשב"ם איב סי' כ"ס שלבב שאמר כן נאסרה
בנובת יש בקובל הדרות ס"ה אמר לך רבה אלו שבקשה בפיאק שיק נאסרה
אין הרשעה בקבה לו אבל בשבא חכל מוקר את בקבה לשבר - קאל נמא
בהרשעה הלילה הי קב מראן לשבא לשבר (יש רבי לבשיל הרשבה בל לו.ל)
לא הרשב"ם
שפיר שיק נאסרה, ובלבד אם שבקשה של בקובל הדרות. מאיאן
ולאומה שיכן קשה לא לא הרמב"ן והרשב"א אלו אבל הבקבל מעב בשי -
פלוי: בב את אשת, ולו אשתן שאל ~~בשלב~~ רגשה הרשע לאן ואשתה בשאן
אשת הוא - מדאר מרשי בשביל שאשה בשלה לבוש בשל אינם בשלה כשאתה
אי לאומשה בשאל רגשה בהרשע - ובלבד אגרן מרשי שפליג לא לא הבנה
והלי אישות בב בלי בבה ובלבד הרשע שלא ובל בובאי בין המאיאן הוא הבקבה
לא מוקר הקידושין לשבר אלו בוא לא בבקבה המאיאן לרגין שקיאא בלא רשרן
קבל המאיאן לא הי קידושין אלא קיאמל הר אב - מאיאב לרגין בשאר המלאכה ומרשה

(1) לא הקבלתי יקר סי' ג'

יכה שקרלו המיאון, רצה אמרינן דמאחר דבקנישתן רשאין מי אלו יקיימו אל
אב שפיר נמצא דסל רשאין לימ ע"ב הפקעת המיאון לחברו אל, ולאורה מפני
מוכח להביא לה יסק בעה איכפת לן מלל הוא ודאי לאמן לאחר מיתה
אלא כון בקשרת מיתה ואין לה מיאון כפר נמצא הרגל דיבוראה, ולו
כמו מעשה יכי בעל לימ הפקעת המיאון - אבל אין קשה לפרקן סדרת
רשי בכון בעה ראשון יאמרו שמר לא אמרן בעה אי לאמן אב מעור
אינו יורשה - ואפל שפני סוכר באין מיאון הפקעה על הנישאין לחברו,
אלא בכל קידושי קטנות מתבוה ע"י רבנים הקדישין, וכשאינם
רצה הקדישין [בפיגון המיאון] ממילא מתבטלת הקידושין לחברו, ואב
אינ שמעה מ"מ יש מקום לפסקה אל אין הוא רצה הקדישין,
בלב המיאון הכוונ לעקור הקידושין רק לבטלן רבנים לקיל הקידושין
ועל רשי מבו בה וכסק שמעה והקטנה את מיאון קרי סק אשת איש - נמצא
בקטנה קנל מיאון קרי סק אי-ואטן נאמר בנגב קנל המעה קרי לב
סק נגב ולפי בנל איש, ועל רשי יל בה בעה - שלו הוי נישואה לאחרל
שמע מאמן - ובנה אל נישו שבראמן והרשב"ם והרשב"ל סוכרל בנל נגב מיאון
משה ליק קושמת הקרל המרות - ואלו לפי כאי מרשי בנל פרכל ברשי
כב רק אליבא בלש אל-אליבא בשה בוי רשה מעלג שמעה כשמע קטנה ובלה לאמן
אפל כבעלה במיאון תשיר כוקירה מכאן לפרה לחברו - אל מבנה לב בשמעו
בלש לפי שאין אל מעשה דאלת דאלת בנות - משמע בלו כבעלה בל רשאין תשיר
כאישות מעור הלי דאלת בנות ומה שאמרו בה של בין בלו קידושין
ובמעשה לו אמר לאמר בדאלת דאלת בנות לא בעלה במבחינה
לשון הגה משמע בעולל הלי דאלת בנות. אל אליבא בשה אלו בלו אמר
לאמר שאל דאלת בנות בין בלו קידושין ובמעשה - ולאורה בנות הגה בבין שבין
הפרס לפיכ יל הבשטות קושמת בלמ פיה מל אל הל ה דבה ומאי לפרלש - בלחר
מיאון לפי של בנות אשת לחברו - וז רשלו נגי: דה אלו ובר, אל ע דרלאו נגי: בה המאנע
ויש לל המב רשי קיל, בה מאנע בלל מעמה בפאו בלב נפקא, בכל הבשטות בלאמר
המיאון נמצא בדאלת לו הה אשת ומאלק אל תוך מעמ

לשון אישות דשאר דאינה אלא שלא מן התורה אישות לא משום דאתי בגזירה
כמו שלא משום גלוי לכל ~~ד~~ דהא ניטו ומעלה פיה מפי אביהם דאבה ושלקה

ניטו כשיר בה אלא דאב - בראשונה דאב ואפי' לקבלה לק - לאורה בלשון כשיר לפרש גם
בנשמע מהבריאה גו שיש עוד מינוש לבדן ~~בלשון~~ בשני מעיקר ובין בא לקבלה
לק - ומאמר כיון בטעמא דבדבן פלשון מקידושין ומקידושין דאב ליכא שם אחות
אישות אב בה המאמר ליכא שם אחות אישות, וכיון בלשון אחות אישות אינן בפנים,
ומפני מנו שיהא קונה המקבלת - ואם קונה המקבלת ומשדי בפנים, לאורה
תבטרק לב בט מאנן בא יש אישות הילק ניתנה לו בט ויבא דמם נתלקו
בדי ובדבן, בגיר

דינן אשת בי מעל -

ניטו אנס בה בי שמעון - ולבי נבאה - ד דבות בעיא - ובנם עד בשמה אינמא קושיא טובא בפנים
בלא בלי בדה אלא משבדבן - ומשבדבן לא משיבא הדעת מאמר מקוקה מפרשאן
בלי לשון הנאנס בלו בה ותלמה שמעון ודעת מאמר בנאמר לבנוסה בא בדה מקוקה
אלא - בלי שנוגע להקשות בלי על הדעת המאמר בשבדבן אינה מקוקה מפרשאן,
ומשאורית אינה מקוקה מפשני ומאמן אינה אשת בי מעל - ואלו אפל דבקדל
בדבי הנאנס ליכא בה - משבדבן שמעון ובקא דבדבה בנפנו אבל בלשון לא בלא ידע
להמיר בלי בלשון אלא אשת בי מעל - ולאורה דשה בכיון בפנאנס קאי מעשו לאיב
אשת בי מעל הוי באורית - אלא ומבוא בלי בדבדבה בנמרו - לאורה כיון בשבדבן
בדי אשת בי מעל ממילא אסורה ולא משל בגירה - בלא אחות דעת מאמר, אחות קיימת
אסורה משל בגירה, בדפשיטות כיון שבדעת מאמר בדי אשת משבדבן ממילא
אחותה אסורה משל אחות אשת - בן כיון בדמלאות בדי אשת בי מעל ממילא
אסורה ולא משל בגירה - ומיק טובא דמשיב בדלשון לא בנפנו בלי

(1) אור שפר הבין דגם בדי בי ראובן בדי לב אחות ב

דתין אשת ר' מאיר

רסוניות פ"ב שקשה הגמ' הפשטות לדבר מי לו לפטרו אחיות בגל דבות אמות אשה הנוקה, ואפ"ר כי אשי שמיבש של רסוניות בלא אלמנה ניקה לשון לדבר כעדות מה מעכב שאי ליכל הדבר בגוש רשי של פה בלשון אחיות - ועיי רעוא של פה אחרון שלא הי ניתא לתגל סברת הגר"ח - תנינן מכל כנ"ל בעדות בדרבן דביק עדים לעשות איסור יחוד על הדבר - והכי כתבו הטעם הפשטות בלון רש"י להאמיר על הדבר אינן בבלי דבר אשת ר' מאיר בבלי עדים מאוריית

והי אפילו בשאמת הכי שאני בשאמת אינה אשת ר' מאיר בקושיית הבבלי, וכל איסורא הוי משום שנצאו אלו אשת ר' מאיר ושבעה לו בשבעה נצאו ולא על בדבר

ועדיין יש לבאר בטעם דבל ב"ו: כתב רשי דבה ר' שמעון - בגוש לל ניקר שני ירמין והבא נמי פליג רש דב' אחין - ולאורה קשה הא בגוש לל ניקר ר' ירמל נשו דעשה מאמר, ורש נתפסק אל מאמר קונים מאוריית ונמצאו בשאת ר' הוא בוגל, אולי הכא באיירין הדיאת בן ט בשמ' רבנן בשאמר לו רשי פה הכי כו בטורבן) ואיב הכא הוי האמר אשת ר' מאיר בשאוריית ודין נקוקה מבכאשון - ונמצאת: עי' הר' מעם לאיק ני ב"ל בהא בתקנו רבנן בשאמר קונים מדרבנן אלו אל יש מאמר שקונים מאוריית, בגוש שסוגר שאל מאמר קונים מבא קונים לגמרי אב דאופן שתקנו רבנן בשאמר קונים בשיגו הדיאת בן ט השו לאוריית וקונים לגמרי מדרבנן ומשה סוגר רש דמשנה ראשונה ב"ו: בא'ן מאמר אחר מאמר, ומשמר דמה ניו: בטעמא בגוש הוי משל מאמר קונים קנין גמור, ואיב יל שנשו אב טעמא בגוש בל אשת ר' - מאיר בשון בדרבנן הוי כבנוסה לו הוי אשת ר' מאיר ובקושיית הבבלי - אבל הדרבנן בפליגי על רש"י וסוברל בגוש מאחר אחר מאמר (הוה ~~בדרבנן~~ בדרבנן) לגמרי מאמר שסוגר דבל ניו: בדתב בב קנין ומבני תלבה אחר מאמר) והיינו בגל מדרבנן אשת ר' אל עדין בנקוקה לאחר המאמר משה סוגר בשפיר שאם

(2) ובעם לפמש בשטת רש"י הכא הוי איב כשטת הקיבוש בגמר מפקיע הניקה אינה בקוקה בלא לפמש ואיב לרשי לק בל בגמר ~~בקוקה מבכ~~, ~~מבכאון~~ בגמר אינה בקוקה מבשני כון בלשון אל, ומדרבנן או שבקוקה מבכאון, או מבשני ואיש בדשי לשטת יל: סוגר בגוש הדינים וכל מה שנאמר הנו רק לשטת הרי

דיון אשת י' מגיל

בסוף של אשת י' מגיל בשל מבקרים תשיבא נקיקה מהראשון
והי' אפ"ל שמשב הבעל באין לאסור ע"י המאמר היינו אליבא דרש"י
סברה בע"י מאמר אינה נקיקה מבקרים. (לשאורה לדבריו לא יכולים אליבא דמקרים מאת
לאסור על הבעל הראשון אל עשה היא רק ט"ז) אבל אליבא דרבנן שסובלים בע"י המאמר
תשיבא עדין נקיקה אלא הוי שפיר אשת י' מגיל במבקרים אך נקיקה מהראשון,
ומה מהגמ' הבשטות קושיית רש"י - אבל אינו לומר כן בדברי הבעל. תפא שבאו
באין ציקה אסורה - ואולי יומא במבקרים ~~לומר הקרן ציקה~~ לומר יש ציקה אינה נקיקה עוד,
ועוד שבאו הבעל במאמר קונים קבר מבקרים - במשמע באפ' אל מאמר קונים
קבר ומבקרים עדין נקיקה מ"מ שיק שפיר סברת הרי.

ואולי אפ"ל באפ' אל מאמר וציקה קונים קבר מ"מ שיק שפיר סברת הרי
באלא במבקרים הוי עדין נקיקה מ"מ, כמו משל בהמאמר לא קנו לגמרי
מבקרים, והנה כתב בקנין תשיבא אינה נקיקה מהראשון, ומה בנקיקה עדין
מבקרים היינו משל בלא קנה לגמרי מבקרים ומאלא אמר בלי שאינה קנוי הוי
עדין נקיקה, ושפיר שיק סברת רש"י דאשת י' מגיל ומשזה הובשבו הבעל ליאו
לבעל באסורה רק משל גזירה אשת י' מגיל - אבל לא בשגזירה שיק
דיקא אליבא דרבנן, במבקרים תשיבא עדין נקיקה מהראשון - אלא
בדרשא לא הוי אשת י' מגיל ובנין - אבל אליבא דרש"י שמאמר קונים לגמרי
~~ומה~~ ומבקרים לא הוי נקיקה מהראשון - לא גזרו אשת י' מגיל

ר"ת: אבל בה אלא - לא מבקרים כבאמר לאל - ומה מדוקר שאל אלא בעבד מוכרת בדרשא מאמר
ולא מישון דיאמרו שאי יכולת מה קבל ואמר מיגלבו - לא בלא אינן נקיקה כ' שמאמר
רק דבנין בנקיקה כבנסה, ובנין בכם לא יעלה על דעת הרוחק שיהא נקיקה
כבנסה ואל מבטלה הנקיקה בחולבת הבנסה לא יאמרו משל בהנקיקה תשיבא אך

---

① ואין לבקשת על הרי מבקה לא בהמשך מאמר דיקמתו מיאשר מתאמר לדאה בפלפל
בלי כיון במבקרים הוי עדין נקיקה מקרי מבקרים משמעות לדאה בפלפל ומה
כאילו נקולפה ושוב אסורה דאמרמה משל סוטה אז אינה עלה בקבן אורבה

בכניסה אלא יאמרו פשט בגדל אשר בתוך ביתו, ומה שנעשה עכשיו בקבוצות לא תשיב מאומה
לבני מעיר או ולגבי מי פטורה בשרפה, ובכן אל תלך להשיב ליק לפי ומעוד מעשה
בהלכות מאומה, פיראמו ממון אל מאומה קונים נשלם בבני מעיר מי לא ואל מאומה אינו קונים
הכי בלי ערוב ולייב מלבד אלא אל יתלוש אלגלת במאומה יקשה לפל, כשלמא אל
מאומה קונים איש בבלילת בהלכת מאומה פטורה בשרפה אבל אל מאומה אינו קונים
מעוד מיפטרה בשני, ואיב פשי בגל תשובל בתב בית, ונפטרה בשני משל כמה ערוב
בלו נתנו לאיש ציקה בכלסה מלל - וא דא המשן והרשא שם דאו

ב. הרשב"ל בה נאה - דאיב ואון אל בתשובה שאבא אסרה לאצר לו בלו בברכה לו בבעב
אלו בלקוחין הראשונל אבל בלקוחין שנל לו בברכה לו אחר שיבין ידמיל הבשנל
מלי - ד יקודל הערות סי ד אות ט שבאר בלשיטת הרשב"א מלו. בקבועה ונאסרה
אינה מועבת איסור אשר את אב מבל בלקוחל שנל תבא אסרה הא כסר
הועבה איסור אשר את הישר נפלה ושיר אינה תעבה - ואלו אבל בהרשב"א
רבל מלו. בעב הטעמו של בעב פמי אינו מיב דמאיקבא הועבה לו ובשאבא קא
אלה דאיסור אשר את - ולבאבה יש לפרן מבו סי פמי אינו מיב הא מאיקבא כשבעב
ציקה בועבה לו ועכשיו שנפקע הציקה אחר לאיסרא, ואבל בשאר הבשל
הוא בעבשאר דאפיק, לו אר סי לון בשאיסר יבעב לשוק הא מלב אשר במר
שאינה נאסר לשלמא לו מעבר בשאין לו בנל ומקרי עבין אשר במר,
ואב לבאבה הי מסאר לעבב בשמקל יבול שמקרי עבין אשר במר לגי אלמא
בבובא אבא אסורה לגל בבין בעקרי אשר במר מקרי לב אשר את - ומה מנין
בשמבה הבבה איסור אשר את אל המקול שאשר במר קנל, ואב אל שר
נעשה מרוה ינבעב לשוק ישור לוב אשר במר, בובא שאבא מועבה לגל,
פמי אינו מיב דמאיקבא כשבעב אשר במר הועבה איסור אשר את ושר

ל"ב

בשפקע אישות במת יבמתו איסור אשת אחיו אחר אחותה, אינה נבנית בוקא על מנת לשתק לאחר שנפקע הביקה שיתק שפיר סברת מי איכא מיגו, אבל לפי סב. בדיונא הראשונה אי אינה לאחר נמנשון עדין אסרה לשתק קיבל תלמיד, ומקרי שפיר אשת המת שתה ליבו מי איכא מיגו, ואינו כן שנפקע הבן יכול מעלו אסורה משום אשת אחיו, ומעתיק לשון הרשב"א דסוגין שנתם בלקמן שיל אי בגרמו לו אחר שעדין יכולת הראשונה אלא - בעובדא מינה בדיונא הראשונה בלי סברה לאסור, ולאחרה אמרה בעצמו בלי סברה לאסור - אבל לפי כלל אינו בעצן בדיונא הראשונה אי ומקרי אשת המת שהה ליה סברת מי איכא מיגו - ולפי כלל מוכרח לומר בדבריו שיש אחר אחר והרגשה לאסרה ואצטרה והרגשה לב. איכא ביקה עד להראות הטעם (כיון בלבא אסרון של בפני נודע) בגלל ליבו ביקה, אינם מרגשת משום מי איכא מיגו - בעבין קרוי אשת המת מאמת האת הראשון עד דאתיעבר א אהבעלב סי לב אחר ב

ב כשי. ישלק יבמתם - ע"ד הרשי סנהדרין נ"ג, בלי איסור משלה, ולא מעיקרא, ע"ד הרשב"א סוס"ל שם מאמר על כשי - ובנם הי אבל לפמש הטעם הראש"ש דסוגין בסברת כשי בדאיתי לאין נמאנתא משום בלא הוי בת לקחת - ובינו בלקחת נכלל שבאא מרגשת בדיאה שקיי ואב כיון בדאיתי לאין אסורות בדיאה שקיי שהה לו הוי בת לקחת ונתרגה לי קבא בוקמא בטוא עולת לתלמיד כיון בבלי בת לקחת בדיורב בפינו ובכל שיק. בה הפיסת קידושין משום תיבי בריות בלו הוי בת לקחת בלות בה הפיסת קידושין - ובנם הי אבל בדסב בפגמה בעצמו פסי בל אל דלמ לב דאל סברו בפגלי בוקמא בו בעו"ב בלבדי ידוע. לו הוי אולם לידוע, משל בלו הוי בת לקחת, מא מקרי אולם לידוע לאין תלמיד, בלבדי הבן תלמיד שאינו אל אל שינו אולם לידוע, מקרי בת לקחת בדיורב בב ידמה שאולם לידוע לאין שהפא כין תלמיד

---

(1) ולפי כלל אל אבל קלשה מכן בהגה ושיבה בלבל סי ז אות ב - בפרשנו בת לאחר בלבדי בתקנה אחרת אחרת בלבדי עבין אשת המת מה בפר ערב לאחר בלבד מרגשת

(לאורך סדרה כמו בלי רעל יש, בלי לבדוק שמאבו בלבדי ספק סוטה דאינו תלוי בבעלו
לבעלו אשה בבעלו ספק בנשואי לא לבקר- ובין בעל בלי לדון יקוד יש בנין בעל
דלות לא קנין- בלבעלו לא אשרינו בדרום, משאב לדון תלוי מקרי שפר עלה ליקוד
בלבקר לא אשרינו בדרום ורק זכרת שמעון ס"ל אמר לו) - ובגם אמר שבוכיה בגם
בגיל- אל הלא קנין מוכח שבגלוי בינמנו הכו בפר לקרות בבינתך לב עלה ליקוד
ובגם הכי, ויצאו לי הדר בלי מיעוט בלקרות ובינו בינמנו, ~~והכי את הוכיחו לי לי בלבדן~~
~~לדון הלל ושמאי בשאבה עלה בכל כמה את לקרות בבינתך~~ ~~ויל בלבדן לעיקר~~
בינו בבינות מעלה בשאבה עלה אל בלי בר לקרות עלה לעלה, ואל לא בלי
בר לקרות אין עלה לעלה ① ומשמעו ישאלו בפר לקרות בבינתך מקרי שפר בר לקרות
ואיב- משב הלי הסתם בלמדן בינמנו בלמדן לדון- מלדרין בעלה מקרי בינמנו בין כלי
בלמדן מקרי בינמנו בפר לקרות בבינתך מקרי לב בר לקרות (ומשב הלי ואין
עלה ליקוד אופשר בלקט גם מעל שפשו בגד בינמנו ובגד בינמנו ישאלו בפשו
בינמנו הי קל לדשו באין עלה ליקוד- אל אבן בלפי המאמר בלבדן לב לקרא בינמנו)
ומשב שפר קנאה הלי של בב ולא מבינה בלמנו בלבדן מבינה בלי מעל לבדן
בלפי המאמר בלמדן מקרי בינמנו בתקרה בר לקרה בלי מאמר בלבדן מבינה
מעל לבדן בפשו הסתם

דינן בת סוטה

ב. אבל בב לדעתי- ובא בלק לדעתי בת סוטה נלפר מתיר לבעלה מעל בלבדן מה
אלו אבל בדעתם בנגל באיסור סוטה ליקוד בא לב מעלה הקן פמו שאמר המאמר
מן בב בת סוטה, והקדיל הדרות סי טו אות ז- אל לאורה קשה במשבר
לה שאסרה לבל ולא לחת בפסין בסוטה לדות כמש אל מן בב לפי ואלו אל
לאיש לדל אל: בפנת המשנה אינה דרה בפסין שדי הדרה נעלם הלפה לב דרה
ולפמש לדל ב. בב שדר בסוטה לדות לישו לל בלפה של דרה אל"ל אל"ל לאיש

① אם הוכרחים לי הסמ בלבדן ינמנו לחילל בחיל ודשן מלון עלה בסין בפר לקרות בבינתך
מקרי עלה ליקוד- והאמר בפר מקר בה בשמש אינל אינל אל קשה בלי לא לשאר לקרות בינמנו
ונמעט לבי בבינות כמו שאין עלה לדות ומלא אינל אלבא כמן שעלה ליקוד- אל בלבדן לבדן
ר"ה אפשר, ומלשון בגם הרא"ש
לשון מקרי בר לקרות מין שדלה לא קנין ומלשון הלי משמע בלבדן שפשו לר לקרות

(2) בהיות בשיטת בית הבחירה לקרוא בלילה הדגיגית אולם פלו בתי בתן מלחמה
אלא מה יאמר לקרוא בעד של כל בעיות - בשביל כולנו לאמוש בתשובה הרשמי

(ל"ו)

הדבר סוטה לקרוא איסור תורה, אלו בלפיכך לי קושיית האומר הסוטה לקרוא בגד לבן
על הבגד איסור תורה, ויל בשופן לתי הבשיון של הבעל של לי קושיית הבעל
פרבגד לבן איסור תורה ולו הקשה אולו לתי הבשן - בלפי אי תלוי ויל בפרבגד סוטה
הוי גיד תורה, ולפיכך הפשיטות לי מסוטה לקרוא בין בגד טומאה של אשה

כ. אנס בת ישראל - אל לוקח בת ובנה

הגאון והבכר בלשון אחרון בקטן - אל הראשון אשה אם אין אות ל
שאנשים על בפרי הבעל בשיטה הלי יש שפחת הוי בעל בתשובה הלשון אלא הבשרת בפלה
וקשיטה הבעל הבאמת לבא קרוא של ידוע הבשיטת בין ט - ואולו אפלו בגבר הבקרוא
בדקטן ומעובדת לבא איסרא"ן שלן גם משרוא בפרבר הבשה איסר אשה אלא הבשר
בפלה - בלא הבתב איסר אשה אלו אולו אלה עושה אשה ידוע - בפיגון הפרולה
של אשה ידוע הבשה אלוג בלא קטל אשה ידוע - ובגם הבשיטת קטן
ומעובדת נשה הפרולה של אשה ידוע - אולו בנאמנותו מקנין ידוע, אשה לבא
איסור א"א - ואפו בנת הבעל בא"ל נאמר שלבין בהמשה ידוע שבא הבלה של הקיאת
של אב הבשיטת קטן לא נשה אשה ידוע ומעוד הבשה האיסור אל - ויל
שאפו אב סדרת אבא שאל שסודר בפו מענא אשה הידוע שבא הבלה
לשל אשה - ויל שאפו אב בנת הלי נ"ד, בה ובענינו שבא בפון בלקה מאוכרת
לא קנה יש הדבוק לבר שיאר בנת בלקה משל אשת אל, ובינו בס"ד
של בגא בשלבין הכל ידוע שבא ידוע לבתר מאמר - ובינו בבא הלבה
של אישות - אב הלבה הלי מאמר לא כלי אשה ידוע ומשה אבבא איסר
א"ל, ובל יוצר ני הבר בל שאפו אמק בנת הלי נ"ד בה נמן, ובתורה לא בתרבה לו לעשר
בשאר נכרי אלו בסבב בתשה - בפיגון אשה בתשה בשבה - ולפי בלל לבר אמם שבקשה
הבאמר אשה ס"ה אל אל נ"ד, ט"ו

ט"ו ידוע - ואלו הי אבל בשם באמת בגא הבאיר לאון ומשן לבר הינו שלבין אדין לבשה ובבתשה
בקבר מרשי בה ואל הלו ובמו שלבשה הבשר הבאר כו אמר ידוע - אבל באמר אל הבל ומשן
יש קנין אישות ומקרי שבא בת לקחת, אולו שקשה מבשי נ"ד בה נמן - ואולי אבל בפונה הלי של
שאל אשה בסבב בתשה הבשה הבשה את, ולבל ומשן נקבי בסבב בתשה אולו שלל קיול
בתשה משל בפלי אשה הבאה הבירה ל הבל ל הבאמן טוכה ס"ל אות ל - ולפיכך מוכח

(3) המשך משל הנ"ל: בדומה, כונת אדם קונה, יכולה יהא לו כל כמו ועוד המשכיו
לשיטת האצ"ל פי' בלמידין מצב בלילה אינה אינו - ולאחרה קשה בפשטות הקשו
משמע שיש בנא של ידוע דבר - בלשי הנ"ל בנוסף עצם נולד המורה
(4) בדיוק קטן אינה מעשה ידוע - ומה נופה הוי מרה לפיהם הבינו הנ"ל - ולפי"ל
יהיה מה בדיוק בין בדיוק קטן לבין תלמיד קטן יש בעוד בה וכן (1) ולאחרה
קשה בקטן נמצאים משנים מבינ לשיטת האצ"ל - ולפי הנ"ל אינם בדיוק קטן
יש עליו המורה במעשה ידוע של קטן אשר כמעשה ידוע (ואל לבדו קונה
גם מורה מעשיו פין נאמרה לב בקטן שיש בנו בדיוק ובא אל בנאמרה
אלו מעם שאין קונה הה ומעם ובא אל) ומעלה משבחין אותו בקונה
כמעשה - משאיר תלמיד בנמצאים מאיש הין פלא אשר מעשה אלמה
אל אינו איש (ובא בדיוק קטן קונה לשיטת הפי' אינו אלמה
לתלמה, ונמצא כל אדם הוא קנין תלמה אין הוא קנין ידוע שפיר גם הה'.
ר' יהואן נ' בבלי כנגד שפי' הבאיש הוא מסכמין כון שמעמד לטהר
מקרי אלמה לידוע - הה' לקטן שמעמד לעצל מקרי מעמד לתלמה)

(1) שמע הבינלאומי הה לו שאלה בשאר קונה בין לשמת הין אל לשמת, ותלמה
אינו בפשר אל לשמת - ולאחרה קשה מעמד קנ"ו הה ובא בשמעור בקטן לבא מסכמין
בעת הלמה כשעצל מעמד ע"ב - אלא אפל בסיון מן הסתל לו הוי קטן הה תלמה
לו בהמשך אצל הלמה קטן אל ראופן שעצל מעמד ע"ב

(4) ואלו בעצם גם כונת הרמב"ן נ"ב הה עם נעצם שעמד בכל בלבד מאשר ידוע אפי' הרמב
לבא - ויקשה מהמרכה - ומעמן - ולפי הנ"ל, בעצם נתקיל מעשה במשמה

בהסכמה מלמדה אלו הקיום מאשר ידוע ונ"ר הכל - מוא הראיה האלמא מ' קנ"ב שעמד גם כמן עם בשיטת
הפי' שראמת קונה אומה אלו שלמין מדין תלמה, אלו שעמו פי' בלמידין ממיעטא בדמתו בפאל נעשין
לבא בנו בלקתה לו לעשה - אלו שקעמ לפרש כן בשיטת הפי' בלפי' לו הוי ידמת מיעטא אלא
הבדיל

כ"ד: גמ' בין כשעשה משובה - השאו מיהא עושה עמך - מפשטות לשון הגמ' משמע שאינו איר על הבאת אדיו עד שעשה אדון משובה. ולאורה קשה דהא עושה משובה נעשה לו תרפה, קללה לפניו, ונכרת האדם, ולאורה דעציבת האדם נגמי שיקרבו עושה מעשה עמך ואלו אופל בעולמו תרפה וקללה לפניו אינו לפניות מזבח הלא, ואיך מתיאלו בדברים משובה מאורה כדי שהאו עונה הלא וכו' קבר מלשון הרגל פה ה' - ואלו אופל בפל שאינו עושה משובה מאורה מקרי אינו עושה מעשה עמך משל גם גופא שמאיר לעשות משובה ואינו עושה משובה ולפיכ ומכלל קלשיה בישעה יקר דמלכין על בפי הדלק, בפיא מקרי שונה האולמה על מה שאינו עושה משובה - אבל לאורה קשה אם בדברים משובה מאורה כדי שיקרבו עושה מעשה עמך - הבאלק ובלעדי לפרנס הבן הם אפשר שלא עשה משובה מאורה

דינין דת אשת אדיק

כ"ד: האי דת אשת אדיק מי שיש אישות לאדיק דבר - מדפטרת לשון בפשט משמע בהאישות הוי סיבה שמקרו דת, וכן משמע מהא דמסקינן דסלק נסנאל בתמוטין עכו"ם ושפחה בלית דהו גיק ומשלה לו משלה דת - ועלו דקיטי מ"ג, ואי אשת קידושין שלו קידושין ונשין מנא לי ועיל דאגל בלי הלי שלו דר קידושין דשלו מקרל אן הן מכתם אחרין, וכ"ל מפו עצם הדברים בשבין יאוס אבא אלו דבר - ועיל בפשטות הקרא משמע בפב' שמקרו דת בשם שאשת אישות לאדיק ואיך מפו מלשונו בארי בריאות משפחה ומכוף הא דשיבן אין לאדיק אישות דבן - ומה מפני בלב אפסי קידושין לאחרינ הן מה לא מקרי אשת אדיק - וכן משא בלמיבין בפלי אישות הוי לב דת - משמע בלב אשת לאדיקין ואיך מפו עצם הדברים - ואלו אופל בלאורה יש לפרש בפשא אינן לאדיקין בהמות בלאמשין אין מושין לעבר הלב - ולאורה עצם הדברים הדא משמע בלאקה בדת בלבד נעשה מבהמה ובהמה משה רק בעבדים - ואיך דאמר קשה מפרש אלוק לאדיקין אנשי שיש יאוס לפרש - ואלו אופל בלאשה בשבין אישות, ומיני בהמשין ובדבר הבא על הקבל

ל"ד: דגם אלין מ"ג בלי ואי

(1) מ' שיון יעקב מאשות קיטו וכן אמרו

(4) וז כשם נב. שפן קדרי עצמו

(5) וז דרגה פ"א מג ביאמת וכל אומו אי לפנינו שאמן מאדון שפרי הינו לו אשת היא לפרקי האומם

(7) ויי מאיר דמשפט תורת מ"ת לו לכל ויי אבל מ
אלונים אדון אסורה | דאדון דת אשת אדיק
יעיר כ"ל פ' המשנה פ"ז מ"ו- ומכל דמשפטי אשת אדיק
010 ט"ג ומסל קיים ג' דבה ובכל ויי מרת
אבריה לו מיכן אד רבים ות' ווקפ"ג

בהיו לאשה לו ביאדון (1) בהשיר האשה ובאוש בעלה לו, ולפעמים בפעמו אשת כפרה, שוון
בפשרה נעשה גם עי אלות אישות שנעשה ביניהם ומשיר שאדון, ולב אדם בדיקר
יבירת הלבב נעשה מבלל, מא עי בינה בשאת בקופו כמו שמתיהם בלבב לשאל (3)
מהיהם מיך לשאר - וגם הי סב של הגה בדאלונים אדון לו אשר דבו כין בלבבו
אישות לאדון האלונים - ובלם מם שעולה בגה בדת אלונים מקרי יבו לו במה בפרכן אישות
נעשה בפרכל יש לאר לשון ספר נאלת ובאך על ימות סוס"ר דבה ובנהיה, ב"סוב
אישר מיות הוי אישות בדרגה (ולי דיר בש לשאת סמוכל לגם משוטת התינוק מעה
כן בש אישר בדיות על המעשה קידושין) ואולי יש לפרוש על בפרכן בפיאה אסורה מעל
בפלי מעשה של אישות, ואל הינה של בנות אשר מעשה אישות, ואפל בפרכן בלבן
בשר דת אשת אדיק עי הינה בנות, לחיבן מגם בעלי מעשה
של אישות בפרכן הינה) (6) נעשה אלות אישות, בלעשות אשת המקבת
(לבן יגוס הולב), ולפיכ יש לבדון מסקנות בגה במסתר לפרות
תיקי כביאות בעפי קידושין לתרוני - בפרכן כין בתיב בי דת אין
מסתר לומם שפירה הקבין בש לו אישות דתיב לבן יגוס, מגם
שנמא שפירה הקבין בש לו אישות דשפתה ומבולל כין בלא הון דת
אין בשלל מקולל, (6) ע"ר מי"ט: בלי ובמר - בלא אסרה מרה אלו אשת מם לו לו לו לו
קידושין - משמע קלת שש אלות מם לו לו קידושין
(7) ובגם יש לבדון הלי בעי הינה בעיבא נעשה אלות אישות
בשא מעשר דבל מט, בלונים אדון מקרי תיל בשאר, ולאסרה מאוה בקבב מיל
בשר מקרי באסרה משלם קרבן, ומאמר מקרי אלונים אדון קרבא לו - אלל לפי בנל (3)
אש בעי הינה נעשה מקבת אישות לאדון - ולפי בנל יש לאר הבעב של מעשה
באיסר דבל עי: בפי מת בב ויש דבלי בבלי מת של בשר - ול בדבל הינה נעשה
אלות אישות מקרי בשולב אין נוכב עי בשל - אבל דתיב אוב בבר נעשה אלות
אישות אבל אלי אלות הלוש הלישות מקרי שנוכב עי בשל

---

(1) והכ בן ני דיר בבא מהתינוק מלה בקבית

(2) ובגם מעבר מאשת אש ול הפשטות בש לב אישות לעולם וגם מנבב אישות אל, וכל
בלונין יגוס הולב אלי הלישות כינעשה עי הינה, בפרכ מעשה אינו מינים אחר דבל אמו
(3) לפיב יש לל הינה סיב לגוס בפשטות אב קדוי משפתה ומשפטת אל אינם קרוי אל כל הבין יגוס לפאר
נעשה עי הלל, אל דבל נב: מם לאמות אב שפן יש לם ת"ס - מעמר בבבן יגוס אלו בב בפשטות ב"ל
בעשר עי ת"ל

דינן דת אשת איש

והנה מי שלבבכם בערכי בלשונו ולא בנמצא ספק האם מי אל סוף ה' שעתיד אל קיל
הארה פו אל נמצאה דאמרינן - בלשונה קשה לפרין משוא בשביל מושב דאה לאשת
הבין יתוס - בלשי בנין בתקא המושב דאה שמושב לאת אישת לורל הבין יתוס
ולבאורה קשה לשי בנין בשבין יתוס אלו האישות, אב משוא אישה
בין יתוס דרבות, ואיש בין ימושב דרבות הא לל בין יתוס - ומשאת שבאה מיד דשה
דקולל הארל על לטון אות כמ ובנין דלא אל ד' דלי הדשבן ימות בת בל מבות
מושב דרבת כי משל שאין מושבין בבן לשעה הלא ואולם באות לשו אים ולמנין ימושב
לני אנשינן מבות יכש את אמין בבר מבה הבל שאלי בלי דאמנו אל לשין
מבות לל בבאמנו אפקה לשבה - ובינו לני באיבטרק לבלו בימושב ומה
לד דקולל המות מי לב אות ב - ואלי בבמאמן סמר באלב באר בין ימושב לל, אל בן
לאבין ולאמר בומם מאלה בבמה באמה שיק לאלל מישנה ולב בשא הקבה לבות
בים לל בין יתוס לבני מושב

ובלם לשי בנין אפשר לפרין בשי הבא בב, בושב בבא בו בשם דמקל
שבא לל איסור בל נאסר האסר מקל שבא לל איסר אמר אינן בין שנאסר האסר, הקבל
בשי הבלי נצב לל אבלינ מי בינ אות ד' בבאות כל סוטה נפקל מ' בנות דמקבל
האישות של דשה - בשבם לל שבבם איסר סוטה הוא בני אישות של דלה נאסר אישות
של הדות (לשי בשי הנלת יבמק בשאיסר מות איסר אישות) ומי דיאת הדות
נעשה לאת אישות בן הסוטה לדדות ואישות מ אוסרתם לדות - בשבו בבם בבמרל
בבמו בתנין באישות של דלה אוסרת אישות לל שלמה אל כמר לאם אישות של ולמה
מי ~~דאות~~ דיאת הדות שבר נאסרת אישות של דלה, ונבם בם הקן הוא
בבמו בתנין האיסור לל בשבין אשת איש (בהאישות אינה אוסרת לשלם בני
מקם הנשה אישות לשלמה) הא נאסרת מי אישות הדות - שמות אשם בשאישות
של אשת אוסרת אישות של שמותם (בשבו האיסור אשה אמותם לא הבא
3 נמלל אבל בשנה עבל בים לל מחלת הבל משל אשת בנבן נמל יש לל מחלת הנה

לדבר באסור לו שהיא לו אישה רק אחות) אפי' ~~[illegible]~~ לאחר קידושין בגמ'
אין בין שוק קנה זה אישה לו ראשו זה מתאסר אשתו ולפיכ
יש לפרש כך שם שמעון דקה בסמוך סוטה אל הכל שמעון מותר לדולה
כמו כן אל רק על אחות אשתו ומוה מ' שמע כך אשתו מותר לו - לפאתם
יש לפרש משון דסוטה אלו אל בלבולה היתה שמעון, ובראות אשתו
אל הבולה מ' שמע - ול בסוטה הא מדר לגולה נעשה לו שערות
אשתו של הדול, וכשם אמרין באל נעשה כאישה בשעתם מותר לדולה,
ובראות אשתו הא מדר הכל שם שיש לו אישה דר' אמרו, אל קנה
באישה השמע כך אלה נאסרת אשתו עליו
ולפי בנין יוכן בדרי סמוך נוטין מאלו שאמרו בגמרא לו לו הי' קבל
בשלו משפחת קלוש. בשיני באמרו הכל שקל מצרים בשינן מדבלה אל אי אישה
ואמרו בלו הי' קבל - הינו אלו לשאת בבלה אל אישה

(6) ובי"מ קבלת מבמאירי ב"ב: דבה רבי יוסי דאיב אין בפועלות ואמלי

פרק עשירי

(1)

פ"ב: מתני אולבין ולא מיימתיל - ד' דבורעיא - ובלבד יש לתקר הא שבדבריהם אבל שבבשתם
בשני - אל נימא במשל טמאה בנבלות תקנו שאמרת יהול קידוש בשני מבדרגן
ומבדרגן הוי גל אשה של שני ומשנה ברבים מתרי אישות גל מבשני, אל
בנימא בראמת לא אלות אישות על בשני אלא משל טמאה בנבלות תקנו
שבדבריהם מתרי אישות מבשני - ונפ"מ אל ימות הבעלון, ולא יבטלם בשני
מתנשא לשלשי קידושין בדרגן - בלבד בבעלון לא יאל לבעלי הבי - ולבב הר
יאלו - ובלבד הילק שבדבריהם לבאורה מתבל קלשת בעיון - בל נימא שעלת
יש אישות אלב אל לתקל במא הלי סוטה מבדרגן בשבה מתבבים,
אל נימא בלבבו אישות אלב בבשטה לי ולא מיימתיל לא בלבבו אישר יבול,
אלא בלבבו בן יבול - בשון בעלת לבבו אישות אלעב שבאמרו אלה שבבבה
מתרי אישות, אלל שהבא בן יבול - בבל לתקל בלב, ואלא בבן, אבל ובבה
מבבר שתקנו בן בבם בון בלבבו אישות

ולבול מבטלא הי אבל בראמת נתלקו בבם אבם והבלב, ובמבל סובל (ומתוקן בבלו)
בבלי מאבב מבבלשון בק קובל קידוש בשני, ול בלאור בקבל ס"ב אמ קבא בשקבו
מבבלשלמ כמו שבבבבו אל מ בשני ומשאה בלבא מאנו כן עשו מבשון בולב מאבב
מלא בלב ס"ב ס"ק ט, ובמנל פ"ב: בה בולב שבבבא מבבלשון שבולב מאבב
מאנו - ובפשטא מבאנו בבבל בבבבלשון בלי מאבב אל לבבם שבתקבבם מבשני
בבלב ס"ב ס"ק כ"ב בקבבה בשאלב לבבו. בבבל מאבב מבבלשון בל לבבר
קידושין בה - ו"ל בבה בפשטא לבבל שלא תקנו אבבבות לבשני, ואין מבבמין
בינו כבן בלבבו בן יבול בין בלבבו אישות, אמשל שלא יאמר, בי בבם
שבבבבו שבבבבם מתרי אישות, אלל שלבוש שאמרו בבין מאבב מבבלבל אבל
אבב בל בולב אינו מאבב) מבבלבם אין לבסול בולב בין שבסוב בבשא בשלא יאמרו
בלי בקנסא משל בבלבבו אישות בבאבלר בפ"ב

---

(1) לבאורה לשטת הבבם בלי מאבב בל מבבב אבר קובל קידוש בשני ובק לשון בבל שקבל בבלבשון
ובן בק מלשון בבשקב שבבב בבל מאבב מבב ומבב בלבבם בלי מאבב בל מב

(2) לבאורה יש לבבבר בלב לבה מלשון בבבבל מבלבם בבם - בראמת בבשאלון בבשאלון בקבלבקבר
בבבל בבאבבה לבבבת שבבבלם בל משל בבבלבת בבשבר את ובקבה לבבקבה בבבב בלי.

(3) שבה בבאו לו שבב בבשב ס"ב ב"ל, ובבשב ב"א.

(2) וכעת נראה לאדם הזה אי אפשר לומר כמה אלפי פיקוח נפש נדחה

לשלום - ולא רק בלתי מלא מ"ל שמ"ל מודה בדווקא בכמה מונע הרב מלומר
בעצמו - ובכל זאת עם שמעלה שם לא יראו בעיניו בעיניו ר' בדרגת
דווקא בכמה - הרי ביום דיבור אחר ובכל שמעבר יראו מלומר טרם ובעמ"ל

אבל דאמת אינו לומר כן דשאר הרבה בהרבה מן בלתי הרגיל בהקשה בהא שמעון
הרבה הוא הלא מכל נידון באין מתבע מאישות בפרטן (ולא הרבה לא, והלהרגל קבלה סה כנ)
ולא דיאור בהיות של אמת אבה והרי מ.נ. כי הם בעונות בלעדי באישות בפרטן אינו לדשת
מתעבות אבל בכן הלי טומאו משל נראית, בלומאו נראית בשאת אינו מתאוות,
ולשארה שאת המעל יבין: בה אלו שעתו ובלומאו משל מאנת-משמע בדקיבוש
בפרטן נעשה מתעבות (לא רק הרמבן של) ועד בפרי בשטא לבן בשכל אל
תקנו אנו אישות- ולא בפרק התיבוב לוי אלו מה שקשה המלומ פו הל יש
מפל יקוש בלשאת המעל בליבו אסור יקוש בסוטה לדוגל אלב משוע אמו של שני אין
מיתמל ועב מוכת בלא מיתמל אן גם משל אסור אלא בליבו אישות ואין מיתמל הינו
בלא תקנו בין יקוש בין בליבו אישות כלל- ממלא מוכת באין מתעבות מהראשון אלו
דאישות השני

פ"נ: רש"י אשן- ואינו בשמנהו - טומאו מאו משל בשונו קופה ביקיו עד בישאו דקושאו
ומנסרו ובו בלא ביקיו קלסי לפי- לאורה קשה בתרש בשרו משעו בלומנות
של עד הלי ביקיו בלדרולן ביקיו- ואב בין בלא ביקיו בפסיל (1) רש"י אב מיקר
בבין הבלי סוטה, בין בליבו נאמנות דאינו נאמנו ומבוע הלי סוטה בפרטן בשמעון
יבין, ומ"ש רש"י באן בבלי רק משל קלסא - וכעת לשון דגשו רגא סי קבה בשבר
ביקיו הלי לומו נאמנות הוא ביותר שיש שובר ומלמד הבשר שמעו לו בין שביקיו
אב בין שבעב אנשי שבדק אב אבו נאמנות שמת ושר לא הלי סוטה אלא שקנסו
אותם בין שבפרל לו ביקיו, ולכן אמרל הי שבדק- ואבל דאיור בפנים מלשון הגמ
בתחמת כלי: בה הבין שעתו בתרל נמי שינן לה כ לבן עבל- משמע משבבל בשא
בנאמן אינו דאבות אנשי הלי מטומאו בלי מעבר אבקת אנשי אש- ודאור בבשר לו אי אפקיל
דאבות אנשי רק יבפרל בשל בשש שדרבה אל לדקיל לו אם בשל אינתקם אינסיא

יב, בה אלו לבב, ועב הו בתורת לשון אחל בינו בלשאר הלמל נראית בעבין מקובה ומשוה
לו אסור לו שור אחל- ומותרת לפל, אבל דאמר אינם מתיחסת אפל בלא מקנו בין יקוש
משל נראית

(1) ומלשון רש"י כבינות אלו בה מוגבת מכלל אשמע בדאסר מעשאות ובע
(2) ובכל מ.נ.הרמבן הוא בתרש בבי, בה מ"ל לא כבנו (2) לו לומלה

(10) ע"ד דמו"ל פרה פרק ד' משנה ד' והתאבלת ושבת
אות ל"א

(נ"א)

בלא נאמן הו יהא אל תאבל אי סברת (נסתרא כשו אינא דסנהדרין דשאלו בלא הא אישתא, ובנ"ל) אי
בלא מקרי בשם שחדרה האובן בלא אינאנא, ו"ל בשקלא בתרא סמך איסור - ולפ"ז נ"ל דבוש
הפי' בתורה כה: והשתו הבל לפי ס"ד, ל' שחדרה כמו: דנישאר נאמר הא אל אל לא
משלם בשדה נתאבקה - הכיתה לעולה אינם בתשיו הא אל ומנין בשלו באינאנא
באיסור מה נפקא מינה בתבקה איסור, כמו כן לא בוש תבקה שלשם בקבא ומנסרא,
ולא בשקיאה שם אישה בתבקה אלא בשמאנא בקבא, ושם נאמן בדאו כמן
בלבו אבקה אלא ומשו לא כלי סולה בשורה - ודנו שם נעשה בכו ו. הכ מ מלהרבשם נ
ע"ד בדשות שם הקבון משמן - מיוחד בקבן דבר עבוד - המשך נ"ט.

פ"ב: כשי שלא שם ב"ב - נאמן שם אונס לשבעה מן הקבר בשאבה לה לאמאנו - ע"ד דנ"ל כלה אמ"ב, ה
תוכב ס"ה בין, ובמאיר לשלח אב ס"ה ולא בקבן אמה בינא, ובקבל סעדות ס"ב - ובלם רבינו
לשון כשי אינו משמע כבלוה, ומן בשא ברמשן בשר בקמוק ביה וכו'. הר שאל לה בשנה
נקבו אוטא, ומשו אטאו, שלו נשמר בעלמו, ולא הי' יכא ומכב בשי המקום כה שלא יאכל לא
יעשה בשם עד שיחבוק יפה יפה ויאכלה לו בשם שבוא מתם ובאו לו לפי עבירותיו של הקבר
ובנם מבבינו לשון משמע שאטאו בשנה פנו מאמר בשיעם שלא בקבן לבר אל בולה
בו מובשר ולפ"ז מוכרח לומר שבשן עבל בא לומר מה בולה מתוכרת לבר אל
מה בראמר, (1) עול לו ובבר מתוכרת קבר משל בשיעם, ולפי בשי בנ"ב בעלו הו
אונס ובמו שבעם לומר שי בוכאת ב"ב בעבלה מתוכ לשמוד ל"ב אפ' לו ומן שבוא
שמל, ונמצא בלבו בשיעם מלבו לו מה שלא בבר אלו בלא תשיר אונס כמן
שנעשה לו. טמא ובשו לבורה בלא בבראמן [ולבאורה בנ"ב מבוש כפי הה בבראמן
בשר בקמוק בבאלא הי' מלל בלבוק בבוא ובהיה בוד לבא לבוק] ובלם מלשן הכ"ל
פ"ה מכל שלמות בל"ד (שבמה שבשמע הי' לו לבבוק ולבקבם ואלו בשם יפה יפה ובקבן בשלמה
לא הי' לבי שלבה מלפי שלא בשם בשבוש ומקבבה ומלבי יעשה בשם בשבה אל
בם מה לו לעשות הבי טבורה בתם ובלו בשמר ובתם בבל אין בם אלא אונס) מתמר ב"ב
(1) ולפ"ז מישה מה באמא ב"ד: מלבנו אוטא נשב ובלו בשמר שמר אי ה' אל - מלה כלל נקבאת
בשבר אוטא כין בתבין מתוכרת קבר
(2) ולא בשי בסתם ע"ב בבה אל ש שבתם טובים קבי את הקרוב לבוטר

④ ולפי אפל עם שבקשה הקרן אומרת, לא היו כלום: כך בשמן יהודה - במהות כשיבין לחבור שהר אליפז בנין כמו שיש חיוב קרבן אשם בשביל לאומנין כך משל קבשה כבונה יש חיוב לו לדע לטרות אחר אדם לחבתשל

חיוב קרבן רבי עקיבא

בכך הראשון של הרמבן הישר הגמול ובלב הפשטו כי אפל שהרגל יסקור בשבועה מעוקרת לחמר לא תפשל לב אינו קרבן. במפשטות לשון משמע כל עבר אונס כי בוקיא הזאופן כאשר לו לעשות - אבל הדרוש מעוקרת לחמר לא תפשל כיון באפשר לאומנין ולדבר מקרי טעם וכך רבי עקיבא שאמרו מת כיון שעלה אפשר לדבר הנין אחר לא אונס (ובמו כלו בהשלמה כך כל ו מכל שלגות במשמע מיני שהרגל יסקור כמעוקר דמעוקרת) לו הסבות מוסכם שלמה הרבן הסות שיר הנוב מבת (ינ) שפי שנמו לב כונה בעוד כך: הדיוק בעל הדבר לא אונס כיון באפשר לדבור, ① ובלב כי אפל שנמו לב סוקר בשמעוקרת כיון באפשר לדבור חייבת הקרבן

אבל לאמרה קשה על שיטת הרמבן שעשה הרוש האולם בדרוש מעוקרת לחמר לא תפשל מקרי אונס - הנינן מיני אינם בשעלה אינם לדבור מה כיון שהו דיבור שאינו לסמוך עליו גם לא מקרי פושע דמה שלא יפסק ודיבר הנין ואם יקשה משנה מקרי פושע בשנים עפי ר' עקיבא - ואלו אפל בעבל עבור אבדה הנין אם בכדר כמו דיבור הרגלה

② משאב עבל אפשר שיעבו שקר כמוש הרש סוף פס מכל יסוד המעבה אלו באמנים לעבל משל בעבה בעבות כמו שמארק הרמב"ם בה בשמעות, ואלו בעבה של עבל הוי רק לנין לב בעב לתמוך הבנין עפי ר' עבל - משאב כשבנין לנין עצמם אל מועבר לבנשא כיון שהרגלה אפשר שמשקיל אב מעוקר לדבר ואין לה לסמוך על בשבל

ובלב דעבל רבינו סי רו אבבה בעצמן משגה בהקנס של תשא אין אלו בתור קרבן בדנישות עפי עבל לא באמנין מאו הוי לה לתמב ומאן אילנים בסול לאומנין ולנין קרבן האילנים נמו באינה חייבת בשמרנין אבוהו, ורבי עבל חייבת - ובלב אלו בשבי בנוב יש לבקר. האילק בעינן שמעבה מקרבן אינה קנסה בסול לאומנין, ② ורבי עבל אינן בלו קנסה שאי בול לתמב אינה חייבת קרבן כיון בסי טעם, אבל לשמש הבשבי הרמבן הקשה לשבין האילק בין קרבן לקנס ③ ובלב אל נימא כפי הנין בשיטת הרמבן בעבי עבל יש לב חיב לשיק

---

① יעקב הר מבבי נ' הישר מכבי בסתם עלו בה בעור הוא בעבל עב, בה שמעו - שלא משבר הקשה זסתירת הנוב הראיר לחלק הנו סי ל - ולא מה שבשעבר הוי לחמות אלו בשבו ל-ל

② כעת אינו מבן לי הוי. תשמעו של חיוב קרבן האילנים בסבו אבי הלאבות ולו הוי אבר אינו ואלו פונה רבינו הוי ביור של חיוב קרבן

③ ואלו אפל בלפי עם שמרר הנה שיש הבמן בפשוטה דהר מעבל אלפן בש חיוב קרבן אל בבוב ורבינו סי רו בה לבבמן - אבל מסקנת הנה הוי בעבל הוי לב בפשוטה, ואלו אבר מעוב - אבל לא מן הלשון הנה - המשך נ"ב

(17) עמ' ר' שלמה מיטלמן סי' ג' פסקא תשלום. סמוסקיל

(נ"ד)

אור קדמון דף עב

אלו נכרית לעשות קושיית הגרא"ז דמבית ס' קיא דמוקמינן דהריתא פלוגתא בשפנו כרמב"ם, והקשה פשיטא דעל טעמא פלגו מוקמינן אתנקה לרבנן דלי משום דאקא ומיעקרא, אבל בעצמן דמברה פלגו הכי תומס ממלא לו הכי דיקא אבל אינו קרא בשפנו אבל לרבנן דמוקמינן אתנקה - פלגו כנ"ל אפל בעלו דלי תומרת תבל בשבה לעביק, ודיקא מ"ל משעו לתנקה (לא תעל כמדות כ"ו: בה אלן בדיקא בעלו מרבעו לתנקה) - אבל מעמל רבה לה.

בה אלן מבואר דהבינו בדמקול פלגו תומס לעבו בדיקא, דמרבעו לתנקה יבן מבואר דעל בינ: בה לעבו ב"ב. בה לעיטמיק - ולבנה ל' בשבע יקרב כ' לא דבה ונאלה. ולבנ בינ: דבה לעבה בשם שבעבה היבו בדיקא שמלה בדיקא בעלו מבלי לאבמה בתנקה

כ"נ: דמאבי שעיר אינ תמה מבינל אינר עבה משה ונבנע - כל בתנקה כ' ובל כמקבש לל מבלי שבעבה לל נאמן דאינרבן לבשאה ולבנ כמלא ימבו שקבן - מבבינמ לשבע משעו בלין בנבו בבסקינו בבלן קבשין מינ' אלו בבמי כמקבש לל מבלי שבבל עב לל נאמן ונקשה בבמי מבלבה לל מבב בבמבה - ואלי אבל בסובה מבלי בבל תומס בשם שבעבה אלמבין מאמן שלבינ כ' אין בב משל תומס אינר בבבה שבעבה, אלא בלבובא אבשה מבבלה, אל לבובא אבשה בבקבא נבנינ לבשב אינ אשר בבבר שבמאן ובבינ בינר של שבל - וב מבל בינין בי: בה שבמו בבל יבקר בשם שבעבה אין סמות מה בבמו בבשר אינ בינין, ובקבבשין, ובנבנ בבשב אינ לאובבה לל בלבה, ועיי בבאבינבב א אבבבינ סי' ל' אמ כ' שבי בעבות לומס לל בבה שבבר נבשבר לבבבן בבמי בבבבשה בבשב שבעבה בין שמובבה מבלבה ועיי בבבבבב שמובב בבמבות סי' יב בבבה בינב בינר - ולבינ אבל בבבן בבל תומס בבבר שבעבה בבי משל שמובבא מבבשבר בבבבל ובבינ בין שבבבבל מבבבה בבשבר המלבת בבבן שבבבבא עב לל נאמן תשב בנאמן לל אבבא באבל בבמי בב בבמבו בבשב בינ כל לל בבל בבמאן לומס בבבל בינר בבלב אבבן לבבר לבבובא מאן מאן - ובבינ בבבבבר בבב בבי בב בבבבבבן בבמי בשם אינבבבב לבבבמבי לבבבמבי סובבן בבבבר נאמן אבבבר בנבבב אינבבבב - אבל בבבלב לבב לבשב אינבבבב בבבנב בבל בבי בבינבבר לבבבבב לל אינ אבבבב בבבבבב - ובבב אינ אינבבבבב בב

(1) שבר בבבבב לל לבבבבבן בבשב בבבבבבבב בבבבבבבב בבבבבבב

מאמר בלבנון דמשה כלומר סי קלט לדבר אחר נכבדת מובא בשקיבל אלו אד ושו נאמנות לאדם
ומשה לשון בין בשעות מעבר מובא באון מקום של נאמן לו אינו בפסרישת - ובנפש שי כלל
הי אפל קושרת הבית בלי חד סי לש הסברת הכן בשאמן שמאד הקבור שלו נתקבשה לשלוח
חשה לד בשם שרוכה, ובשמאד ל לשלוח שקבל הוא לא בשם שרוכה - בלשי כלל מל
בשבות בקמה אושב בתשיו יוכל קרוב להתקבל לשמשלח ומעשה אינו מחשה שפיר
בשם שרוכה - מאחר בשמאד שקיבל הוא כיון בשקיבל בלבנון בהם מל"א אינו
מחדר רק למי נתקבלה לא חשה בשם שרוכה כיון בלשיו בולאה או בכנסה כלל ובוק

מ"ד

סלא. הוא בה ~~בשמאד~~ - אבל לשבורה אך נמי נאמן - מרבה לשון סתם משעה בעל לא נאמן כלפי
אישתכם אפל בנאמן בשם שרוכה לשבור, אבל אם אינו אינו נאמן בנגד אישתכם אבל מובא
בלשי נאמנות בשם שרוכה לשבור - ולא משעה אלו אם בשם - ואלו אפל שאל נאמן
אפי בנגד אישתכם ~~אבל בשמאד~~ ומאחר קושרת הסתם מלין הי בה בלי בשעה לשיכון הכא בשם
בנאמנות ובי אפל בנאמנה הסברה בעלים בשלי בשם שרוכה נאמנה, בשמנו
מיאור בקבא מובא בסברה לבשה בשלי בשם שרוכה ומא נאמנה ובלב אין
לב כונה הסתם הלין בבא מובא מכיש בשבבל בעלים בנאמן בנגד אישתכם מא אינו
נאמן בשם שרוכה) אבל ל בהשאל אותן בלי בבה ונשל בשעה מיד בלבד אבל
נאמן בנגד אישתכם מובא מקבא בסברה בנאמנה אינם בשלי בשם שרוכה

בשטה בשמאי

בלי כמדי אמש אלא - לשמש בהי בראמן בה סי טו בטאמא בשמאי הוא משל בילה
מוקפשת בשמיכת אישרי הסברה אין לב שיר לבל אבל לשלמו אלא לא כל ישבה
הוא מוטל ולבינן אין לב הדי - הי אפל קושרת הסי בהשאות בלי שבקשה בראה בלי מאד נאמן
בסיומן משעה בטאמא בשמאי הל משל בשמאמרים יש בינה שאלא, ומקבל
לה משעה ~~בשמאי~~ בשל בילה בדי בינה מחברים קושרת ואחר בראה ובל - ובינם
סלק ל בעבד והוה הבית שמאמר מיד בכל הענין הוי תקה הלש הו לבב בבבאה בעבד (ובמאמר כן מבבש בינה הבית
בדיא בל לבי, אבל ל בהשאלה לבה בקבלה, בבה אינו יכל - ובמאמן באומר לי שהוא אחדה של לב משעה
בבו הבבש הבשות בעבד בבש מיד ל"ש

(3) ואולי דבר בכלל אין ואין לפי דעתו שפטור מהשבת אבידה - ואולי לפי מה שמה שאקשה בתוס' חולין דף ג' ע"ב ד"ה אינו שבתו ושמא הדא בלא מפסידן ממון של ישראל משלם צלותא

השיטה המקורית

מתבין איסור באופיים - משל צלותא דמי בינא - אבל לפי בלי בכל בינא דאשו דראו עדיל ואבד נישאר, הא משלם אחד דב לשמור איסורי תורה, אבל דאלא הספק לישו בספק ופאות של איסור - אבל על אחוי דב שיש לב הנמצא בצלותא דמי בינא, בשמו דבני ממון יש אחוי על דב לשפוטה (13) ומה משל צלותא בדמי בינא נפקע משל אחוי צפ בלב לעשי איסורא [אבל משרבי הרמבן בדראו עדיל דה לאי דבה ומל נישאר שאמר ואבד נישאר תשא לרמבי משל בחוי לפ הנצפה איסור ואפי שיעשה - ושאר בטל רמבי מי משל בחוי בחבין יש בספק על אבקה שמתבר שמא אסורה - וכן מחבר דשם בתשובה (בדפי השיטה קי' וכל הראה מקאמרין) בלרמבי אלא בנישאר ואבד דאו עדיל אם אם ספק בכל אינו ובדאו אלה דאל אלה קלי מחבר בלא בהה ר' באחרן] בית אינו מחן לי שמה יסתר בשבי מחן - בשאר הרמבן - לי בלאן מוקמין לה בהתקה - ומשום אינו אלא אחשב קפ לי מדו ספק דאלא.

דלי הרשלא קבושין סו, ב' מאי דמל בשבו - ובהיא בשאמר דבה ונו - בנפ לאבה מחר מפשאא שקנה בשאמר דבה בינו אינו דאלא אחשב מדי לי, בלי באחשב מדי לי מאי קלי הא בדר בשם לאל בבאחרנא מדי לא מוקמין אבקה - ובנפ לפי נחר מפרשא בלרמבי בנישאר ואבד דאו עדיל לב מדי בחבה - ומדו בבשר בשאל בהכל בלי סו ר' ב הוא דפי בחבה בלי - אבל לשאבה קשה לפרש כן בשל נימא שחשבת אלי מדי אב בלי בלאמא מאי משל בבשלשאר דבינא בדר בחבה דאשר אל לאי שנשאר לי ואבד ובשאר מחבקה אל לי הדבל הבאל אחוב בדאבות מוקמין אבקה, וקשה תבא בחבה מפרקין לא מוקמין אבקה ובהיא מחבר אלי מדי, ולבל בהא הרשלא בחלות בדרון בחבה הבבא בבקה בל פול סבב קמאי לא אבקה הוא לא, ומל בלי נימא בבנישאר מחבר אל אלי מדי, בהנן בלנן בנבל בחבר ובלי שחבת לבל ואב מחבר מי מלב ספק מחבר - הא לפי מה שפשטו רבא דבשל מבא ס קבל. בבולב שני לבלו מי כשב אל לחב בבל אבקה בלל מבנן לבר, ואב כמן שחבת לבל מלבו אבר אשר אל מבא בבשלו בולב ספק מחבר (ובחתק לחב בבנה בבא לבקשה אל נחבה

(1) לי בחבה כדי שה בחשל צלותא דמי בינא. לא מבקין אחבה

(2) ואבל בדבל קלי לחבן בבולב. בנשבע לשבנה לי מבל בהשלל - אבל הבו לא ותבקה אלקי לי הבל הראשון - בבנבל בל רק בבבל ותבקה. נחשב לי מחבר הבנשאן של הלקי ובלי.

מעיזה הישנים של יחוד בדשות היחיד גם אדם לא מתקרב לאשה אינו, ואיבון בחלצות
שיולדו מעשה שקר הוי ואי שפיר - וגם מעשה הישנים לאברהם בתנקה משרת בדרכם
ומשרת אשתו בימים לא נבלו ספק מתנה) שוב בשר המלך פיר מפל לנישון שפריל
מתלקות הרפאל ומשרי די לה בכונת הרשלא אל אירי על הלוחות די
ובגם הם הי שאר ני כל בהרשלא אירי על הלוחות לי הי שם שבודפק לשם
בעלי נשאר מלאך האל אדל - אל לפנים הוא אחרת שלמה (בתורה כה: לא תעל
בה פגון הבה אמנם) שלבשם לשם שלבירן בתקא נשאר לא מלאך שפי מעבין
לה הבל בגל הגאל ונבקלה שבעת הבל בתרת אבות אם אין לכן לאנש שמא
לעשל אירי מאלה אל נשאר לא מן הפשק הבל נשמעה אם שמר בלשה לא שקבנן
לי כין שאין מתר אבות אל בפרו לא - ואם הגה בגן שנבשפק אל לא נאמן דיבמה
ובגה הלי הבשן שאינו נאמן יבמתן אירי בתרת, וכין שאינו נאמן בתרת אבות
שם לים הרי בגן הבקות הנקה - בשם שאינם הרשלא בשמני הרי אל הבקות הנקה
לפי בתקא אלימות של טענת הרי בנאמן בתרת אבות, אבל אי אינו
נאמן בתרת אבות שם לא אמנו הבקות הנקה ואל תי הרשלא באירי
בנשות ואחר הלא אבות ושם לים הנקה אירי (כמו שפרשתי לעיל
מהגמ בתרות) והבקות ספק לבל אלימות של טענת הרי ואינם שאינו נאמן
בתרת אבות מה שהרי לי מוכח לפנים - ובמה הבפרי המשנה שלמה בנל
מוכח שבוון לב לפרש כן הכונת הרשלא

אמנם הנל אמה לא מה שהאריך הה כ הארכן לב סי יב משנה הוי
ספק מתנה להרשלא הא יש הנקה אירי - בהא מעוזר הרשלא באירי בנשות ושם
לים הנקה אירי - ומה שכל בתרות לא הוי הנקה ובא, ומשה לא הוי רק
ספק מתנה - הא מוכח מהרשלא לפיפק בדשה קשה מגה בגן בתר וכל יאי אמת
אוקי הוי לחבדי הוי ואוקי אמת אנקה - ובולב מתנה אמר מאלה שלא בהקות מלשה הוא

---

(1) ובגם לפי בפרי הסודות לי בהרשלא סודר בלרמאי אפר לי הי מוחשת יבי מיוש פסק
הלי ובפה הובאל הבלים סי קנט אות ג בתרות אל נשאר קולל שלא בבת בה
לב אפר לי הי ולכ מה שקבלה הבלים מהרשלים הבתרות - בפרבלים אירי לעלן
בני בנשאר תשא אל הא אל ואחר נשאר - שום שבר קבמנו רשת המלך פיר מפל
אבל ל הדבנו יבוחל נמה כה הגם במשמע מינו בשנקאו הבל אמנים לם בלבו הנקה אירי אל

(10) אין להקשות בלבד מה כי בס"ד בהגה מאי כולל לאחר כי אינו
רוח - כל באשי סיס שאת אין תשא כל בסימנן נגיל אל תשא
שאת תשא שארות ול מאשר דת לקבוצן תשלו אל תגל
קיבוצן ב' בלו אמנו

נ"ג

(2) המשך מעל נ"ג:
ענה לפרי בתאבר שלמה שבבין נאמנות של אבות ויש שפיק שאב הלא סודר כן שה פגה בין
אחר שיש לך אבל יתן בדרי הבוי פלו: בה לאחר שהקשו על הלא בדשל נמו לא מלינו לשם בחשב
ומה קראתם לו ישא את אשתו - בלשאורה גאמה קונטרס בלבאורה אבל בדברים הוא
באגב לבדי שלמא יש נאמנות של ריא או שגיל שמת - מיא לבדי שבמו לגל נאמנות (2) המשך נ"ג

(3) המשך מעל נ"ג:
שב בלק מה שהקשה בפנים בהרמבן ב"אי בה אחרי כמה בפגה אחרי בפה לפ
בדר קבלת סימני אילונית - ובנים כתבו הרמב פי: בה לב בפקטן ישל
לל קבלת סימני סריס לפשו רובא אלו מפגא סריס - ומבלה אחרי רובא ויל
באל לבמשן מגלה קרבן - ומב מוכח הרמבן בפבן לאמנון
הוי בן באריה שבלבית מסלקים בתלל בלל - ובנים בפה
רובא מסבר באל אינו בן לאמנון מבאריה ובדר ולו בתמן
לאו אשה אנוס ומגלה קרבן - אבל ל הרמבן קשה ב"ב שהם בנמשה בלבד אילונית המאנס
אמור בלא הוי לחוסקי אשמאל בפלה אינן אילונית (3)

(1) המשך מעל נ"ג:
וכל אחל הא ד' בתלה ולהב בא ד' לא בלא ובלשה ספק מהנה ולב לה אמשל מה
ד' אומרת לו מה בנשאת אלהב הא אבל תלו בפתל - אילמלא אירסה באשה
אים הפר לו אילמלא אירסה באשה את בדבר מה, ויש ספק דמהם פקקה דו
אירסה אשה את אל מה בהן בתלה פקדה לי תנקה באירסה אשה את, מאי אמרת
בשלו הבל אחרונל מנקין לה דאירסה אשה את הוי לפו הם ומפו מאי אנית
בסמרת אבני סמוך אבני - וכל הרמב - ומב כמה בפגה משמעל בבל המסנל שמת
ולבה אלו שאמשל שבאן מה נלבה אבל אמרו מה בלק ובלם קיל מנקבה הל קמאה
לנקבה בן ובדרי לו בקלה לנקבה בנבי ואם בנשאת תלו - ונמרבה לי מן הר שאר אלינו
בל בונה בהה באמרים הוא ספיקא בדרבן ומשאריה מקמין לנקבה, ולנקבה דו
קמאי ומנוי אבל לנקבה מבת אחרת - ויל בחנין בים ד' אופנל של לנקבה הא דמקל בלבא

(3) שה המפונים בים מלקבה המפרק ה' ב"ב מפי המשנא אלל קבל דמסקנת הגה, בהמשנא
סודר בגל דבל קנסין לה בפל לחופה אבל דאלם נמת לל קנסו - והמפרק סודר בל
האלם נמת קנסו - ובן הוא הגה כלא ה' כו' ובלל לא הסבר בית הלל אשה ב' משגלת
מולמנין - ולהמשנא לל בהבוא של הגה סדר בלבא הפשה דבל ולב בנמשה בהבור נמת

שלו ביאות, ומה דמקרא באים ביאורא (ע"ז מלא נפש חיה בלה המלך) וביאור החילוק לי בין דברות דהשתא
לדשתא והלכתי נצא לאמרו כי קיב בדמקרא שלו ביאורא אל מסקינן סלק בתמיד שלפסק
(ובמקרא הראשון גם לא אינו נאמן כלום תנקם) אבל דמקרא שאלו לפסק ~~אלא~~ דאמר מסקינן אלא שם
כלבבם בתפסק אל אשלאנו מתנקם, ואלב לי בכה בתוקמאן אתנקם ראוי מן הבורה בכם
בדברים כתיב בתאות לו מקרא לפסק, אלא בדי הבנת הכת הראשונה יש מקרא לפסק
כשאשר מת בלתם אבל כן שם כי אחרת המבחשת אמת אינן בלבם לדברו מילתא
לי עבדי, ובדברים לתשב שבי קרבן הבנת הבדל - בסיני בלא מסקינן סלק, אבל דראשון
שבעה לנו ספק בסיני כשל אחשל מת הלן ואלב מת ~~בלבם~~ הבלם, וה אחשל לפסק - כלן
שלבשר מב הכתר מתמת הלן הבלם אינן שם מקרא לתמתק בשאל הבשה לדל, אל
לשרק, בשם לא אחשלן בבאר הו כמאן בלבנו, אלא אבשרם לי קיל לי באמבה כת, ולא
הב מקמאי ביבו שלבם נתבו לא אינו בלא אלו, ובהינו כלל בכלן בלבנו אבקב אלא אחשר
שם אבל קיל לי באמבו כת - ובה בתמתלב בקב בלו בבבא לא בלא אלו קבו. ולל קיל
לי - כמה לתב מת ספיקו באוכלת, ובאור של ספיקו באוכלת בסיני שלבבלן לתמתר לא ה
הכתר ובם נבסו הלו הבבה שלן לתב קיל לי - ובלם כלן בספקינן בבבר הלו ספיקו
בדרבן אב דבלבו תשבלבן בב אלו לתב קיל לי בתשבלבן בבלן לתמתר לא ה הכתר
ובמה טמאל בבתר הבינו ובתלל בנקא בלנסר בבבם אחשלן בבלבו בקמאו בקיל כלו הבל
הב מקמאי, אבל לא ~~לא~~ דאמר בבל נאמר נסר הבם אחבה לבלבו תשבלבן תשלל בבבר
הלו ספיקו בבבלן ואלא לתב קיל לי, ולבורה כמה בב כונה הבשר הבלל שבשבו בבבי
בדינו ובתלל שבשם בבבי אחשלן נקבשה מבי אלמנלל לא נקבשם בבלל נסר הבמ
תשבלבן - בבבלב הבשר בבלל טמאל כלן בבאב בבל ואלב נסר - ומם שאמר בדינו
ובתלל שבשבו תשבלבן בינו תשלל בבבר ספיקו בבלבן בבלל שבשבו לתמתר
לא ה הכתר לל קיל לי - לא בבאר בבבם לא מבשבר בלי בבבר הבלבר

אבל לפי המסקנא בשאינו בשאה בל בלבל לב בבבם בבל לא הלו בבבר בבבר שלא בבבי בבבלב
ובוקבא לבבי לב - ולפי הבאר לל בשאינו. יבאון בבשאה בבבל מבבבר בבלב לבל נבלו אב
בבבבם - ובבב אבבל לבבלם לבל לבו, בבל בבבבם לבבל בבבבבם לבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר
ה הבלבן בבבלן בבבבר בבבבר בבבבר

(2) המשך מעמ' נ"ד.

פעמים שאנחנו שקר - ואיך בשלמא ~~לא~~ רק אדם אל נישאר לו מעט כוח בלבד, שלמו לו נאמנות איך לחבר, שלמו כדי כן לחזק בלבו רק איזו אל מיתה ואיך להאמין (כוח שמוקרבת פאיבו גם אדם ואל ביקא מוש רבוא כראו בעבודות כדי אל מעל בה כמון) משולב שיש כ' אדם מקלסנו אולם בלבד, שלמו לו נאמנות של אדות, מה כוח שיש כ' אדם שאנשל מת מה לו לכוח לנאמנות כיצד יעמדו קושיות המעמד ישנו - אבל - לפי דברי האמצע אין לנו באמינו בדברי אלו לו נאמנות של אדות, ואיך שמיר בקשר פאלוג בדרך אדם אינא נאמנות פאוכיות לבדו [redacted] אלמא מ"מ לבד שלמו לו נאמנות של אדות כלה רק

בל"ו, כשו בלב ומשו כ' נשק - אבל הינו באמצע כדי לו נקי - ל דאגר כראו סי' קיג בבלב שלו בעמבריש, שמה בדברי המבריש (שבמיר כלו מעשו שאינו סומך כמלו שמיר עדמם ומלמד לאמנם מעמד טמאו פאבל נאמן לו יצמ שיק מנישאר לבד המעבר) אמרו בעיב שראו כ' מבל בטלה ואמרו בכו בלבד ומי כמו לבדו לבדו אם נעשל המיעב המבאשן - ומשאמבר אולב אין לבד מלו סוי בעיב שראו מבל כאן שמה נעשל המיעב המבאשן - ולאמבר בדברי האומרל בבמן שמבר לשמר כלו בכמן אל מעמד (ומלו כמה אמבל סי' יג אמרינו) אולב אבמן מקלמ ומבור אולב כל נישאר לו מעמד ולו בשאו מנישאר לו מעמד, ומאמר כן כ' המלאו המלאן - ומלאו כ' כן מלב בבמבריש - ומלמ ש לו מבדרי המלאו כמנאן שכ' בבמו בעיב בשבאו מבראשו - הו המלאו קיימו בלבד מק כ' בלל בלשמ אמבר מר בלבד ומבורמ לנישו ומלב בא אב לו כשמ מאמ לו מר הבו לבאו ולבולאו בלאומר בבמ מו אבמר ומאמרל המבשמ לו המאנמ כלל - ומלמ מבומר לו מבלאו בלאנ בבמר מבמר בבבות לאמן בנו בלבלאו, מה המלמ כמן בבמ בלבד (לו המלאו בלבד בלבד מלמ מלמ בבבות) לו המאנמ המבשמ המבשמ - ומלב קבמ המלק מבמבלמ מלל בבמ המבשן בימר בעיב

אלב אבלו בבמר מבב לבמבמ לנישו לנשק ומשלב המלאבן כבמ המ מבר קבמן - מבשלב בימר לנמ לנבו בבבלב מלן לבמלב לו בבר ומשלב כבמ המבשן שבמבבמ מקבמן

(5) ומלמ אבלו בבמלב בבנו אמבמל מן המר דבנו בבבמן המבו בבשמ כמ בבלבו לו בבמ בב ו - בנו של בשו - ומלב בבבות בבמלמל שבבמן לבבמ בב ומבו לב לבו בבמ בב כמן בבלבו בבבות לו מנישמ לו מלבמ מבמ מבמן בבמן בבמ בבבמבבלב ס"ב לב בבבמבבלב בבבמ בבבמ בב בבבמ נבמ לב מבמ [נבמ לבמבמ המבשן ומבשמ אמבנו]

ואולי אפילו בגלל הסיטואציה קיימת בו בזמן דווקא כשיש שמחות אבל לא דווקא פסח - אבל קצת מאוחר -
מבינים מתוך ה אחרונים דבר בן באופן נאמן אפ כמעט עד פסח לשעת הרגשן

בתור רשי דבר בפלא - בראשון נאמן כשיש - ל דיאור הבנכון סיים אות קכח דבר אבל שמחים
סמוכים (לפני המאו. בזול ראו ד פסולין אלא ואחר היא יא לו אלא מהגירה) מרשי דאו
אלא נאמן כמעט רק פסולין וכיש לה פק - ולאחרה אמה דרשי טובה ליה, דבר
כי פלא מאוחר הדבנו דרך פסולין אלא ואחר היא עד כשיש בתו בפלא -
לא פלא - אלא יש לראות סיבת רשי לשמוש. הדיאור הבנכון אות קכח דבר אלא
בסיבת הדיק פנו בדבן שיש בתו בעוא כשיש בתו כך כשרין, אחר פסול בתו כך
פסולין - ואור מוקן סיבת רשי בשתו כך פסולין כמעט עד כשיש בשתו עדין -
פלא ופלא - ואולי מה שפ הבנכון כן הבאת הדיק לאחרה קשה בשאבה
דיאור בעל לשאת הדיק אלו ראו אלא ד פסולין ואחר עד כשיש בלית,
ואור קשה משוע סוגר הדיק בעד פסול מאלא ואחר עד כשיש אבן בדיאור
הבנכון ואתו כך פסולין כמעט עד כשיש, ואולי אפשר ביש ד בנין דד פסולין
הוא בשתו רק בעות, ובד ביש אומר שיד ועל הבן אומר של
ד סוגר הדיק בעד כשיש עדלי, אור לא מבני בנין בעולו כמעט עד כשיש,
אולי בביש מאז ד פסולין בשתו רוב בעות, ויש לב בתבון אומר
של עולו דשם סוגר הדיק - בעולי מעד כשיש לית, ובר רבלי

דבסקי תרל"ד סי' רל"ב - מאוחר שאלתך שסוגר הגשר מיאון בשעת הוא הסוטה
בד פסולין מאלא ואחר היא עד כשיש בתו כפלא ופלא ומאחרת
בני הבן שאבן, מ"מ אין ל פסולין אמנו בעת דאלא עד כשיש
מן הגרה ופסול מבריבן אומר לו מת לוכו בנין בשאבן, ומאחרה
קושית הבעוא הגשר קיים בדבר ודיאור אמה, בכיון בגרה הוא עד כשיש מעוד לשבן בנין

נ"ו

(8) במשך מפל נ' - נאלו אלו שעבו בגנת המשיח כי: בה נאמרה ליבל - בלשון הבא אסורה לאדם משל בינו באותם לא נאסרה - בא ישראל בגלל אסורה אל הבא נשה שאסורה לו אל בגיל יבוא ליא מאן, אלו לימין מאמרי הרשאה של

בגבא - נשמעו מעבדת הקושיה הבאה באין מקבלים עד פסול משפרים, ועד לו קבלת ר"ב בלי מעבד תלמיד לר"ב ממתא ליבו נאמנת באורית, ולאמרה ממשב הרשיא השעורות ליאו. בה מ"ב - במבני הבעה בסלל באו תפס לא מסקינן מינה מורת שיש נאמנות באורית הבעבות עד פסול, אלו באין ר"ב מובאין ממון לא פיבן - יכלה לא הרשיא שאתם בשן ולשל אלנו מוכה שנאמנים לשאורית

גוף סוטה ליאו: בה כאן ר"א - מה שהקשו הגם אל רשי ול בבשי סודר כשיטה בדיני אדרבל מן הבבר ריש הגשה רבה, בדאיא לא הימה ר"ב הבעבת מה בלשה אינו בינו בשאו נשאו בכל נאמנות בדב נעשה רק. לאחר הימה ר"ב - מאוב בסוטה לא בימה ר"ב

פ"ט, רשי: בה אין עדמון - משל הבסוד כבן - בגם אי נימא שאשת אומה הא שנבינא אומה מעלה ונבנה לבבן כשיטה הרש"ל דספר המשה שיש יד - שיסוד המשה בגא מעלה בבונה מודן הילה שיטה רשי בשל הבסוד כבן אינו בינו באין עדמון, אלו אומה לשיטה בהמשן, בינ ל משה הבשה ונבנה, ולאמרה משה נבנה בלה לאחר הבשה בבינו לא מה שבובה יש לוד נבנה, אבל בינאק שיק בינו באין עדמון משל הבסוד כבן, בשא בשה הבבן תל לאחר הבבשה, ושנימא אב בשאינ לא לא הימה הבבשה, ולאחר האומה - ובגם מבנה בסחיל לא, בשאר של בבל הבבר אמל אומה אינה קבושה משל בינו בגם לא - משמע אב בלא בבמשן, בשאר בודר בין נבנה. מעבה תלמיד הבבשה, בשא הבמשן בגא כאן לשיטה מבינו בבבשה

(1) ובלה לשמוש בהמה ר"ב קבושין נא: בה חטה ושאר נוף מפא חיובב סי כא בינ אב משה הבבשה בשי לימן ומי שמבינים רק חטה מאיבב משמה מן אלא מלאן. הבמשן משמה אלו יהה דלבני שבנל אמה ונעבנה בגם אמנן בינינם לבבן

אלה טמאה אדום נתנת לכהן אלא מאליהם לאור-במשמר מצא בדין הכרשה אינו
אלו הבן נתנם - ואלו אפילו בשעת הקמה היו בארגז לו מלא כדי הבראשונה
בכל אשונה ששיק הי בין נתנם שיק הי בין הכרשה, ובשו גבש שעת הכושר
בשיון בשו שעה שהי שיק הי בין נתנם בדר אל על הראשונה כת הכרשה (וכ אמרינן
אמ סי ל"ת אות ג') והיינו בלעיל בנתנם והכרשה מלי הי מלמד, אבל אם למדין מקבל
בלל אשונה אלא הי בין נתנם לא הי בין הכרשה - ובלם מם שבבל הרמשן
הלי מלמד טמאה הינו בלל נמנו שלבשה המשה הוא ביסוד מתנת כהנים ליש
בינו בהכרשה שלו ובו לדי נתנם

ובכ יאמר הי ב קיבוצו ניתי

כ"ט, אמ בב אין אדמון - הבן הי - ואלו לומר כן - ואלו אפילו בשעת הבקבל בארגז לו
נכלל הי בינו - הלל בינ בן הראשונה שכל אשונה שלא הי בין נתנם לא הי בין
כת הכרשה ודל מבן שעת הכושר כמ לל - ובכלל הו עוד מטבה לבתלמה
שבכרש אבומם שהכ ראוי לתן לכהן - [redacted] בבוקבא אין אדמון מן
הטמא לל הטהור, אבל מן הטמא לל הטמא שבר אדמון, ולא שבכרש מן הטהר לל הטמא
כבי לקיל מבת אמ לל - ואלו אפילו בינו בארגז לו אלו הראשונה שמתקנין, בשיון
אלא הטבל שמתקנין ראוי לתנו לכהן יש מטבה שבכרש אינו אבומם שאי לתן
לכהן, ובלם אין. לבקשת בשאר שיק לתלל הי בינו מקבל בארגז לו, בשו
אינו בבשרון מלבקל לאתו של ר"ט: בשעבא בשיק להיות ראוי לבקל
של ומשה ממטינן סרים אמ שלו הי לו שעת הכושר, ומ"מ כתב הבאלו כי
בלי מטבה הצמר הינה מקבל בלבקל לאמו של - ואלו בשעבא נבו מבי אם משל
בלבל לשטל כי בב אמר בקמר הינה אבר - ואפשר שבל סומכל שונו לבשרש הי
בינו מתב קבל

(1) ובב ס. שטבאסבלב נ' ג' בשלם מעמאה הרשומות כל מו בלון אדמון מן הטהור
לל הטמא

נ"ל

פ"ט: רש"י ז"ל שאינו הכא - ודרגן הוא בעצמו לאחר לכבן הנאל ונקרא לו: שם אומנם - משמע בלא אלה קבושר אומנם אלה אל מעברגן אשטר הדרגן דאמר ז"ל ואל - וקשה דמעברגן הוי מן האור על האור ומאי שפ"ל הכי - ואיב ל"ל מעו כונה רש"י הוא אפרש אל כיון דמשמע משמ"ל שאינו אלה על הנקוד קבושר אומנם, - ואיק אמר רש"י דמן הא"נ נקוד על הנקוד לא אל אלה שם אומנם כנ"ל דמעברגן הוי מן האור על האור וכדר הקשה כן דאמרינא פה מ"ל דמע דמאי, ואיק מש"ר רש"י דהכא לא איכפת לן אי אל לא כמן דאלו דאין אל כן טלי ואומנם דמעברגן הוא הוי טלי - ובנם הכי מ"ל דלוק לן הוא ל"ל בכשי ודכי אלא לשיטת רבא ל"ט: דמרש"י ז"ל אלא מוכח בגל מאמר הי קולם דמקבלת הי אומר כ"ש ליגל בלבה דיינו משם דמעברגן מקרי לבה לדרוה דאורית, ואין בגיל דמעברגן לא הוי אדום כמו שסוקר הכי - ואיב הכי אצל לשיטת דמעברגן הוי מן האור על האור, אבל רש"י סוקר באינו לאו על הנקוד שם אומנם משל דמל יומן האור על הפטור (טלי משאורית) והוי דמומנם לאכל באינו נקוד אלי הפרשה אחרת - ול כיון דאומנים בלו אל שם אומנם על הנקוד משמע דמעברגי מן האור על הפטור אינו לעמד שיש איסור טלי על האינו נקוד דלשי"ל הוא תיר, ודי שלו והוא דברי תנא בתוכא ולעולם השם משמע וכן בלגנן הפרשה בנו אחר בפטור, שהר אשר בפטור לעגן כיאר אבלפ - וכמ דאמר דה אב שהר שנמנע לכבן שאינו נקוד ומני פטור ואין עלין בן טלי

פ"ט: רש"י את אשת קטלה - ז' משר לוגל ליה דאיב אל אבל

פ"ט: אבל דה מתראמוב - ודה אל נכנסה לאומה - דמש מקיבושין דמפני כשהי דקטלות - לאומה יש להקשות דבשעה לוגל כמו בעמ בשאמר בשיק שאמרוב דקומתם שלא הוא בדרי תנא כתוב, ובנם לאומה קשה הוא מתרמה שפיר שלא יהי את אשת קטלה אלא קבשה אלה אמרה. לאומה נערב בגל שהרגלה ובמלה שקטלה עד לא נתקבשה אי אלה ואל נכנסה

(1) ובנם לשיטת הכי לאומה לא יסביק גם הבנא על קשיית הבעיא בגיל הוא דקולת הדרת מ"ס אות ד בגיל בפירות האדום מאוירן עכשו משאורית מ"מ יבלו הפרשה כ יגלו עכשו דמעברגן לא הוי טלי - ובלה ~~אלא הוי טוהר~~ לשיטת מעברגן לא הוי בפטור בלקמן מוא רק קובל מפות, אי יש ~~בפטור~~ דכלל אינו מוכח שהוי לא יגלו טלי מעברגן דמסתמא קולם לעמד מירות

דעתו של בתוס', ולפי"ז יש לו מבט מעולה וגמור בקדושין, כיון דודאי בקידושין הם מברכין, ועכ"ז בדשאי סתרינן בחולין פסולי מקדש ומסתברא דאי לא עשאו לא קידושין ואינו בלי ספק דאורייתא, וכמו לפנ"ז, בל"ג לאורה עשאו לדעת לפני עצמו, ולכן יש לו לפסוק כהר"ן דהא בפה משמעות בלי מאופה דקטנה לעשותם בנשואה, ולכן עדיין הוי בספק תנא בתוס', בשון שבנסה לאופה בשביתה קלקה אלא יודעת בחולין בעדין לא הוי נשואה ולכן מצוי יותר, ולכן לקידושין דקטנה בהא סותרת בחולין שעשאו שהוא מקדש עדשה פעל קידושין - ואלא אפי' בהנא אנא לשנא הוי' פרק בהדי נבי: בדיוקא אחר אינו עושה נישואין אלא סותרין בחולין שמסתברא דא לא פעלה ודי בהנא שהי הוי נשואה ושוב לא הוי בספק תנא בתוס'

פ"ט: אבל בפה משמעות - הכי מי דלקה ני בתר כל בנלקה ד' גם בהנא דאמרת קטן תופה - שהוא בהשאין סותר בתם שנמצאת דעשאו אשה קטן תופה, והני הכי סותר במושב בנלקה לעשאו הוי הקטן, וכשאר בשיק דאיתא שלפנינו שעשאו קודם גדרו ואחר ובלי בהפלה

3. כשי' פה ובכ"ל - כפל אלא - כדר אמרו על כשי' בתם לפרש ד' אלא דאין - בחולין יש סתרא שקדמו טמאה אינו לעולם לא קדושה תומה אלא אין לפסוק מפני אלא פשוט טמא בעיר דקטן - ולשונה מקפל בתשמרת תומות בפה תומות הבאה משמע (ל' שמע כ"ו) ובאמת שיש אלות תומה על תשובה טמאה - וכל תיבות כפ אלא הנו בתרן, מדל כמה על הפה, והא הפא אינו דתשלומי תומה - לא דמקדש בזה. שפ' בשמא כשי' הנו בכל תשלומי תומה הוי דבר שאינו בזה הפלה על הבשולה שפרה אבל אלא (ולפי"ז כ"ל שפ' מסתבר לכשי' בפתולין הם אב תשובה טהורה) - ואולי אפ"ל דאינו בפלה הטמון בתורת ס"ל הבריק דשמא כשי' פו, בזמן טלל הנו מאל הבשומה בנעדרת דו, ולכן יל בעבד הפרשת תומה הוי בתורה, שמתלי קדושה בתומה בנעלמה דלאל לא הבשומה, ובלם הם אפ"ל

(1) לא כפ ולא המקדש בזה תרומת 378 נאמרין בתומת שבשו בתשלומי תומה אב אינו בינו שלו יפרוש מן הדרה לא הפה - ועוד שנשאו הוי בתשו שלו דרכה בטולין ראב דהכ ומי מן הפה לא הדרה

בעצם כמו שיש רק הטהור על הטמור בקדושת הגוף הרבה בעולמות הרבה נמשך
על הקדושה הרבה שמפרש, אבל הטמא על הטהור בעולמות בקדושת הגוף הרבה
נמשך על הקדושה הטמאה ונעשית הגוף הטמא, אלא רק לפי דינו בעורה מכל
הפלגים קדושה גדולה על קדושה קטנה, וכמו למשל מבינו כמו אור בתוך
על הפסד מבנים, בגלל הרי טמא על טהור - ואפילו בהשלמה הגוף הרבה לא כמו בעצם
שמשיך קדושת הגוף הרבה בהכלה על אלון מתוקנים - ואז ממשיך על אלון הטמאים
בהכרח לא כמו אור כלל - ובלבד הוא נפגמת הרע לשיטת רשי שגוף הגוף הרבה
לבנים בכל הלבנים, ומשום הכי הרבה לתמול [redacted] הבנים בהשלמה הגוף הרבה עד כ הקדושה
שמתחת בדרגת מן הטמא על הטהור בגלל הבנים הרבה לטובה - ומתחילה הגוף
בלבנים בהכרח רשי כמו, כך אין כמו טמאים בקנים משלם הפסד הבל, הכל מפורש הגוף כ. כך
הוא כלים הפסד הבל - אבל אור בעצם לרמוז בעל רשי ביטן נכ. כך הרמב"ן שם כלים
מעבר משלם ומפרש אינו הפסד הבל

3. גם כך אכל - אין מיתה משלם בהבאתה - ש [redacted] הגוף שמשמש מינו בעצם כ הגוף ומבוא לא
הכלה הגוף הרבה קלות - ולאורה הקשה הוא הכלה הגוף הרבה עד אלמון של בגד הראה לפיות
קודש, יתור בעצם הקשה הגוף אכלה ומבוא לא כ קלות - ואם אפילו בפנים בקלות נולד
ניקמו בעבי הגוף, בגוף לתוכו עדה הגוף, ובלבד כמו שבר מתיר ממון מגוף הבעבה
אינם בעל הגוף הכלה מלוה לשלם בגד הפלו לפיות קודש אין עם מקבל הגוף
בלא הוא תור ממון הגוף בבשר מלוה מגוף בעבה - ומפרש מתיר לא הכלה
לשלם בעם הבלו לפיות קודש - אבל לאורה הקשה מבקה בסמוך לה, בעבור
בגוף מלם לפי עבם כל מתוקנת שהם מגוף ומפרש שהם כ בעמוד כ, ובמתוך לעם
בהבקה לא אבל בלבד בכ נמוך בן בקבר ממולו לפי בגלל בקלות

---

(1) ולפי שבשם לשם בגד בבית יוקר הבנתם הגוף הגוף שמשמש בבגדים נמנים
אינו משלם בכל הבגד, אלא כשמפרש יש מלות נמנים כמו הגוד שמשמש שמפרש - ולאורה
הקשה בעבור מינו בשמלות נמנים הוא לשבט הכולם ומבוא בסוף לתת לבגד
הבלבל - ולפי כלל אין בכון שמתייר לתת משלם מלות נמנים אך לא כ
הגוד הגוד שמתיר [redacted] אותם לתת לבגד הבלבל

3, גם בב"ה תורה - ואע"פ אי לפי דעתו - אם כלו הקשה לא אי לפי אפה משלם אינו אינו
בכל הבלבול משלם כשרת הבלבול הבאים הפסדים ל"ד, והאמת כן הקשה הראני בה שלא
יל בפנינו בכל הבלבול עלי דאם שמשלם, והאמת הנו משלם כאם שנכל אלו בקבלת
הכסף נגנב רשיון - מאחר בינו כלפי בעל משלם בינו שלבין להשלם הקבוצה
תבוטם שאכל הראיות שפי שהם דרת שאכל, בפנינו שלבינו שיהיו עוד דרוש אמם שוות
של תבוטם שאכל, ואלה הלו הראיות לאחר שנעשה תבוטם - אזי שפא דה הראיה מקטין נ"ב.
בב שלש - ובלם מעגל צו מוכח כבנים הוראה בעלים פי הל ינ מכל תבוטות, לא תבדלו
תרומות אות מ"ב - ובלם אינו הל מרבי ואלמאן ל' הלר בעגל צו מוכח - בלו כבנים
פסתים ל"ד.

3, אלה שאות שנ-ל דרוטלא, וראיתי שלקו מהו כנת הגה לפי הת - והר משם נלקח דרן הלר
בסבר נלקו רובו דאם תגל פסתים נ"ט; בב ושאול - ורשב שאנו ס

3, ומה בב כלפו - ואת דבריך מי שמע - בנם לפי בעיר הראנא ס ל"ד דכנת בעגל מוכן קושת
בעגל בעוכת משגה בדרכות בנם אופא שאולבש דבנב אינר תשר כמשם, אבל לפי אינ מ
סוכם ס' ב קשם באלו נינו בעוכת משגה דרכות בכל הטלת מא מקרי קלת ומשם
אוב דבל 3: ל ס;

3 א, כפי הבעלים בשרון - בכנן בקנוה אמשם כנ אבעלים - אם שלא ב' הבשלת בכנן בכנ אנם
ממילא הנ אסרה הבעלים אלא שבל לפנים לעלו ינ; בב' הגה ודב, בעתיד, בבעלת
לא נפלה לבעלים, ואם שלא פי כעגל 3: בב הבים שאסרה לבעלים משל ונטמאה,
אבשר משל שסופר בלהו לכל מיבי, נתנו לה בין מנבם שאסא אשרה סוטה - יקבל
משמר כן משגה ב"ט, באין לה כאשה משל שבא קלה דאנינו ולא פי משל בשני בסוטה
ואם אומם כפי כנ אבעלים - ינ בבתבלים תנינ אומם בנבלה לפסול לה אסרה הבעלים
מאיר דמשם וכנן בקנוה אמשם כנ אבעלים אל מבנן קשם מגה לה באשר
ישבה שנאסה אסרה לבעלים וד כפי ס'ל: שבקשה לא הטלת בבמפרשי מגה אם
ולא דאנינו לנ לה

נ"ט

עוד בענין איזה קרבן הבא עליו - המשך מעל נ"ט

ובלב לפמ"ש הרשב"ם בר"מ בדרך עבודה מובן המקום בלשון לסמוך על עליו (יש לעשות סמוכות עכ"פ מאחר ויש לקשרות על מה באיזה הסדר בדר יבאר) בעצם באופן באופן עיר יותר מקום עליו הענין בפרטיות בלבד לעבוד אינו לא יעבוד נאמנות מקום עליו - והעלה של בעל אומנם שעלה לזלה וקם עליו אומנות שלו נט באין כופין אומר שם לישראל - ולאורה בלא אל יאמר שם לו כן ודבר ובטור מאמרת מלך ויעבל יכניסו לעבוד בין כמו עלו לישראל אשם - ולפיכך לאורה קשה מבקש סה. בעל הבעל אומנם אפלות בקן ? (ולפי בפרק משל מלות פור אינן מלוה לעבוד אשם אחרת) ובעל אומנות לעבוד אפלות "בשביל נאמנות" משל בדרכה בעל מאמקות עצמה בעקבה - ולאורה מעוד עבודה בדרכה בא מה עליו - ולכן בלי עליו בלי נכנס בנין. ובמקום לומר עמו אינו נכנס לבית בשביל נאמן - משרב אל יש לנו בדרכה שלו הפלשה בא אצלנו בעת בדרכה, בכל נאמנות בכ"ה לא רק אלא מעבל בשביל עליו נאמנות מעת נכנס) ולכן בשביל סודה גם בבמשנה, ולפיכ מעבל מה שמקשה נ"ט עליו נאמנות דבר שמקשה נ"ט הדבר אות (1) ולכן בעל בין בפסחים ובבטור משל בשביל אנוס לכן בין בש בדור של דור בלו בלו טריפה, מקרי שעיר אנוס, לכן לא הבא בנמצא בהלל אל שעת לא בשביל דלבש בעמקים בימינו דבר לא מתקיים ולא בדל לפסיקי עכ"ל ומשרב מקרי שעיר אנוס אינם שמי אנוש לדבר.

(1) המשך נ"ט

ובלב לפי הבא אבדה מדבר נ"ל מאר מבא באינו בשבועות יט. בדבר שלילין ובלק הראשון ונכנס המקבש ובעם ונכנס ובלק בשני ונכנס לתקבש שמאיר קרבן ממנו ועוד בעבד בה בלק באיזו בדבר במקומנת לא בעקבה טרפה, והקשה בעבור לא בלי אנוס יבטור מקרבן כין שעל כל פנים לא בעבר הבשאלה יש לו בעם בל תעקבה - ולכן בין בנוגע ספק לפנינו אינם במקומנת בעקבה יש מאור לדבורו, ובמי שבעבר המבבשיא סט, ולא בעקבה (בלו בלי בעבר בעבד) בעבר מבוד ובלי בסיס שיש מאור לדבורו ? מטב לזה ליא.

---

(2) ולאורה כן לא קושית הרמב"ן נגד הראב"ד ס"ל שיש אות ד' שמקשה לא הבין מעבר סינין עובר בלי בשמאל לאחר בעקבה בשמרבה סמכה על הבעקבות מעבר עבד מעבר עבד בשמאל בלק שמת בלק בעקבה. שמה בלק בעקבה - בלאחר שבעקבה שמה לא לשמרשק בש לא מאל מבלי שעיר אנוס מאלב מבלו בלי עליו כנ"ל.

יחד דאין איר קרבן רבי עקיבא

ובלם עוד הדר באופשר אל לא ואמר בכלי שמן ואילו ושור נאכלו בכלי אלא בבשר מקרבן, בראיה יש לעיבר ביש לסמוך עליו, מאחר ר' יוסי דבר שבדרור בלשון עיבר רק בדבר סומכת עליו לפי דינו דב, אבל ליסו עיבר לשון סמוך עליו

ועוד הדר בתשובה חנינה יאו. ביש מבנים המלחמה בעונם בלא רואה לך לעיון אליהו איר משער בישאר קרבנות באיר בלא משל בשר לעיון - ודע דאור שמת בלם בל ר' משל איסרו דיאה רבה אלא שמתם באיר קרבן השגם בלי משל בשל לא יעשו:

① בהשם מצל נ"ל.
יש לשמת סומכת לבם מעשרי פרנ. ימות נ"ל: בה לי מקבל שבולה בדבנבה משרת אירנוס / כיון בלו קני לם בלי בלים מנוקה מאון כי לו אלה לל באות שנבמה מאחר אל קני לם (אלא אלו יבר שנסמכה) יש לו לשמשם אלו יבא אלה ואינו מנוקה מאון - ולבאומה לאמם קיני יש לאוקמה מאנקמה - ומא כיון בשם לו בלי בלאנקה בלא מסוקין כי מומה דבשם יש מור אלין לעשוי:

0

ל"א, אבל בלי כלום - אי לא תגיד - מדיוק לשון הגמרא בסוף דפים באיזה דמתני דיאתפ
פוטרת בכתב היינו שלבתולה מותרת לבגיד - והיינו בבבא הראשון דגמרא לא. בלי כלום
ובגמרא הא בלא הקשה הגמרא לפי בב הבשני של ר"ש סותר בפוקא דבדיוק מפני
הבגיד, בלי אורה בין שאותרו לבגיד צה ונשאו אם נמצאו בשה לא הוו לבתולות ובאיזה
אפשרות בכתב הבדוק שלה - יל הבשטות בלבב הבשני אל הגמרא הא באמרינן לסוגין
בלאחר מיתה לא קנים - היינו באיזה באמר לבתולה לבתולה משל סוטה, מ"מ
לא קנים הבדיוק, בין בפני לאחר מיתה, וכמו בלעזין איסר סוטה אומרים בלאחר
מיתה לא קנים הבדיוק בלי בלעזין אשה שאינו יאמר אומרים בלא קנים הבדיוק
ופוטרת. בכתב בזמן הנישואין על הדיוק לך שלא נמצא לפני. ובגמרא בא הגמרא תמוה
באיזה במינן יש לנתקשה בשלמה בין בתשובה בשמא יאמר לא הוו אשה
בעצמה אלא בלא אדם אחרת לא קנינן לה - אלא הבא בין שלבתולה בלי נמצאו, וכל
שלא נתן לה בשני בלי אסורה לבעל, אלא שפיר לי בלאחר בלי לא אסורה לבעל,
בבין שלבתולה בלי מפלגי מוכח שבגרשה אם ונשאו אם ואלא הלו לעמן - לא לעמן
בבי, הלו הבמשן בה שלא ובבל בלבד; בלי לא שבאה הבמשן הבשטות בלא אשה אינו
בבתולה בלי אשה אסורה - ואלא שלמה של הבמשן בראשה מותרת אבל מלמטה שבאה
של בפנים שבאל שאשה קיימת מוכח בקידושי אותה לא כלום, ובלי הדינין אין שיק
הבכתב שבלי של שני אינו כלום ואלא לא בפרי הבמשן של אלק הבשאלה לבבי בלי בין
ובאה בכל שאשה בינו ובלא מתנו בלבלי מתלו הלו אשה אחות בעושות ואסרה
ובגמרא הבבשאל בלא לא הבי הבה אלק הבכיות מתנה בלא בלא בדרת בלי מפני מותרת
לראשון ולפי בפרי אלש בפרי הבנה הבא אבל ל בקלי כלום ובקרן אורה שבו בפרי של
בלא. בבי שבי לבתולה
ובגמרא הבנה הבלש בדבה הבאה הקשה על ~~הבלאה שבאה~~ בלין הלך מתנה קלי על
הבראשון בבת מפנה הסוגין מתיל קנים בלי - ומשנה בי בקלי על הבלל וכלב הבי הבנה לא.
אבל לבב הבראשון קשה - ואלו אבל בבנה בי בלן הלך מתנה קלי על הבני בלאלי בשנה

המצב פ"נ: צ"ב הולך בלאחר קידושי הראשון הוי לא"כ ממצב מן השני, ובה"ב בלאחר מיתת הראשון
ב"ל ממצב, חידש ר' שמעון בלאחר מיתת לאו קניס ושוב לאו הוי ממצב מן השני, ולא"כ יל
שמהרגל הנה בלבד לאחר מיתת הראשון שוב ל"ב מצב מהשני, והה"ב ישנ"ל בדר דיש לחלק
בהשלמה יקול הלת, או ממצבות מהשני, בכדין קנס שנתנו אחרה לרגל, או שנתנו
ממצב מן השני. בבי"ק לחזר דשדה מיתת הראשון, שפיר שייך למיתת בלאחר מיתה
לאו קניס - אבל הכא מצד בכדר לו כן יולפ בכדיבה מצד מן השני הלק נפקד כן
גם לאחר מיתת הראשון - לאחרה אינו רגבה לאחר מיתה לאו קניס - ואלו הי אפ
בכדין מצד מן השני לא"כ לאחר מיתת או קידוש הראשון, בנקודת אחרה מילו
לדלמא משל אישת הראשון - אבל בתק לומר כן בלפיכ לנמצא באל קיים השני
קודם הראשון לא יהי הקנס - לא משאת כן בשל מקוד - ובר

3: הרשב"א כתב שלא רגבה - והכא כיון בלמיסק קימא אינה נודרת על בעל, לאחרה קשה
בהא אלמנה לכהן ונפל לא"כ הוי למיסק קימא ומ"מ הכא הרשב"א כ"ל: בה הא
שמיפר נפל - שפיר גם הכ' ישנ"ל בל נישאת מעתה לכהן אינה בעבינא בעק
לקשה מ"מ כיון שנתנה לפיות אשת האיסר נודרת על בעל - מאחר הכא לאחרה יש
מלקות לפיכך כיון הרשב"א לשאר המשכשל, בהרשב"א שמקשה את הראשון
קודם שבלק לשנות הי"ל יכל לפסר כיון בלא נפקד על בעל

3: הריטב"א - הכא כיצד מצמ - לאשת כשבה פ' בפנא קרי ר' שורו אבל אשת פסולה
בעומד ובולא ונ - לאחרה מעבר הרמלא אלא מתרל קושיית הרמ"ם מעבר מעבר מצינו
שבקשה על הריטב"א נ"ל. בה הכא שבקשה, בלשמעון בפ"ל מין אופה לפסולת
אמרו אינבטרק הכא בלא יצמא רק לאשת פסולה אבל בארס נשאה - וכ"ש
בעומד בדרמנא הכין משל הכא קנסו בלא אופה לפסולת ומה ~~הכא~~ - בארוסה

(1) ולי"מ כן מסקנה כ"ל: בסב בדקבש דמי לא"כ ומשמע אבל דמי הראשון בפנא
הקנס בנמצא בפנ' מאחר לא נשאת

ובין גופו קטן - והקשה הר"מ מ"ן ז"ל דאם שייך אל דאתא בלישנא דיתיב בסלקא לא יכול
מקרי באין אופר לפסולת אבל דבור דאתיא דבר אחר כבר שקאמרה - בדבר דיתיב
נשאר בראש לא יכול מקרי אינו מעלה לשם. בלשי דבר בדמלא דמינן משאר בפסולת
ליש בלבד שארות ומשאר מין בנפקד ממנה בלא שאר בין בדאמרי ובדבש קא.
ורבא מתרץ בי: בה לאבוק. - אבל לבין קשה קושיית השאר בעלמא דאופר תרוץ סי' ג'
מבא בשבועות בהמפרש בשלמה לשבע דרשה ורבשה - משאר בלשיר שאר שאר - וז
דאלין נגד דבשר אתבנה דאא ל' אלבעל שבבא מספר בישר באלין ורבשה

ב"ה: תנא בה אבל. בלל בבר המנונא - מובא מעמד באלים בסל לבה בקידושין לא תפסי מא
לל בבר המנונא - ובן משאר משה בה דבנות בלא לל בבר המנונא אלים בשאר מספקא לה
לי אל מפס קידושין דיבמה לשק - ובמו בלו בעמד סוטה יא, בה אמר שלא בם דבם
ולבאורה קשה משור בשיטא לי לשנה בהל בלבלי בלי סוטה, ולא אלישא בבר - ובמה לשטר
אמר מ"ט: בלבד לו בלי מאמר לל בלתנן סוטה בבבין לאמאור שרשה מאצרות לאשאר
בין סוטה כמ"ש רש"י סוטה יא. בה אין קידושין - ולשטר רש"י מ"ט: בלבד בלי מאמר מידמה
לשק - לל בסוטה נעשה אל בלי מידי לאון עבה כאשר אש ולשטר רש"י מ"ט, נה: ליבו
רק עשה לבד

ב"ה: נה ואי ר"ל - ב"ע משור לו אם באבל בר יבובם באת לה באין קידושין מספק דאל
כבמתניתא דסנהדרין נ"ב. ולפלא רבינא מספקא אבל ב"ג, משאר באיבה לה לפי אין אבל
מקום בשלל

ב"ג, אה בי נקי כב לא - ל דישרש יעקד לל אמר בשבע בה אלא, ובאמר רבא, ורבמא בעב ס קנים
שבוכיתו מנה בב שיבל לשאר קבן דבוש שאולל דשרת, נל ול לקל מנא לשרת שיש יאל

הקנין - כבר אלות הנשואים לעשה לשדה עי נסיבות של כ יקרי השדה, יבקש על אשה כלא
קנין שפלה לאסור - ובלם הא באין מפרשין תכונם השדה מעשר דאר כ שליש סלע כמה
באסור מפ טעמיל הא בשומם לבקש באסור משל מום, ולא אסור משל מתקן מנא - ובלם
הי אפל כמה שעסק הנעשה כבו בוקא האיסר מום באסור מצירה שמא יבאר כמעשה
דרש כלא מפל שדה, ואל יש להסתפק אל לעשה אלות קנין השדה, או אל עי לעשה
אלות קנין דרש עי מם שקל הנעלי השדה, אל כם לפלל לא בקצירה חבל באלי שיק
הי לא בקצירה שמא יבאר - אל האיסור מקון מנא באסור. משל בשומם לאלאות
מכם בפטיש אל אינן עושה פעלה של מקון מנא דפטיש לא שמתם, וכין שעשם
ההפרשם לעשה דרש שם אא לאסר משל מקון מנא, והא באין אסר משל בשומם
לבקש והו כמום לא בפטיש בהמא כ שם סלע שלו הבא מכמרכסי באסור לעמן
מעלם (לא הכר שם סלע לא) באסור לא משל מום, אלא מום בלם בלבדק מעם ולבדק
שדה מעם - אלא הבא הי לבדק מנע שדה בעשרה מעמרין שלא מן המקל כשמעאר
כעמל לא בא אלן

ובלם הי מ מודים לא הר באעור בפטיש לבו לעמן מאמנים שקבל כ יקרי
הפירות השדה, באפל שקלים קודם שדה, אלו שם מסתפק באפשר שלו הא לא שמע
להפרש בשקלים משלם הפרש מקודם שלו הארים (ובלם מהטעם לעמן כעמל לא מעשר
שקלים השדה) ומה חיא ניחאן הר בסתפר לעמם שמבינים הארים קודם שדה באלא
הילק שני לה לטלטלים הא הו מוקדם בין בשדין הו שלו (ואין לעמם בבין שמין
ידבו קודם שדה מעם לטלטלים בפ הארן הדומר כ כסף שעלה בדוכנים מאויר
לצרכים הכניסת השדה) ואין לעמם בהארים הי דבים בהקדשת הבעלים
דבות לא, מכת בפטיש לא בפי ישנה ובלי - אולם אם אין להקדשת בפטיש
הי מעם לא יקרי לאכל הפירות אל קבלם השדה הא בין השמשות הי שלו
ולמא בעבלי אינקבלו, בהשמש בא דמה כ שי סלע ובכא הי בעמאו בדי אבל
לר אולם שדה מלא, בלה טלו בלא ולא הקשה

ב"ג: אם בא"ד קנה לך - לפי שאינו לעצמו וקנה - הרי מבטל לשון סתם שבדרו לומן קנין
הגבוה לאחרים משעה שמקדיש לומן מה שעושה הגשמה ממון השם ולא דאבו בשני
משלם בני באינו לעצמו - אבל לאחרים יש לו בלומן קדושת הגשמה
משעה ליבו חסרון של כלום כמו אילו אם קדושת הגשמה רשות ביקרו, והרי
מהבאר"ב פ"ו הל' ג' מפל נדרים משעה בקדושת הגשמה דאם מעלב ממון כהן, ואב
אינו בדרי הגוף (אלא מעלב נדרים יב, בה כתלת משעה בלא סל כבראב) ואלו אפל הרי
השעה בתלק פ"ו הל' ט"ג מפל הגומות היינו מלקות הגוף אל יבלל לפרים הגומה
מטלל ל"ל מתשבה א בדברים מעשה הפרשה - והרי מגוף ב"ג: בה אלא לאחרה
מיבת שלברים מעשה הפרשה, בא ניטל המתשבה בביבא הא מוגה לעשות כפ
הגשה המבטלו בשעה הבלק של לכם הגבו לפרים שלא מן המוקל - ונל
מלשון הגוף שבאו שלא יבטרק לטרות ולהגות בקשה משעה שאינה ניטלת
המתשבה [והרי מה שבקשה של הגשהמ מבוה הוי מוקדם, ולכם בעי משמע, ול
בבשר מוקדם אלו הבאפל ואב הלמא בחלו כאלו אומר חפל לו אל יפקיר נכסו
ומשבה לא הוי מוקדם - משום טל כמות שבנו אינו כלה לבלל ואל יפרוש
הגומה הוי שה בבנל הבשות בלבשו נעשה אלון] ואלו אפל בהגבומה יש ל בנל, הא
בנעשה ממון השם, והרי בלכם לל קדושת הגומה, ואב ל הא בבשר מעשה הפרשה
כמו משל בבבי שאשה ממון השם בבבן מעשה לפרישו ממונו ול"ל אבא בינו בלכם
אל לא מטעמא שבאה הגוף מטעם אחרה לבעוה - משום לומן קדושת הגומה לל
מעשה בפרשה, ואפ' אחרה בלה לל, אלא בשנתומא בביבא סמ, ואב הלמא חלות
הגומה אינו קל ניתומא ובל' הכל ול הה ל שמתן נבלל מ' בה

ב"ג: אם בא"ד קנה לך - ואפ' יבטל מן האמל וקנה - והקשו בבטוק מפני צמרם לשלל הכל ל
הא בבר נפסקה מעשה משכנו - ואלו ל לפרוש הה לדבר בל נ"ל-ס בדקנין מעשה
(1) ויש להמתיק לפי שטר הכל הספר המלות ב"מ בנ"ל לל הגומה הוי מתנת הבעלים
והמתנת הבעלים משהבו לגומה - והרי מבטלו נבלל
(2) כ"כ אינו מתשבה דבשו הגוף - חבא בשמעם אמשו אחרה לבעוה, ולל בנו מהפרשה
ואוב בבשו בלל לא הו הפרשה כמו בבאו מחודש, ואב בבנא בלאחרה לבעוה
משבו לאחרה ל הה ל שמתן נבלל מ' לל

יש לי בעיה ההוכחה רלוונטית בלי עשה עז מעשה משכנו - והכניסה לשעת בעיה כאשר קנין
אלא שנעשה עכשיו הרשות, שהרי לא במעשה הוכחת רלוונטי כדי לעשה קיבל ל נעשה במעשה
נעשה עז עם שנעשה הרשות לאחר ל ולו אחת מעשה שבעבל הקנין נעשה בלא רשות
בעוד הנעל

עז/ דבל בינו - סלו

בינו דרבינא בה אישו באמר - בלוק סמר בני ליבא עד מכרון בפעמים דרלאם אבי לאחר מעבר
בשיקא אבי המנסיא ולבני משמעון אבל בי אישא עד אבי מעבר על בעד ולו בשיקא משל
במכרמה לי לעל. ולא כיון בדבר כפר רלאת בשם מעשיהנו יוא מעשיהן עבל - ולאחרה קשה
בלוק שיק לאחר קו כיון בלא סרבא דלא שאלם בשיקא, וכן קשה על רבא בינו, אלא בלו
בלמדן מאר שנאמנים לעם מר רבלו - ואלא אבל לשמוש דלו לבלא בל מינן מה, בעשה של מר
אלינו הבן נלעב מכת בהשתות וכל שלא נגע לשיעוש אינו לאחר, מאחר בעשה
על קו התומם של בנלעב מכרית לן לעם שיבא דו תומרת הקל המלעב - בשיעו שבבן
נלעב מכת התומם - ואתר שנגע הבן לבבין לבשיר הסרבא לבמאלים על בבין

בינו, בעוס עד מקמאי דאב - ולו בלמאו מתק - וכן הלו דמאירי דסוגין, ולאחרה אמור בדלאו מם
שאמר שבא נאמנת בשובתיה ע"י, בעבל שאמר שבל ולו כון בעמקר הבן מוקמינן לם
אלאבקרם שמוסרת לשק בעשואר דקה ל"ל, דבל בדיר אלו ולם דר אתין ובמרוואר
דמתלמות דסוגין וכך מסרדן מאמרינן לו בעבדן סמכין עלם שמת בבן לאחר
שמת דלם - אבל מסב בעל לבבו שלם שבל אינה נאמנת אמור בדבו הבא כון
שנאמנת על מיתת דלם, ולבדו הבן אבה מסבדן מוסרת כי שלא נגע שמת, ואם
אלו אמירה בדבם שאומרת שמת לאחר דלם נגעד - והל ישש נ' ב כולל בעד
וכסדרת הטל ובפרישם בלבו דבית בלו"ם נ' בבין בלו הלו לבבר כל אופת הבן
ובשעה כם נופא. מאלה שמוסרת שנגע מיתת הבן ונחקר שמת קבל דלם

ג"ע: גם בזה אולי-ואולי הראה לאורבה יש לו בשביל כי יצא הפסיד הדרום אך בשביל דעתו, בשביל לאורבה אין לדרוך הדעת הפרשה כיון שאינו עד אלף ומאה דמשיב מי כסף - ועל הדי יש לי בין עצמו מקבל מפניות טרלילי שבה לו ונופרש מיני הי ועל סוף דרכם עם הפרוש בשאר

ב"ה. גוי ובעלו בין הגר- ל משב לאו לילו. בזה ובעלם

ב"ה, גם בזה אדב - ל הנשרשו שקשה בשביל לחפרק שבן נעמו בעלו-ובעלם ל רישבו יקר דסוגין שם באמת נעמדו אך מדברת מקבל באיתם (ולאורבה נלקו דבם בעם ובעם בבאים בסוגין- לל דרטלבו ומאורר נבשל שם אך באבו רק לאו לבלו) וכיון בלבו בבת לל בלבו בין סוטה כיון בלבו בין מנשות ל משב לאלמנות, על גם בזה אבל, ועד דמשמן ב"אלו ועל אבל דבמם שאינם מאורה לבל נאין דה בבת ומאות דב לא אומר סוטה ושאר אמרו לי שבב דמרתשת, ומאב אבל בשיון בתנין בשבילל בשני ובל אבן לעשות קנין יבול אב מקבי שבר בר תשיבת קידושין לשני (יש לל קבלת מעגל מלי) ונם לבל מלין שאשם בבל בר ביק לאחר ומבא סוטם לי בראת

ל אבנבו בלבד סקב

ב"ע: כלי בזה בוטל- וכיון בשמאל בע משני בל דומא לל דכיון שלו בלבם ה- ונמודרבי ל הה לא. נמאן בין בין הבשטות בלא לשטת כלי דקידושין יב, בדבלות קטן ה קובב מהת אב לם לומם בשבע קבלי רק לל המאמם בשבא מאומר בסוגיא בלי: בצבב שיק רק אבל נמא בבלי לחוב קבלי אבל דבלת קטן קובם מבת הלי בבלי מבקב ושב אבא לבת בע לל המאמם לחוב - ואפי לפי שיטת בתוב בבלת קטן לא רק מבבדבן בשאר מאמם מא לבוק מאמם בע דבלם בלי: בזה אי שבמבו בבלבם בבאמם דבב לא מא בבלת קטן משני דבב ואפל בבבם הבבדל בבוש לבל לבי: בבבה לשבת

לא יכול מקרה בו יתכן שיהא לך בריאת קטן אשר במעשה יהיה אלו בנמצאים מקנין יהיה, ואותו חלק בסיון במפגר אשר במעשה יהיה מפרדין אבל לא קנין יהיה במעשה - ובלב כיון בריאה דאב אשר במעשה יהיה מפגר ממילא אינו קנין יהיה מפרדין דריאה דאב, ומסתבר לומר במפרדין הלי בריאת קטן ביהיה מפרדין ולא לומר בלי לאחר קלי כיון בשיטתו הלי מעשה יהיה, וממילא בלי קנין יהיה ובלי בטלו מקרה

דיון בריאת בן ט

3) מצד ההשאלה אולב ולא מתיבות ומשני או אולב או מתיבות - ? דאמר ר"ט קטן, והאמר מעשה סי' אות ג, ודמכוון שפה שפקפה לשיטת רשי בריאת קטן קולב מפגר אינה הלק מועד ליהיה בשני הא קלי לשם בלא ובלב - ואלו אפילו בבלב בלאמר מעשה רסי' ד אות ד ונו נמשך אל יש איסור אשת אל בריאת קטן - ובלב לשאבה יש לפקיא בלי בלישא איסר אשת אל - בשלב לאינן מסוגלין בריאת שני אלו בבינוני בעלבון בעלבון קולב דמקבל ממילא מפני נמי בריאת שני - ולפ"ז שמתפק אל מעשה קולב לעמדי אל אינו קולב כלל אב מינן בריאת בשני הוי כמון בלי אל - ובלב רשי' דקיבושין יט. ובסנהדרין נב: ודלפה מה, סי' בקנאה לוכשה, ולוקח דלפסי אלו - וז"ל בכמנין בסנהדרין שפיק מושאל בעלבון בלבד בקנאה לוכשה ולוטאל לה ולשאר כל בפרטי (ואלו הא בבשי לו סי' לוטאל לה משל בסוי קטן ולא בב מעשה לוטאל לה, אלא יש לה בא נמי בזמן בלבל לב מעשה לוטאל לה - ואלו משל בפשטה לשון במשנה אינו דקלאנמ) ובלב לאינן מכל בנין בלבל שאמרו בלשה בריאת בן ט כמעשה דלבל - בלבל שמבא מפני בריאת שלשו בלבל מה מפרדין אמרו בלו לבל ממעשה ובשיק אלילה, מה לאינן שאר בפרטי לו לשה בריאת כמעשה ומשלה ונכשה ומטאל לה - ולאינן בבוקא לאינן ציקה הבקיאת לשאמרו כמעשה ולו לאינן שאר בפרטי - ואלב אי לומל שמבא איסר אשת אל בריאת של קטן אב מבא ובלי בריאת בשני הא איסר אלה איסר אשת אל

1) שלב בבב אינו בבא מסתבר בקה סלי אלב אולה דשמעה משל בשה בריאת בן ט ונד. אלא בבבב בפרטי בכל בב מל לשקן לי בשה לשבלל הסקיר אישה - מאלב לוכשה לוטאל לה בלי לשקן לו הסקיר - ואלב שה אבשה לשה בבסקיר לל האיסר אשת אל ובלי ולא מיר לי שמלא אלב רמב רמן

4) ואולי בלו ומתוקה אבלים (מ"ב 3) לל הבי - בל הבלנה בשטה לי בלי אשת רשפתה הבלבה ומבלו מיר הבי לבה מעמר בטל בלמבן אשת אל

דיני דיאת בן ט

לכאורה מוכח מכאן דליכא איסור אשת איש מן התורה דדיאת קטן - וז"ל משב"ז לעל כ"ה, אות (8) בהסתפק לשיטת רש"י בהקטן באשת קטן לעמוד כל איסורי אישות של קטן - ובה אשת איש - ובלב מה שמוכיח בהאמיר מלה סי' אות יא ל בהאמר אבל - בדבר הוי המיעוט מוידמם בדבר קושר ואין כלל נשיר קושרל - משאר בנמעוט רק הקמר לבאשת ויל בהאמר איסורי אישות, משלב דאשת קטן ל' פליגי אשת את כלל

ובלב הבמיעוט דסוס"ל הלה בדבאמת הה קב סומכל בשיטת ריש בשבו שמשל לדות בפיכין לאיסר אשת את אלו בשה סומכל בלוש שאמרל מה אינו אישרא באשת את, ורש סומכל בלוש איסור כלל יש - ואב אל נמא כמש לעל בשאשת קטן לגבי איסר אשת את ממילא מבל אלב נוכלת לדות, ומאלו לגבי לו ובלב מבל, ובל בנוכלת לדות כמו מבכרן בהמבכרן ראשהו בהאמר, ובהאמר איסרל איסר אשת את כמש לעל בלו נמעוט רק מקמר בהאישות (ובהאמר נמבן קשה משוע מבכרן לגבי איסר ידות כמו שמבר המבוטל שפה ובן קשה לו רש"י ז"ל בה, ותלל לשיל שבמ שאין שמבל מבינמת משל באת לחומה ונן ומבל בכל בהאמר קולב אינה איסרא בשבכרן בפ"ד דבכל - ובן קשה לל רש"י ז"ל בה אלא - ומל בקל מוכח בהמבכרן לגבי איסרו דיאת הל משל אישות הבלשון וכו' הכנ) ול' ריטבא מאמר לפ' אלא - ולהוי (1)

ובלב לפי בקל אפשר לתלל סתרת רש"י, ברש"י הבא פ' דבה הרי אבל בדמם בשל ובקוקלו שי' הדן כמאמר, ובבה ותלל בעמ ובלו לשמם דמקבל דמאמר בבכרן, ובמר הרמבן דסוגין בבש"ס סומ עבמו דקידושין יט. מתשמר בשקו באומת (וכמ מרש"י קולו בה יבבלו כמו שביק הרשמ יוקמ שם), בבלב רש"י קבל לתבן ידות ול"ל פ' רש"י בדרך מבכרן בקוקה לדות - ובבל כון בלוש אשת את

ובלב יש לפקיל רבי לבלל מהבו באמרין בדשה דיאת בן ט כמאמר דבבון - ומשמ בבהו בדר מוסכל אלו בכל הבשוט הוא מבו מאמר דבבון - ובלב ריש נסתפק דמאמר דבבון אוף קולב לגמרי אן אינו קולב כלל - ובלב רש"ל

(4) ל' שמוני רבי שמוא ירמות חיב אלת רמ"ב (בל קמאן, קמ"ב) ובלב מה שמבין מספר יב בוב כמשר כונמ ליב בוב בל פ"ג בה ובל

(7) הבבון סוף סי' יג

דיון ראיה בן ט

אף מאמר הגבול קונה לתמרי לשיטת רש"י מה הוריות תכל שאין ראיה בן ט כמאמר הגבול - באין לומר בלבד תלולה מפרקין דבא חנינן בלבד לא כלי אשה ה' מתנ' ואב בעל מאמרו של שני מאמר אשה שן הלא דומה (זו משב ואל לקח דבר ודינו) וכן יש להקשות לשיטת רש"י אף מאמר קונה קנין אמור מה הוריות אבל שאין ראיה בן ט כמאמר הגבול - ולפי הנ"ל אינו כמשל באין ראיה בן ט כמאמר איסור אשה אלא מפרקין ונפלת לחקות על אמה ראיה

ובלב מפשטות לשון הגמ' בנדפ מ"ה, שהקשה הגמ' מה מאמר הגבול ברק עד לאמרו ותלה לשיקרא אל ראיה בן ט ברק - ותלה לשיקרא - ועד בקשה הגמ' בלבלה לו פסקינן כר"ש ומאלו המאמר ברק ותלה לשיקרא - ולו בקשה הגמ' הפשטות בשון באמרתין אשה קטן מקבל באשה אינ מוכת שאינו קונה אמה מכ' כשיטת הגאון - משמע כשיטת רש"י דבא בשפרן תלה כבר מעלה בשאין ראיה בן ט כמאמר - זו שפר בעד דם הו' הכמן רמ"ן

ג"ו: רש"י ב"ה כ"ש - ד מעכ' לעל לינ: בדפ ודינ

(ד) בהמשך מפל ע"ב:

אפ' אמר קשה לשלמה משנה הולכת רש"י לשמעו בדרי ל, הו אל מלטרפת לפנוב בראשון מבנן אמר מאלו בדרי ל בנוש בנ' לל' ובקבן אורה (ובאמת על בשי הבינלאו בדר אמה בדשי תיל ת' אוברגל ס' ינ' דבר ובאינ) מעשה באלו לש בדשי ל. ובמפרש הלכה מנם אשי סודר שאינ מלטרפת, ובלא פ' בדרגל' ינ' שמלטרפת אל מ' כבר בעל בהיתר הבשר ונמצא בשר לש בינו באלו ולר בשיר שש לפרי ל, ומן בנר בל' באירי בדרי ל הוסל רש' מסרמ בנפשה בדרי ל מבנו' אפ' מנב פסלל

דיונים בפ"ב כבן מסכת קידושין צדדי

(ס"ב)

1. הקרן אורה הביר מ"סוגיות נ"ד ע"ו. שלא הביא הגמ' ע"ו, הרואה משאלו
בבכלי פסק בפ"ב כבן מותר בנמנם משל בפני בדרכן - ובקשה בשאלא
אל הילק מוכת בפ"ב כבן אין הקבושה
2. הקיל הקשה בשיטתו מדוע בפ"ב כבן מותר במאכלת ואסור
בלי סדר בבונה - ואינן משכיל לחיפס
3. הגאון בעל בפ"ב כבן מותר לטמאת לתנילו - אלא הקבושה קיל
על כל קבושת בבונה - והקשה הגאון מהרי"ל באומ
הקיל - והקשה הגאון קידושין צדדי מתיר בפ"ב
כבן אוכל תרומה - ואם בתרומה אפל בגלל בשל בבונה
ואינן משכיל ג"כ אוכלת תרומה
4. אל אפל בפ"ב כבן בלי קבושת בבנה - ובבנה שאינם אוכלת
הי משל כל בשר - ופ"ב בלי בכל כל בשר המשך אות 18
5. בבשלא היש מותרות בהיא בבוצרו בשרות לבנשא לפסולל
אבל בלי סדר אלא בוצרו ומאכל קדשי הקיל
6. ובנה מקור הרל"ל הוא מסקנה נ"ב
7. ראמר מישרא פסק הרש בהלכ הי בכל קבל - ובשרבא כמ
במקורו מסקנה נ"ב - ומאלגא מ בברכת הרן שלמן על הרל
הוא שפסק כב' יומי בלון מוכת אמר מישרא וקרי קבל
8. ובנה ל אם שעשק בקה בשרות או קבושת אימל רב - הו משל
אין מסתבר אלא אל נשם קבל משל כלא בשפתות - ומ' יומי
אלא אינן מיבוש אם מוכת אלא אל לבא בן קבל - ואמו סדרת
בראנא בשיטת לי בב' יומי לא נשם קבל לי אל
9. ובנה הגיל ובפי פ' הא באלין אם אל לתק קבל - משל בעצב בשפתות
לא נשם אל הגיל הל אל
10. מתיר דקה לא בשל סדר ירק אמר תשיר בגיל אל תשיר אל
הרי מלבי ה - אמר בלא עדר ירק אמר הרי הרן ל - מוכת
אלא בלגל בנגל בשפתות [בפ' הפי בא הרי בנגל לא הל אלגן

דבר אחר ירק אמו כי משפט

12 ואם יש בשדה שמתה מדרס ירק אמו אינו כיון שליבו הולכה במשפחתו מאיזו
נעשה קבוצת קטן עד אמו

13. נתלקו בית ובית אל הראשונה אל הראשונה מטמא מ"ד אסורה משום צנע, והאחרונה
קשה על הלוי משוי כי בר מר וגזירת צנע. הא כי דאולת משום
ישראל - וזה שמי בין יאוס בין בשאל כי צנע על דמים
חשובה בצנע - ולא מדת מדרש ומה המאן דלי בדרת
בשבה לבצנע בין בשבין יאוס כי בעקאל אל כי צנע
בעולמה - ולא לגשת צנע עד בישלה ולפי יש קושיא
בעל קבוטין שקשה בשלוק מוכת שרצוי אל בולק בעלה
אחר הבשר ואם שם בשמי משוי הלל - ואי שליבו בין יאוס
דאולת - ולפי יש שמו קו הקא מאולמה לחבל בעוד
בא יסר בישלה עושה תלות - בלבוכה בי אל בא יסר בישלה אין
עושה תלות אלא בלשיה תלת דבשעת ובעלה כי אל תלל
מבין יאוס - ואל מוכת בליבו בין יאוס דתלה שינה אולמה
אי ובקבה לעיב בארבה לו ירק אמו ואל בין בשמו בדת גזירת
אסורה לבצנע עד משוי דאולת מאשר שנאר [ומי יסר
בדרכן] ואל אינו מוכת בפ"ד כבן לו דקשיא קלי
באפי - משוי בא יסר בדרכן בקילי ובקה יבשל עשק לאל מדר
לו ירק אמו אל לבשן בארבה ירק אמו מוכת בלון דקשיא קלי

הנו ולאורכה קשה על הבין בעבר שלשון כבלים יעוד לו כלי כסף - ובשלמה
בבהן כל משקל, בפרט לשון מינים אחרים בשטת הגאב"ד - אבל אלו קשה
16. על שיש ד' בנין בשפתותיה הוא על מצות הבן, ובה על קרובי
הבן - כל בעה כפי הלי רק על בן הראשון - אבל בן הה הלי שלוות
בהשפעת על ונשיה לא נעשה בשלם. לזה אי הגל
17. אבל קשה מאבות הבה על לזה שבאו הנה בפני לזי פסול - וכן
בשתל ליבו יתום אב כלל - אבל בעל יש בן בשקל ומשלה אינו מתיתם
ואבר הלב - ונבו בשטת הרמב"ם, בשפתות הלבו הבמאן עבר
בהמשכל לו נת משול בקנוסל מת הה יתום אב

18. בעם סדרת הבנו קולר בגלל הבלת קבשל מוכר מהבו בנשל שאולמת בלק אינן
לוקין משל צרות משמע בשאת קבושה הבנתן יכולים לקבל אלו באשרות משל
בעבר לכל צרות - ובעם הלמאה כי בפמיעוט כלי אבר ולא בלמת אבר
הלי הקבושה הבנתן, באן לפל קבושה הבנעם על אסר טומאה אל לאורה מלמ
מבלמ כ"ה, בא-בטרים לו יקחו בס"ד לגמר מטומאה ועש הכפי בלאו שאין שבה בכל נשל
פטורות - ובעם אל נימו בלתין טומאה אינו לנשל קבושה הבנעם ואבה
מעמדות לטמא לגמר אב מוכת בשל לו בוצבהו על לו שאין שם הכל - אבל
אי נימו בלל קבושה הבנעם לגמי טומאה, ואב הבאם סב בנלל מנ
בשלא משמ הוצבר אמנעם לבלן - בשתל מוכרת על מעשה עבדה - בהמעשה
עבדה הלי הבאר בבלן הבלמנעם המאב הטמאת את בלשו אבלו של מעשה
עבדה - ועל של הבלה בוכת בא הלי כמ אמר אל הבנלל סב בנשל הוי
לב הכלל, ולא נימו שיש אמנן קבושה הבשל מנקבות - אב כי נמר
אמר אל הבנלל בוכת בקבושה הבנעם בשב מוצבר על טומאת מת
בבלם מוכת בקבושה הבנעם בנקבה אב מוצבת
2 ואלו יש לשמעם בין בלו בוצבהו נשות לפלנו לפסלל אינן בקבושה כמלת
אינה מוצבת הלבוד הבנעם

הבאו לי ראיה

(כ"ו)

לוי יש לו לפי המשטר הקודם אשה חוקית כי הוא באמת לקח לו אותה קידושין
~~אחר~~ עכשיו קידושין כפולים אבל הרב מאדל לא היו נשים
כי אז מה רב אמר לוי כהן כי הנה גם של כן הלו אלוקים בשני חשבון כל הדין כן אפילו
יש גיבור של כן - בשביל כן הדין גיבור מאיר בקיבה נלחם מאבל הקן
הסכנה ומל נשו חשבון פשוט כולם המשל - הקבוצה בשו. הוא כמו כדלי לאמוך
מהמלחמה לו הי נוצר. בשם גם אינו לפיות לבלתי אותם המלחמה - נוצר הם
בדרך לשה פרטלה נמצא כמו באמצעי הארבה לקנן שקולים אל חשיב
באמצע הרוח ופרטלה - אבל כמו בשם נלחם חשבון, בשלו לאמוך של כל לו הי
יצאנו שנאמר הארבה אינו לפיות אחר המלחמה - נוצר נשו כלו הקבוצה
קידושין הי בלבד 3 נפש של קן לאמוך ~~ו~~ חופה חשיב באמצע קנין
ונמצא לפי הסוד בשבילם הוא המשנה אבל לו הלכות חופה, בשו אוכל
שבאה לה בתלות נישאין אין אומר בפלות לוקח ורוח, נמצא יש לו
לאכל ובתתה לאמר שלא סודר כו:

לוי דלגבי הקן ~~בסוף הפסל הוא כי אם לוקח נשים - בשביל בנשים לוקח נשים נישאין~~
~~בשלו דלגבי אשת הקודם - ולמדין מהא בנפסל לו אירוסין הינו שכבר באמצעות~~
~~לפיות אינו נשים נשים כולם נשים - והה באמצעות לאשה פלוני, ורק ורוח~~
~~סדר בשביל הפסל הוא בנשים כמוהו ויבדר הראל - אשה בכלל~~
~~הפסל הוא ציור לקבלה לפסל ובכל לו נגלה - ואין לו הוא בלפי מוכן~~
~~מה שאמר שמוכן מובטח לו אלהו עכשיו אבל לדעת כמו בפסל משאמרת הו סגלו לרשו~~
~~נגולה ומאילו הבאותם עמדת לו - ולאחר כל הארבה לבקרו - שם פסל הנגלה~~
~~של קידושין מדברה~~

נמצא הרב בעל שיטתו לו הוא יבאלשון בעמוד שבראו ונדפסו מקידושין בלא בשבל הרב, וכן אשר
אחרת אלו רבא לפרש - משנה בלבד אינו פוסל אלו כל שלו נישאה אלו לו
בגבול הבתולה הוא פוגע לו בשלו בשלו הקושיאין הבשלו קיימל, ואלה כל
הנשים נישאין קיימל הוא בהאופה קיל, והוא בגבול כלפה
הנשים שלמות יכולות לבקשו דקאו - אלו אפל לפרוש הנמרן. בגלל בלוסם סודר לפרין אחר מאמר
לבטל הנמרן רסול הנשמה. הדה הלשמאל לו אחר מאמר אל אפל בקנין לה

עוד דיבור שאתם מדברים והוא מלוכלך מאוד בלי כאן אסור מוטב שלא לומר
בעתים אינן שאינם נאסרים כמו: שאמר המלאך לגדעון.
נגד. עם שקשה הבטחה גדולה - והרי לגדעון היה ספק ראלה מלאך שהיה שלח
דרכיו סדר - אלו אפילו בעומדים לא דאלמלא מעל בעמד תורת ישראל בין
בשלו בקומתם, ובמלחמתם לא אנשי בעלמם - במות הרי דאלה ובמו
שמוגים לבבל - ומה שבקשה מעשה הדגל אלו שפלו כבל בלא
בעולם אדיר נקלה בעומדים בכם מדוקם אל נגדו אל
אומר שבתם דאלה מעלה כלים - אל הסולה בין בעמדים
ליא בסיף כמו שאינו הבלא שקרה לו נגדו לו ושדר קולם אומר
ועל בלי אלמדים מו אות ג
(2) המאיר מאמינים לא אות ג
ובנים לשמאל המאיר מו לא אות ג - ומלאך מו מעל בגוף הלוסר סולה
ב לעמד כאיר מעבדים בעמל לבן מלאה הלוסר מעבד דאלה מגדעה
ושב המאיר מעבד רשב מלאה דר לשבת - ~~[illegible]~~ שדר בם לו
ושב בשבי הבמה בלי מעשה בה לשבת מלך כל דאלה מלאה לו נגדו
סולה לשמור לוש - ועל דרכו שמאל מו ל שלו כב וגדר מלאך בעמל

נגד. בשב שמאל ובל - סלם מבטא לשון בשב מעשה שלמים אדם בדמות מסולה
ובמלון אדם מלאה דבשון ועל בשב סולה יום, ועל דמשון בל שלמים אדם
לו מאד דבר - ולאורה כב בלו בבמבטים בסולה אלון בלו דאמר
מלה בשב שמאל שוב ל בגוף אלה ועבד אדם בסוב אמר סולה
הלו של אלם - ומה שמרבה מעבד אלם לבגל בבו דאמר אלה מלה
דר - ובנים לבד נעשה אלם לו דאמר מלל לבד הדר בב לגדעון מ
ב לו בלו נעשה אלם בל לו שמאל שבו סודר בבאלם לבן אלם
מלו בבשעות הבא בלו בל לבד - ולאורה דשם מעבד אלו נבל בבר
נעשה דאלו בדר דשם אלו נבל (3) אלם מלו מלה הלוסר מ
הבל. ובשם בשבי - משלב בבמבר לבב בבדור מבשם מ
ולבד בבל (3) מ בשבי יש מעבדים בה: דאלה - # בבדבלים הבלבשם בשבי
דבלאו ומה נעשה אלם

הרעיון

ניתן משל הרשע בפה פתוח משל דולק והקשה בדרכו אך מאוחר בפשטות.
הלו משל הדבר דולק - כל בראות מאחרי כל שמור בפנים הבא לא
כלום שלב אשה צונם - כיון מקשיב צונם כה בפיו דולק
(בקשיב אבי לו כו) - והו בפל לב נשין צונם שלב אפל
בפשל בלשון מאחרים הרשעים - והבונה הרשע בלבל על הכסף
מדל דולק ומה תעזן במוץ שלב לו נאסרה לו דולק
נאסרה - כל בפל דולק אינו אלו הרשע בדולק - והכל בפולק
בדקדק נשפ אב דולק ומה לל לכל הלב אבל הבן
באסר הדמנה הדבר הדלק בלב כמו פוקא אל הבאבר
הכל לו מלשפ דולק

ס' הרשע - אש ר' שמעון כו' - בשע כיבה בתוכם מאר ב' אינם דולק - יש לו לשון
הרשע נ"ל ב' אש רבו, פוש בפתח מאר ב' לא דולק מאש בלא כו.
מלשון אלו בש בלבם, אל הלב בלבל נבאים בלבי בפל צונם. לא צונם, ואל לתיבן
מתה אינם נפלא, יש לו אל מה שהכל נבולל מוכל נבל אב מקבו בולמים
מכושף - ב"ש לומש בוכל לבי. ובלים אשר יש אלמנה ויכושן - בשלמה בל
נשר לו אלמנה ויכושן - ובב מ"ב הדר ב"ל בלא אלמנה ויכושן אלו
בפו הדבר דולק בל + ואל נשו בלו בל מקבו באלמנה ויכושן אב
אבשש לבלו בפל מ לשל בנו בפתוחם מאר ב' - ומב יש לה בלשונה
לשון הרשע הו בפתוחם מאר ב' לבבר שמכל עלין ב' מכל לבן
8 בשש בולב - ובפ שאר ב' אב בנו בבנין בשנל לבי אמר ישב
אלו הרשע ישנו - ומב בתר הב' שאר בתקבו בלל שאין ובמת
בדמשמין שלב עלי לבשב לשבורה מובא בשתובה מאר
ב' בולל לא בל עלי לבשב - ולשבורה נפן ב' לבן
הבשלמן נ"ל:
הרשע של הדבר כולל בפל שהר בכל שאין מוכן בפל הדבר הדמך מאחר עלב
~~בלבד. הר שקשקר הנבלן לבלל בתוכם. מאר ב' ומתם - לשובה אלו בפל מקבל~~
~~הלה בדמקר מתבן לבלר הלבל שבתו הבל ב', בלבן בפל הבלה בבל~~

הדעה

לא!

ניתן, אשר הנשיא בשר בטוח אשת ראלף ובקשה בשרו לב ואחר בשבשלש.
הלו אשת הארר ראלף - לא בראמת אשתי. כיא שמדר בשני הבא אל
בנו שלב אשה אונס - לכון בנשיא אונס כה בשו ראלף
(בנשיא אבי אל כו) - והו בשל לב לשון אשון אונס שלב אפילו
בשלב בלעדר אחרים הבאים - והבנות הנשיא בלבו אל הבטו
אשת ראלף ואם תהיה באוץ שלב לא לשון נאסרה לא ראלף
נאסרה - לא בשל ראלף אינו אלו בהשבע ראלף - ובכל בפעלה
בראקבה נעשה לב ראלף - ובה לא לכל ראלף אבל הבן
באסר האמנם הדבר ראלף אלב כמו שוקא אל הבאבר
בל לא מעשה ראלה

ס; הנשיא - אשה ר' שמעון כי - בשבו ראלה בחומש מאר ב אינם ראלה - יש לא לשון
הנשיא לנו: ב"ה אשה ראה, בחש בשתות מאר ב לא ראלה משאר בלא בן.
שלשות אלו בשו בל בבה ולב הבלב ובאמן בלבי בטל אונס לא אונס, ואל לתינו
מאת שאינם בטלה יש לא אל אם שרבלל בבלב מובטל נבלל ב מקבו בשלמה
מבושה - בשו לנשה בובלל לבי. ובלל אשר יש אלמנה ובינשן - בשלה בל
נשה לא אלמנה ובינשן - ובב מ בי הבר ב"ל בלא אלמנה ובינשן אלו
בשו בבשב ראלה בל + ואל נשו בלו בל מקבו באלמנה ובינשן אב
אבשה לבי בטל מ לשל בנו בשתות מאר ב - ומב יש לה בלבבה
ל שטר הנשיא בו בתנאים מאר ב לבבר שבבל עלין ל ובכל לבן
8 בשב בבלב - ובס שאר ב. אב בבו בשבל לבי אבר שבב
אלי ראשי ישנו - ומב בבר בב שאר בבקבו בל שאין ובבה
בבשבמין שלב בלבי לבשב לשאבב מובה בשתובב מאר
ב בבלל לא בל עלי לבשב - ולשאבה נבן ב בלן
בבנשלמן ב:

הנשיא של הדבו בבר בשבל שבר בב אינו מובן בשבו הבאר ראמנן בבשבר בלב
ב"ה. אר שבשבקב הבשבן לבלל בבאבה. מאר ב ומב - לשאבה אלי בשבו מבאבר
ראה בבקבי מבשבן לבלה בלבם שבבו אבל ב; בבלן בשב בבלה בבב

68. בהשקות כשרות פט. אל מן הנקוד על אין לקוד כל. תשומת תשכון
69. ג"ל מעל קלי - ומפירות ארצם - כיצד לשון הפלג בקבוצת תבואה אל דמאי כפי
כל אחל בשעת הדחק כמו מפרה לשון הפלגה - ומה ר' שור כי בשאר שקבלו
כלל משלן אשתו לקבוצה שלא בלשון כשרת מאחר הוה בקבוצת תבואה
ראשון מה אפל בדינו בדמאי לגל תבואה אין לפי בקבוצה אחרים הלא בולל מולות
אלא בשבין כך לאותו בשלמה ולא קבוצת תבואה אחל לבו הסמוך אל כלתם
אל לתן אלשמה מאחר כמן אל לו מן לאותו ולכך בדרוש ולא כשבדות לנ.
שלא רבי ה' שר כמלך לבו מל מן אל תבואה - ולא ה' מאחר נשבע כי
70. ג"ל מעל ולא לנ"ל כמשמש אלו כשבו - ובקשו בשאר בקבה כמשמש לו שלמה תבואה
ראשון כמל לשמוש מה לבא בתשמש ש ר' בקל בשלה בשלה בדעה לשמה
אל אל בדוש מבשל בלשה לאשה קבל ל ולכרון כך שמעל בשלה
לאמש ל. בשלו אל מן קלן מאשמה

(5) המשך מעל כלו בלמה בלמה כמל משמה בשל אל אמה מבאה ולל אמ
דבלל ומשלל בשמן לבמקו בשלו שבר - לון לקבלה הילוק אמל ר' יקר בשל
ר' מוקלה בהשמוש בל מר מו לו מ"ל ומלו קשמן ר"ל אל בשלל בשלל לשמוש
ר"ל ג"ל מעל בלו בלן - ובלמה ש לל בהשמל לו מפסוק הדרכה - ושש ב
בנלל מקלת ובפרל מלל דלל דרכה

(6) בנמה מה שבקשה בשר המלך אשר לו מקלה - אלל בבמל בו אמר הלל
. אלו לשמה בבנמה אל דלל אשר בהלל אמה - ולבאוכה אר א
מעל ל"ל שמרדל שלמן אמה בבשה - ומה אלל פמאמה בפלמה
לו משל מאן בלמל . מאמר קלמה ר' מאמן - ומר ר' שור מאר בכלן בלל
אלמן בבאר אלו קלה - אר מה אלו אמה לל מאמה בפלמה
72. מעל לל בקבל מה שמר בלל אמה מה דלל אמר מר לקלה אמלה ר' שו
לבמש בהמלל בכלן בלל מלל לבאר אמר מאמר מאמר הלן בבקלה
אמה בראמו בלמ קבל אמלו אלל אל בשמה מבו מבר שבלה
בקבל אקלה לב אלה אמלה אל לל בבלל ומר מר בבר מבר שאלה
מלו מלל אל מאמר ומלו בלל אמר בב לו לבמה מאל מאלב מאלה
לאלן בלל מלל מלו מלו

~~בז דבולה בז: בין בעלה בשם מהימן כל זכר - יש לזכור זה שלב היום אך באמת קין הוא~~
~~מברכת לה הבן, ושמו לך פונה רבא בז בז, ובא בתן אותו אלוה מהרבה, ויל לפניו אך~~
~~שיטת רש"י~~

אך גם שאלת הכמבן והבולבו בשאלה אינו פה נשאר לגמרי בלתי, ולכאורה קשה לך מאד אינו
פה אחר נתלבטת לו כ' בשאר כל כמעט אין עניין בשם שרדות ומשרתים
לך בדרך בעיקר בגשם נלמד ביקרי ומם שמופיע הרש"ל בעיקר אפלו בשלא מגיעות
מן אשה יל בעיקר אל - מאוד כשהיו אומרת אינם מגיע בשיל ביקרן
ומעט נתקל מקום אל"ל

אל ובכל מגיעים בלתי בנלל בדיקה של אימוץ אשר בפרשת אחר של אין לך כמו שם בעיר
לאיפרון - מאשר רשעים בנלל אל האפלון, ומל סדרת האיסור, (בעשרה שעלה האשה לשעלה
הדלת, ובין בבואנו לו היו סדרת האיסור, והאות אשה כל הנו סדרת
האיסור בבאיסור הנו האישות בל אחות, ולפי אפלו של איסור יעב מאוכר
אינו מאמרה לכל, מאחות אשה

אל בדיאור הזה לא נאסר האיסור לל הקבל בשם הארבן נגד בזו בעות בסוטה לפקד האישות,
ובשבר בנלל נבאק באיסור בשלה דרכיות הלו משל לאא באישות - ואל כמו
בעינן בסוטה בזו אישות שלו נאסר אישות לשלמה, ומא אל הא אלו ונעשה מעשה
אישות זו אישות של המלל לפקד אישות הדלת - הר בסוטה זו אישות
האשה נאסרה אישות הלאותם ולו אישות בנעשה זו בשאר אחותה, לפקד
אישות האשה - ולפי מנו מה שמבינן שעלה האשה, לשעלה הדלת בכמו בעינן
אל נעשה בה אישות לשעלה לו לפקד זו אישות בו אישות הדלת, הר
אל דבר הדלת אישות בשעלה לו לפקד זו אישות האשה

ל"ד גם שבקשה המשבשא נקטנו בנלל לל לפמש הישנו יעקב פליבו בבר בלאותם
נתלקו בשם הנו הרבנו והאחר) אל"כ לל בכמן בליבו בבר לבו סוטה
ובר המרמשת - ואב לל בין בעינן בש בקין ובול לפרל מקום
הר אפיסת קיבשין לשעלה סוטה

אך כ"ל, ובגם הרי הנו בשלל - אפלו שבא לאמן שלל לל הבר אפיסת קיבשין - ובין
בשאר אל - בשבינן האישות לל הדלת מעשה האלן ובסדרת הפלי לעלין

[illegible]

[illegible] לא [illegible] אין [illegible] בכל [illegible] אשר [illegible] בכל [illegible] [illegible]

79 ד' בתמוז בשנה זו לפני שלושים שנה בלילה בשעה עשר ומחצה, ולאחר קשה מאד בשבוע שקדם הגענו לשנה מלאה, ולפני כולנו לדור שיהיו בשלום בארץ אשר אחרון של בשנה הזו בתמוז, ורק בלי מעט נשאר אחרון של בשנה [בשם נופשו בו. שלמרות כל ובכל] ומאוד שלמה אלו מאוד לעזוב בתמוז בלעדיו מעט משל שלפני משנה אין מובנת לאמא אמא [3 ר' רבי בשנה בתמוז] - ואלו לפני אפל בשנה בשנים של בכל בשנה מושב ואפשר אבל בלעדיו אשר עמו מעט - אבל קשה לי בכל מה יעלה מאד יפה, שמאוד בנשאר אשר עמו אנחנו, ואלו בשאר נמשיך בדרך אל בסקין כל אמא לו כל יעלה נשתא - ובגם אל בסקין כל יעלה נשתנו ל"ב לומר בעולם בין קיים ומנעו בו משל שרצו אחרונה אלו משל בקשו מאד בלילה הראשון הלוא אל אי בסקין כל אמי בנשאר אל אחרון אחרון מכל מכל

סע ב' יוסף ז' - ובין בשעה 8 תצוא בלילה ט - ונמשכנו שיהיו ביחד ב' בל בעלך בראש בין מאוד מאוד 8 עם נוסע בה אי בתמון אל דלת, ובגם הבשרל בשאר בנלל מעבדים בין בעמם לבדים - אבל גם מאוד בדיאר בין בין בין בעשרי הערב לעשה בדל יבא אחרונים בשני בנין ובל 8 משכר לו - ואל משני דלת, אלו בין בסקין בו בין יבוא לנו לעמוד בשני בשני בשעה בל בשני ולו יבקר ומאוחר לא מעט אל מאשר לנוסע ב' אמא 22

18 אל הל לגם בשנו בתמון ב' בשעה בו בדיאר בין בין לבדים לבדים בלבד מה לשעה בשאר בעמם בשנה לעמן ביקר - ואל אי נמאו של אחרון אלא אם מבל - מבר בא שיבין מאוד בשנ - ודל בלבד אבל מבל

~~וכל אדם של דיאלוג אות הוי כלי משקל בנוגע לקבה ולא אפילו הקלה הלכה~~
~~בלתי הבקלת נקבה לא בטלה~~

,82 מסוגה עם מה, שמוכיח שלמעשה הלכה אחרי דיאלוג בין מ' משקל בקבוק מאמאל לבין
ולא מלכות דפשטות. מגמה ל"מ [בשופרות - מקבה בין משקל בפסקים
כדי בלילה מאמאל לבין מלכות ~~בלבד~~ בדבר הלכה] מאמאל בשמ
רש"י בשיטת בין ד' דולב מגמה

~~בלבד לשיטת ר"ת לשיטת רש"י לגבי מה ובין דומה שאמרו מלכות מאמאל~~
~~דלבין, בלבד לומר בדברי הלכה בדברי שמאל מלכות בלבד הלכה~~
~~של מאמאל דולב - ולמעשה כי אות בד בלי מלכות נשמה לגבי~~

וראינו בספר כשם ~~שהוא~~ שהוא בא לבטל את המאורע כך אנשים בטלו משה
לבטל את הקב"ה. וכן מצינו בבית הראשון שהיא
הרוגים להנצל מן האנשים המר והיתן לבטל הדבר ועשוק
בלשון הרמאים והרבים בלמשל לשון

דף מאירי ב-ג

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בשביל להמנע מסבלות שב מבין לאומות אחרות - ואותם בשביל לעזור לו
בין כולן מאחר לעצמו בלומר לבין נקמה לבין בנו בלבדו אלוה
אינה - הר אינו שום דבר אינו רואה כאן ואין בסופר בכל עולמו
אבל בארה אינו נוקם - ולאורה לפחות מרגל הרגש ולאורה
11 הרי שפלטר הרו על פנים קיבלו מכות אילו ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ 12

13 ולמה אנחנו בדרך על האלוה ואין קשה על הכל והושבו מדלת בתשובה שלו בינו
בלאורה - ואחר לחרון דאורה מאחר נקרה בכל נוגע ינקם
ולא רקלן - ואחר בגלגל מאוס בפני בלבד נוגע בהמנעם ינקם
גולל רוצים לשלם לפקד הקדה קשה אל אל הר עולה
14 יש לו לפנים הרוגים בשם אלוהים בלבד אל לפי הסכם של הקדה
אשר אלוהים רקלן.
15 אשר רקלן הארץ סלה אותו אמרה בכל אדון בכל שדון המלוכה לפני
בנו בלאורה
16 אשר רקלן הארץ סלה - אותו כי - לבלורה אינו מוסלם
לטלל הלבנים ובכלל בדסלר מאוד רקלם אל פלון קלן מאוד
לדבר ענים
17 דאור הרי בלאורה בסדר ומה לשאין הנשים אסור אשר בלבו
בינו בלבד
18 אלוה לקחו אם בנים לו כל ארוה ושבה לנו בלאורה רקלם
[illegible] לו כל ארוה בפני הנשים בשלו לבל מאוד יפה - ו
בינו ב בינו בלאורה - בני אדם אמר שם הבה קיבלו - ובעוד אלוה
בלבן כל ארוה - ומה בלנו לו אדם בינו מעטל הבנים - ולאורה
הקדלם ו קטן לבו הים הלאורה אלו בנושם עבל ובלו שם
ו אדם מצו - מצלו נפשם הבלבלה כל הים לאורה ומה מסכים
לשאול בסופרים בטלרלם מעבר הבלסרה ומה כמן מדינת

המשך ע"מ הקודם

19. אם שמקום הקבר של מרדכי ואסתר בפרס ידוע אין אלו
מבנה המאוזוליאום שבנו אלקם מרדכי-ואסתר בשאר בשבילם. אבל
רק קיום הסברות שהיה מאוזוליאום כזה מאוד רן המשכל.

20. אשר הוא יש לנו בדקות הסברות אלו ראיות. אולם יש ראיות ע"כ בשאר
אלון אלה לא מאוד אם בסוגר אחרות יש שאחר מקום. ע"ד הסברות
אלון אלה ציקה ראל - משפט מעשה כבר ואז מה לדבר הוא אלה
~~ע"ד בנוגע המשל יש כבר בנין בלבד מדוה - וקמעה אינו אלו~~
~~בנין בפרוסר כיון אל כבר בלו מקום ערוה ראשון~~
~~בשם ערוה - ומאלון מיוחד מנו לו בלשם מדוה~~
~~פשוט שלא מה ראינו בלון אלה - מאוד קושיא~~
~~בשאר מקום בתשובה הערוה נשרף בלא~~
~~בשנת הרשות בקונים הרבה ולא מה לו אל יש הסר בכל אופן~~
~~בלשם מדוה הרבה הכל בשם מדוה - בלשון מפורסם והמסר הוא~~
~~שלא בשם מדוה - אלו בלא מה לקרוה בגול לבנו כשם ראוה~~
~~בקרוטה לבנו בהקם אלה. ומה אלונו נקרא בכל בארוה בפורה~~
~~ופורסת מיוחד ומלשם~~
~~אל לפרוס הבנה משמר מקום. בהרבה מדוה אלו הבנו אלמוד בשאלה הבא~~
~~ורב מלך המלך בידוע הוא מלשון בכל קושי בלא מלכות יקרים חוץ לשאלה~~
~~הראשון משמר מה בקרוה - ומלך בלבד אלונו אלמוד~~

28. על רושא שלום בינו בלבד אחר קבו בכל של בשם ומדוה של
מה ראוי בלבד של מה יש בו שלא אלה מה מה מה מ
בלבד - ומלה בשם בקרוה בהשלמה אם מאמר המלך שנשאל מכל
בלבד. בלה מאמר ובשאלה בלבד אל בכל ערוה ל מן בלבד בשם בלבד

29. אם שמקום הנוסע יש סיקבו הוא מלך בשלם אמרה הסדר אל בלבד
יש

30. לבורה קשה על הנוסע יש בקבר בלבד אל אחר מ מה הבלבד
על הבלבד אלה מה יש אל אחר מ לשאל הנוסע - ומלה כמה קבר
יש בבלבד בשם לבלבד - המשך 33

.לב אם שבקשה הבאה שיהפה בשיר אילמה אז הלב מאוד-קשה מוד
תגידה הכלב לא בן אדם אילמה

.לג לא שאת הלב מה שבקשה יום שבלבד בהתעלמות הו אין שום
בכל אלל כמן - אינו קשה בלתי כאוב הבהיר לא נמן המסה
הלאו מאד לגלות שירות

.לד לאורכה מסקנה הו מוכח באלגה הינו בהתרת איסור נפתח-לאל שיר שבה אלו
בדיקה לבל ונשלח שירות בלבד הבלב אדם אדא אלפה

כפ בשאר אולשם שבשמן

.לה אור רשאי בבלעת אדם נתן הכל לא יקר אילם בכמה בלבד-מכן קיים
בלון הכל בכמה מוכא לא נמן הלא לבל טוב שכל מדרך אלהים
בין שקרק לבל הטוב בלבד בכמה הל כמו שהרא כלהים בבקר
הכל יא בתרה-מכל כבר הכל בלון מאוד הבלעם אבל הם לא ראה
לא לא

.לו הקשה של הבלון הכל בבתרה לאוך מקרה אינו בלא לו ונו
הכל כמה מתן הכל - אוב קומה בתר שהו הבל של כמה ולבב
הכל אינו ל בשמן בתרה אינו שהו לו נגא ו לא לבוש
הבלב - יום הכל מה שת הונן הל ביל - כמה לבלב הבטח
הבאה ו ומל מאוד הכל הבל הבל מדר מאוד הבלעם בבלעם
לב הכל בן נוגה קושר בתרה משה בשמה הו משהו בלהו בלא בתר משל אשה
ואדם - ומשל ו. משהו משל הבשר משה - בלא הו בן בתר לא הו שום
אדר ואדם בלבו אומרים בלל ומאוד הבלן ודם - ובה מהלו מהבן
מקשה בלבו בן בתר - אבל מה קשה משל אומר הבשר אשר בתרה
לשמה ולא בלה לן בינה באדם ואדם
מה ומהמלו לא שהו בתרה הבשר - משבטה לשון משה בלהו הבלן
בלון בתרה לא ולשה - אבל לאורכה משבו מהר לב בלא בו לא בבלה
.לז לאורכה הבה מהלו לא שבתר

.לח תוב ו. והבו מקר - ולא הבן בלבו בקר מהשה בשלמו - הקשה בלו בה בתר אין

① והיה כן ב[illegible] בשעה - בשני הנאת היאה לא תשיב הנשף

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

44 אי הקשר בין שני הדברים לבין הלכה בעניין הקלטה אלו

45 כי הוא ודאי ואינו ספק - כי בלתי אפשר שיהיה דיון הקדרה אלא בין המדליק
משפטן - ואמנם אמר משל באמשלא כי מאורע - הדין מאדם לא המשוך דעתו
מת | הוי עדיה לאשה שאמר לה אל תאמני לו - ומקום הפ"ר היה
בשאמר לו בפניה כי שניהם ראמר לו הדבר שאשה ובא מישהו המקום
ודבר דבר כנגד כאמר אלו בפני שלשתן בין שמואל ביאה מפני, ולכן אלה
אומר כשר אינו משפטן או אמרו אלו על ביאה שלו על שפה - ובכל אל
שלא הקיים מלו משל בפני כל אלה דבורת עדות לשקר לבין הדין לה
בין דבר לעתו מר - שלו אפל. כך בנין אמר - ובכל בפני לבין
יש אל אומר שפה כשפטן לא בלבד יש אומר שפה - משל
מאלה לה

46 ע' דאורי שקשה בשאלה עיר לא בפני אחות מקומות בשלה יש לאוזן
מה שנ - ולאורה מאות בשאלה שמק בנא בשואל ושתי בשלב שמאל
אלם נפלא - ומלא כאלה שמאן ואל הי שלא בראה - ואל אפל
שורה בפ"ג אל קרש שמאן מלו אדי ראה מאשה ל מאד אדמ
ב, בי ש לא) בארא שמאן אלם מאשה כין בשאר בלא בנא
בעבירה בנשיר בלשת בין בלא אל ושמאל ואל יופא אלם
נישא ל לאתה אל אן ל בנא אש על שלה לו בין יבול שמאל
בלאן בלא בפני אש ר מאל, ומק בלאמה מל מראה ונמכרה
47 לו מה אשי אמרי - ואל בשלה בלא אמר בפר אדה מל בשלה בשקל
אדה בימי, ומל שלה ר אמרי דשיב בקש מאלון אל בקש
מאל שלון הי דמלמד בפני בר אמרי - ובבר בגל בשמה
בולדת בשלה

47 אמר אמרי - והא אב אמרו הנן בונעל אמר הבל אן בה לאמר.
דאור הבדל בפנים בתלבן בין הבא אמרו לפני אמרו - נמלה
בסיבת אמרו בלאמר אשה מל נשל ר אמרו - ואל
בנא בשמאל בלאמר אשה בשמה מל בנ נשל בפני אמרו ואל

(3)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

59. ~~[illegible]~~

57. הסדרה מטין - מכרעות לשון, משרד באופן אל לא אמרה דפי של האופן מלא אל קיבוש שמאלן ואינן מוכן
לפי כונת הבנה שום שפה קבוע, התנאי קלב אחר
וגם אינן מוכן משל בעל אופן קנין ולאחר שלום נוסף לרזל משרד שאינן מקבלת שום שפה
קבוע, התנאי מ קלב אותה

59. מיד בשני בקבל הראה ל, נאחר בעל בעונת הושיבו בדרום פוטרת בשרם
משרד הכל מל בדרגל גל ומשן שפטרו מתלבש משרד בשני דרום של אינו
ולא גם המשל לב בהבא בלא תפי הל בקבל הנגדר לוגל בפ- ולבורה
בקרבו האוהל בפנא מורשת לל ומסרבן לפי עשה בשרשי משפ
מרשם בגה בעל לרגלם יש מלה של אל ל קטן בפ בגוב מקום הבשר לשם
מורשת לבפ- והיה הראה מעל רשם בשרשת בפלה לא דרכם אסרה
מעל אל- נמצא בכון בקבוצה הוא אשר אש לעלמה ומש בדרום פוטרת
מיגול אן בפ רק מבין אומר בשיר יפיה ונשו לב כונת הבנאלי
3 בפ בקנין נכון משל דרום פוטרת בשרם בשנו שרת
אל ומשפל לב קושרת התנאי בתריפל משל דרום בשנו דרום
בשורשת

60 והה כן כל בכונת הבנאל בשאמת בקבוצה אל הוי קנין שאין אמר
בשבין מרב לרשם לשרת קנין אל ומש בל אל בקבוצה לרשם לרשם בפנו משל
בקרם בשר שבדרום שאסרה אל אמר ואל בהול אין אסר ומש שאסר
לדרול לא בפ משל בפלה קנין לסרוסר בדרה לל בפ קנין לשם
משפטה מרובה נבלר אל יהי הוא אשם

61. יש לל בשפטרי לסוגיו בתל יקבש אלו לשלקבות כל ובכן והה לשמו
בפקנן משל ובמש ולבורה בפנו בקבוצה לשרת יכל - ואיה, בל בגלו ובמש
הין בדומה אין מקבל הבקה לעבדה הנולד אלבן בשלבן
לבי שלמו הה בלבם - ולבורה לה אין לבנו לה בדומש
8 הבטלנו שם בגא בנלב יכל בשר הבלבם בב מרב ובשר בלבת מלה
יב לרגל בלבם - אול לסולל הבאש ישבה בסברת הבטלנו מרבש

62.

כמאמר [illegible] אשר לא [illegible] אלו שרשם אסור לו
וכ"ז אי אפשר לו לא כלפי אלו כאשר [illegible] ואסור משום
דכ"ז אומרים באמצעות שלמה מרשם לפי ומתן ודבר
שיש אולם בין כ"ז לבין [illegible] באמצעות [illegible]
אלכם קנין ושטר ודבר הם בזה האלמנה בספק [illegible]
[illegible] אלה מתן הוי כקנין על הספק [illegible]
ובין שם ספק [illegible] בשני ספקות אל הראש משום
מי בטלה הוי אלו כו' אין ספק [illegible] אסור אלא
[illegible], אבל אפילו בלבד לא יהא הוי כן [illegible] אסור אלא
[illegible] יכל לאסור בלשון - מאחר לכו בשאים אלכם
[illegible] לא יבינם הוי אסור [illegible]

63 [illegible] אשר [illegible] הולדת [illegible] אומרו [illegible] דמתאר [illegible] פסולים [illegible]
אשר אלו לא [illegible] אלכם בשני [illegible] לבכולה [illegible] בשאין [illegible]
[illegible] בשאר [illegible] בשני [illegible] בשאים [illegible] [illegible]
[illegible] לפי - [illegible] בשאין [illegible] [illegible] [illegible]
בין בשאר אלו שלא [illegible] בכולם [illegible] מקרי [illegible]
[illegible] אי [illegible] בכאן [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

יצא מן הגן בשעה אל היום הולך ודל כי בין שליות ובין אמן
ירול לאבי אמו ועל כן שיבל אבל מלבו נושה אבלות בירול ושל ליבו
בתוך לאבי הירמות הכי המלכו אין בקרות ~~[illegible]~~ ואילך
בין ירול ותלבש תנין שבתשבו נו. אלה הלו שאין בתלבש לא בקרות
לאחר עיקר מאוד ירול - ולפ"ז לו בל"ג נאמר לו. לבאר הלשון
להיכל בכון בכלל הו בקרות ומשיר שר אל בבקרות אלל מעין
שפורשה בלא שם אינו נאמר - ותבנה בין בשיר הנוסח
מילאו דרך הלבש בים בקרה לא ובנה ירול לא לבר בלבד
בכלל הון בקרות מה כון שנושה לבלבל שלא אין בקרות לו מב
ל"ג נאמר כמו לו - ובנה הא בבירה אינם בקרה ושאר המלל
כאן המלל נו משל בנה בלקחה לו ולא לאחר. ובנה לו לו שבה גופה הו
משל בנה בשליחות - ולכל יש לו בשם מ"ר לכל הילד ימין בלאחר ירול
שיבל אל בשאר הירמות אין בקרות לשאר הירמל בלבד בין שמעשה
לבה שאל ריאל מתוירול בפת לאורה לו לדור אוד לו בית אבותיו ירון
וכון בלו בקר בשם לון אין ראוין בלבו מלו ב. ירול - ואוד יש לה לבל
אל הירל שר יבל הירמה שבי אל תפול לירול לאחרון - ובנה אל נאמר
אינם נופלת לו אר בשאל מיוט ובאין בתאבדה קימו ותא
בבירה בבשנה נופלת לו לבדן בלאחר ירול מקרו לבן ירמה ואבל
לו בפל אוד בשמת הילל לירול מלא לתת הבשון אר לבי שאר הילל
מקרי לבן ירמה ואבן אבו אלה בן ירול אל לבל ומשבר לו משבר
באבדו - ובשמת הילל לל ולשם לא מבו בקר בש לו מלבו לאמו בן
ירול בתמלא לו נפקר - ונבר לבש בלו בשש ובמה

אל בבר סוטה אמרה - וה בשי שם בשורה מלבה - ולבורה מובת בבל הה אוד אלבה
לא הי אסור אל לא בלשם בלבי סוטה בשוטה לבי אסר ירול אל בשור ירול ולשו לא לבבר מבו
ובו מבבמן דמלאות ואמרה הו ובמה לבתבל בבבות ומשר
לו בשי הבאה - אלמו לבלה מבבלה נפי בשמה לירול - משמר בלבר בבקשל אל לבם
ירול בל אמרה בקמשל בו משל בו לומה בבבבו מבבו ובבל לו מבבו - הבן בלבלו
הבל לו משבן בלבי בבלה נאמה - אבל אי משל טומאה בין שש אלה של סוטה
מקר ארה נמלן

כמו גלי אש כמו שבעיקר שלום ולא לו. משו באותה דרך עיקר קלה-מוקל בשעת סערה בל
מיומנות אל אלילים זה לדרוך ומקנאת הכו בלבבו בקרן הלבה מלו שלום ומנעה ל
לבו עיקר יקלל. ובשו לשלה כמעט מלך. באמצעות שם ב'עקות

אם הוא בן אלמגדושה הדור בין קושרת בשביל על הרמאי בלי בקשה בלבד
ודעתו בנושא בכל אמצעה הלו מיומן על מלשמה אל בבמ-עוקן ק
אין הכרשה ומה מעמד לון.

מה אנו מלו שלו - ומי הדר בשעת שלמקשה רק מאתנו בגרותו - ומי לאנב 3
שמר בשם משלד סולה בשמאלה בולר בשם

יד אני נבשים, שבנשל מנבי עת מאפנל - נכון בשונה בלבד שנשל משות על בור א
בשאתה בשר הוא לבטל בשר דמקות אלון הלו לשבון, אבל בנשל בו
שמלות מבפנל בשו מקות הלו לשבון אלנ בנוכו של בשר הלוש שבא
מה בו בשות אלנלנ אל בקנה בלנ בנוכו של בשר הלשה שבא בנל ב
ואל לשנ יבא מעב לבטל בשר דמל הלמן שבא הלו לבנוכ הבשר
בשם בב מבר מקות הבון

27 מלר בעמ בבלנ בשמות על בשר הלש ל בשנל בנע בשור שמות הלש לב
שבשר ובשר, ובנל אנם מעמר בשם על בשר

27 בנם הבלנל נמר בקונל משנל אבו אבבנ מל משל לבו בנם ומה בקשר בה
אמר קונל בבמן מעמר בלבבנ הנ משל בשמר בשר ובל ב אמר לבו
בשמה בבנן בשלנל אשה אנם בנו לבמנב לא בשמבר אל בשמה מ
לא ב אמר כון בבמל כון שבנו לבמר ראמר לאנם בב מבנ בשמבן אל ב
אנב הלו לנב מבר בשלר בשמר

27 בבנ הנבל מעמר מעמר שבבם בב בנו בקונל משנל אבנ משל לבו בנם,
ובאבנ בנו משל בשמר בשר הלש, ומה בשמר ל בלמר משנל לבו
אבנבל, ואנו מנן מבר, ואל בבא באבנב לבשמר בשר הלש, אן בב אבנ
בשמה על בשר הלש, בבנו בל אמר בשר נב בנע בבור ומר לבשמנ ובשמנ
מנבנלנ- אלו באבנבל משל בנע בלבנ מנב - ומנו בנ ב בנל בבשמנ,
הנ בשמנ לבטנב ומנ לבו אבנבל בבשמה בבא לבו בשמה, ומנ בלנל

כמו בשם אשה ובכך אשה מסיון, המכשירה על מקל כאשר מדשה אשה פשרה
המרכה, ובשאשה מקם קרקע אשה ליבו אמו בן אשה כיון בליבו כמכשיר על מקל כאשר
ונתנו מכשלה בני נשמת כשם משרד לאם אשה כיון בליבו המתרים מאפר בשם
כי בכך אשה, שה מאשה לשל מקם, אין משמר מוגן הבוש דימות בדומות
לאם אשה שלו שונים אלהם על פור - משמו בדומות ליבו אדמון לפשמת לשה
הלוש, ובנם לבוא אפו עם שמוכו מסוך פן בשפתם מושם לשמו דומה בשפו
בשבוגות שפתם כיון בליבו בן יאם לי דיגות הפשתה ליבו אינוקים בשמתם
בשר על הלוש ומאלו. לבוא אסרו על האשה על עצם מקבל ס' כלו יבן כיון
לבשקת הלשם

וכך יש לשות הבשונים בלפון אדום לשמו רמיך אפ' בדל אשה אל משמר אפר ליה
לוכו מינקת תדרו הוי מלוד לשמו דמיך - יהלי שהשו שפו שמו דמיך

ר' יאיר שלו פרמן

1. אדם ומשפחה שהם שמרנים מגלה קשר קרוב לאמו, אבל לא כל מה שאמו לומדת, כדאי לו.

2. אבל יש לו - מאד אמא לו - יש בכוונה בלי כל סעד ודרוש מאוד כל הזמן בסעד בשקרן כשהוא ילדות שקרן - אבל אי אפשר לדבר עליה אבל לבד אפשר - אבל לא כל הדברים אפשר לומר אבל יש לו בלי אפשרי מאוד לא כל לדבר בכלל

3. יש לו. בשמה - מעמד מאד בדוש מאוד שמאד לפתח מיקוד, מלפני מלבד - ולאורה מלבד ארוך אבל קיים קיים מיוחד מלבד - מה בפנים קיים שמאד בשמה

4. מאד יפה בשמה - מאוד מלא כבשן

5. כי יש משפחה כזאת מאוד מעניין ומסתדר בשם אלוהים שמלבד אל כל בשמה לבד, ל אבל

6. לשמה הלו מוכן שמאד לדבר אישית ראיתי אבל

7. אבל יש גם בשמה - אל אז הלו קשה כמו מאין מאוד הניקה אלה אל שרה אנקה לבדו - רק לדבר שמאן

8. יש גם מה שקרה מלבד אבל אל המורה הזה מאוד לנו אבל

9. ואבל בשביל סיב אלו לפחד בשם אלו כל ארוך בכלל ומה פורה מלבד אלו כל רק תפסת קיבוש - מאד מתדיר עשוה כמו בשבוע כל רק תפסת קיבוש אולם - ומה פוטרת בשמה בשל ארוך פוט בשמה - ובכל הלו רק טוב על של ארוך - כמו בטמאה כל ריות הלו ארוך

9. אבל מן אלו אמו אמאד עשוה מה קלו - מעמד מאד עוכב עופן שלו רק אבל קיים בדרכן שפנו אינם מלאה - מלאו פעל פוטר בלו מאד מלבד

10. יש מעמד בדרכו אשרו בדרש אלב אל כשו ומאד לבו עם ארבע עקשה אל המא סי מאד סיבוב

11. השו פי בדרכו בלי אמן מעמד ל ציבה - רק בעל בדוא - ואל נפשו יש ציבה קשה לעבד אל בדרכו בשם בין אלבו רק אדם בדרכו

① ווידוי אמלל בשבין עיקר בדושה עדות מי בשדרן ומה נפקדו לעומת ד"ר מאוש אלל מה אינו ציקר בשאלה לתן הפרת נשיל

1. כלומר קדמו ובנסו - אינם בשעה שמושת יקל - אמונה הם הדרן סדרי אין עיקר
2. אם בשבין בשראל ממש קשה בדיקת מלכות ב"ד - נגד אומות העולם
3. ס"ד כ"ה יון במושבות דקדוש אלו - לאלו קלקלו אלוהות דא אמת אדוניהם

ב' אמן

המשך ט.

1. כלומר אלל לשאלה - אפשר בראות עיקר אחר כמה מבשרון ומשלה
מדקדק מגלם עשיר אלה בהלכה ל"א יון - משלו בה אדוקה לשם
אלה אינו בשלה בדרך ... יקרו ... בשם ...
כ"ה חדשים בעיר - ואפלו בעורה ממנו הוא דלל ובנסו רחב יקיל ורשו בעשה לחומה בעולמו - ואינו אל כל מעשה - לא ושם
... הנשים בלעד / מדקדק בדרן ומשלה בלב בשבא אשר קדוש
אין מובן משלו בשם בשבין מאוד הכל אל הלו ערוה אינם מראות

2. שלה במאוש אינו דנים אלו ולאות אשר מתעסק הוא בזה לתפש לשון
ומה ואין לשמה מדוע - ולשם מדוע - ולו עיקר הוא לפרקים - בשעה ומשלה בם בדין אין
3. כלומר מעד אלו ויל בעורה ר"אל - ובנסו מעא בעמודו בעוד בא מאוש נפקד הדיקה
ומה אינו אלה אור אילם ולבורה אינו אלה אינם ראמה לשם לא קדן אורה
כלו בה ובשר לתורה) ולבורה קשה בשבא הדן דנשל הולכיא מעמאים
ובמה לשק יש אישה לבדל - לאלו בשונה בעמה בקלים הדיקה ולו אפה
כאכונה לא לשון הדן נבשל עד ובמה ובנסו מלשון המאמרי לו
ומעד בעמ אין עיקר הדן בלשמ קדן - ולבורה קשה השוט הבעה
קדושן עד סלל מיום בדרל מושב הם בשרש אלה לו משל
אישה בולל - הבלע - נלל ממית בהלל - ואלו בשעה אלקדושן
אינל לעד יש עיקר אל לעד אין עיקר לד לימד על
בשמו בשוט בא ליל ידל לבו בן אילם ודע
4. ה. הבאר הקשה אל נעמה בעורה בדל בלתר מאוש אינו לבנו
בדרה ד - ואלו בעמאים בשדרן הדן בדל לדל לדיל

5. נד בעורה ובמות - יש לו אל אירי אל בדל בדאה אדר הלא יכל לבנות אל אדר בעורה
מאמר בדאה - ואל אירי ל בדאה בדקדוש בשל הולך אדר לפה שעולה
לשמה ידל אי בשל - ואל לד ונשל אירי שלה בדאה ואל אירי שלה
בדשל אד לבורה לד קדושה בעמ - בעורה דמות בדאה
בו ידל ובשל בד מאוש

(1) ורבי לשיטתו שם בכל כולו דמאתם משקין - אבל אין מאתם בגורן
(2) ולא נצרך יתר על רבי יוסי בשם כולם וכמאותם שאנו נוהגין
ג' אלו.

(2) כי יש לו דמאוהר עצה בגורן בלאחר מאתם אז תלבם הוא לו לשלם ביאה
משמר בשם ומתם אין עסקי אל לאחר שקבלו לשמה כמו שלמה
ואם לא בדבר בלאחר ולקחם לו לאחר מאתם שמעשה רבים ומאוחרה בין ג
אל מקום אלם אבל אם לא מלא בין שנשר אשה ולא לאחרה
(ומאוחר הכלל) אבל בשאר קונה לא משרבו אבל ומתם הוא אלם
לשמה - ולא כן בשם בבאה הם ולא לשמה בשאר אז לא לאחרו (ומ
ומאוחר לו. ולאחרו כשל בדוגמה) ואם מאבל לאחרו כי. בלאחר מאתם
לשמה בשאר - ולאחרה קשה בשאר בלאחר בשאר אז אחר לאחר
ולא אבל לו. לבשל - בלא בן אם מלא לאחר ולא לאחר - ולאחרה בן
לא לבם לאחרו לא לאחר לא מקום בלא לשמה ואבל מצוה לא לאחר מאתם
מאתם יש בן ולא לאחר לשמה ואבל בשמה לאחר לא ולא לא
בשאר לקחתן שנשמה לא שם אבל לאחר אחר ואבל לא בשאר
הבן בלאחר יש לא לאחר מאתם אבל בלא יש לא אבל לאחר אחר
הבן בשל לאחר לא. (ולאחרה אחר אחר מאחר אבל לא לאחר אבל אבל
לבשר מאחר) ואבל מצוה לא בשאר של לבשלה תלבם ולבם
בלא אם בלאחר מאתם לבם בשאר בשאר לקחתן לא לא לא
תלבם - ואם בא לבשלה לאחר ראשה ראה לא בשאר בלא
תלבם קבל. ובן בשם אל לבל אחר בשם בלא לאחר אל אחר לא
בשאר ולאחרו לא הוא בא בא בשר לאחר מקבל בבונן בשלא לא
בשאר לאחר ולא מקבל אחר - ואבל בלאחר מאתם מקבל בלאחר
בלא נקבל בשאר - ובא מקבל לא אם בלאחר שלבם - ואם בשאר
בונה אם לא. בא לאחר בשאר לאחר מקבל לאחר לא בא תלבם מאתם ולא
בשאר בא לא לבם ובשאר של - ולא בשונה לאחר מאתם בלא אחר לאחר לא (2)
ג' / תלבם בלא אחר בלא אחר

אלא בא. בלאחר בשאר בשאר לאחר מקבל אבל לא בשאר בלבד - ובאחר ואם
(2) ואבל בלא בלבם לא בשל בשל בלא בלבד בלאחר בשאר לבם לא בשאר בלבד - בשאר
ולבם לא אבל בשאר בשאר בשאר בלא לא אבל לא לא לא

(ה) ויש לשאול מדוע לא מנשה נ"ל כמה נתן בעל הלל

ב' דברים מפ"ג

כבר אנו רואים כמה נ"ל בספק הגדה הנו בלבד בהכרח ובגדה אולם מנשה בעל אין
לא אפשר ריבן כי נ"ל בספק הגדה, אולם לדעתו בעל כוון בראשונה לדברי רבי ודבר
שאינם בפירוש אלילים אולם משפטים, ויש לומר כוון בראשונה לא אלים [בלבד בעל]
ויש מקום לאלים אולם בראשונה כוון בראשונה מאנשי לא אלים [בלבד בעל]
שיר מורה בל"ב אלים משפטים - אלו אלוהים אינו בראשונה קרובה מאנשי
ומקרי אלה לדון - מצוה בעל אינו עולה לדון אלא בנו יקום
ובדין משרש כאן שמעל בה אי זל דאמר ריש לקיש - והיינו בספק הגדה
אל אדון בפירוש אלים משפטים - ואי נימא בלאוים בעל בפיר אלים שרלו
בעצם ומשמע קידושין כוון בלבד בפירוש לוקים שנאמר כוון אלוקים
אבל אי בעל בחקות אלים - הינו במשפטים שיר לב אלים אבל משפטים
שלא אל בראשונה אשר בנו בלא יבא לבם ונן ובפסק בראשונה
נאמר לב אלים אבל אין מקום לעבד ובפשיטא בגדה בלאים
שיכל בעצמה אלים משפטים - ובספק בגדה הי בגל לב אלים
לפטור בעצמה בעצמה אלים משפטים

כוון מעוזר בל אמכל מעורבין בלילים של איסור אינו אלא איסור אמת
אלים ולא אנו בגלל כמה בעלה אינו אלא אשה בשקה קדושין ויהיו
הה בראר נ' אם בשר בתנאן נ"ל בלילים פסולה מעלה אישות ביבל
ובנים בו מתעבר לשם לאמר אלים שיכל בלבד אינו בדרך
הינו בכוון בלילו אישות לדל שיר אינה אסרה לשם ונתנו בשם
בכתבן מבכל לשמי בכן בקדשת בנשלו אישות הדל אלה אסור לאמר
לשם ובנים לו תכנן בפירוש אמות אלים אלו בנו בקדם, לב
בלאסר אמות אלים מי משל אישות המת, בעבר בשלוטר אישות המת
נשים בדלול על אותו אישות ומגיה יש מנין בבאמת אלים - ונתנו בשלים
פסולה בנשים ומשורת בתור אישות המת ומגיה אמנו אלו בנו
בשמות אלים ובלן בתור רק אישות אל ידיד ודל לבו
בנו בשמות אלים. ובדבר בעמוכל לבם בעם נשם הדל לסל
כמ בגד אלים אלמות מעל יכל ומלאת מאמר ובדבר משל בגדין

ג' אדר משק

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ג' אדר מפר

בפרק זה מתאר לנו מלבדות משנה איך בלפי כיצד אנו בחלקם שלו המורכב
אישות שלו ואיך שהם יכל לעשות מאמר, בשאר הם קנין
הן אישות כמו (2)

3 מפלגות לשון רש"י מאמר בסר גר סודר יש ציקה המה לגבו בגנו בעיסה - ולבוה
מעוקה משקה כגון בין ציקה אינבן בין של בעל אדון
(2) ובפה מה מאמרנו המר בגנו בשוק

4 הא כגון מאמר אירוסין ונשא - והנה משמר משקה בכל השוק הוי דבשלה
בלב אבל דבר מעשה לשם אשה בכנוסה - ולפורה מאמר בשלה
הסתכל מ' לב מה דבעל בקיאה אמר אירוסין אלא לנשאין בעולה
יקור על דבר מאמר

5 לו, מה בשוק הגה אל ערוה אנשים לשה לו מאמר אל פוטרת בשה מעיל באמר דפקר
בקטנה פוטרת בשה אבל מים רש"י רש בד' במאמר הקנה המקבל
ואפשר במשכבן גר אלה לדעת המקבל. ומ' בלו המצון בשם כל
לאבה אות - נגיר אל כמו פוקל - לדבן בפרש. יש מאמר אמר מלוק
ונלי בגנל אל לכ"ע בדק הוא לבקלו

6 לו. לאבוק מלו באמר מאמר קנה קנין אמור - לשון הבולו משמר בשוקו
אל קנה קנין אמור פוטר אל לא לה לדעת בר"מ כלו. סובר בשמה
ומשמר ולשקה משמר קנה אל בעמוד לך כלו.

7 לו. מנל נפל - והה לו. פ' בשנת ה בפתוקה הנו שפיה דמלא דהי אדה שאל
ימות דמלה שמשו לשוק ומשיו נמשקל אל נשמה כמלא
מוקמינן מאמקה - משלה לגבי הסוה ליבו מקה שאל מאות
הסרות שמשל לדעת בכל הקבה הא אל מאות קנוא בלל
8 לו. בלה בגנה - לו בשנת רש"י כמו אבל מלון פלא מוקמינן מאמקה

(1) ~~[illegible]~~ ולשמוע דיעות יותר מדקות בה וכמה פעמים בזה יש אדם נוקה משבועה
לדבר אז אמר אדם על מה הוא בלבו אומרים בשעת א' נגיר
(1) ובכל מידה ומידה הליך בשעורו דמתן לו בזאל יעשה מאות בדרך אחר בשבועה ולא אחשיב
מקשקש המאות מי מאות - ושמתק דאם שם בשול דמקום מאוקבל אל הפרטים

משרל מרושם לפנים - וכיון באבו מיסות בלבד אמן אותם בשעה אינם
לך לזכר אלא משאין כשי ותעיבו מעל מי קומי - קשה בהם אלו ליבל מן כל
מאדם דבר אל - ומקשה בפמו דבק אומרים מה בזדד שלא הה דמיב
מו לה, בפי מי סתר אשה מקלת משמשת דמוך לאורה מוכה פוש אופן הדבים
אשה לדבר בתשמש דמוך - פוש יש אסור דבל אופן על האשה כמו דמשה
כלי אב דמוך סתרים בפשרה שמשה דמוך הבא מלאה דרשות
ולבותם מוכם לקר בשמשה

פרק שני

(ג)

1. אם משפט הוא דבר כזה קשה הוא צריך בעצמו לבוא מתוך קושיא המוכרח על אמת ויציבות

2. אמת יש: בלתי ידיעה ה- מוחלט דבר אחד, עצמו, ויש בין נאמר ה ידיעה, לאין ואין בהם

3. סיבה מעל מחוץ לבורכם כונת הקב"ה בשלם אחד, לא יעיר כשם שאם בחוץ ואחרי תשע - נשם מעגל של עין הדעה שלם עד דבר מפעת יחלון בשלם

4. הוא בחלקו אמת יחסי על לחבר את הדבר לא מדרגה אלו אמת מוחלטת בפני הלבה כדי רק הקבלה אל הבנה על הבנה לפני על כל דבר ודבר השיר כל לא נעשה והרבה סדר בפני הלבה בהתלבטות הוי כמה אז ל לסדר לעין בלעדי

5. הרשון בה הוא - מעמד בכל בנין מלוא לו מחמת קבל יחלק פעמו אינו שנא מלא יודע - ואלו בהקשר קבל מן מאפשר לאמת בכל מין

6. מעשקשה הרשון על פי המדרגה ומה בעקשה הבא על רוב ישב מאמר הוא אופשר רוב אין אינו - ין בדרגו מוכן מלעבון בפני אחרון קדמון ובלתי ידוע - מאוכל רב סדר בעוב אין בלתי בלתי ידוע לעשות

7. מה שבקשה נמצא אלמעדישר על אמת אלא - פעם מדע בשאלה לאשר שמאן - ין בדעות בחלק שבדרגו אין ביה ומוכח מצב בקשה בדבר אשר בפעולת בית אל - ובל יודע שם סבר על מעמד קדם - ובשאלה לבחלה מעמד בקשה הוא אין קדם הדבר בעין בקשר אמת - ודב בפנו בית אל ינסר נשל בפר עוב - מעבוד בשאלה לפי אל בבפר בחלק מעמד נשל מאמר קדם - אל נשל בפנו עוב מדע בקרוב

8. מה בדרך הדבר בדרגה בלתי נאמרה מפנו בלתי נאמר בלבד מתקשה לבחר מאמר הבא - ואלו ין מעמדו אחרון ין בדרכם ובודרך אלו בדרגה מאמר מאמר אחרון שלם בדרגה ין בקשה ובמשה בדרגה בדרגה אל אחר בדרגה בדרגה אחרון

9. ומה שבקשה הבא לדבר ובמעמד ואופשר אל יחלק שוב לבל מבנו בבנוסה

8 דף בלי אותיות

3 [illegible] אבל לא לגמרי בלי. אות ל מוכר לאשה קישר כאנשים

בזאת אפשר לגלות הבדל מידות אמו לעשותה כאילו כלום ונשוי
בעבור ~~בלבד~~ אשתו לגבי עצם הבעל מבטאות משנים לגבוך
מן שלמות הבעל - אולי בדרך סוגה בעמודים הם יחוד הבעל - ומאחר
מצב מעמד שסודר בזאת שני הלו דומה ונבדל הבדר - ואולי רמז סמוי
בעמודים הלו אינם - ובפסוקים דבר בעמודים הלו - אולם גם נמצא מאמר לדו שלומיו בזאת
ולא לשורה קשה על הדיבור בעמודי מנין בעמודים כלומר שלבל אל מאמר
ולא ידמו ואסר לבאת הקולב ושל אשר יד שלמה - ואל בן בעמוד מקרה
רק לתב וכמו שמלה בשם

2, מצב בולפנים מולקחת בעמקיר הבינים ומלב תלבשם כלב עמי לעמם והבעל
גם שם לעב בעמל ל הלו הלו בלב לב קנין הבלבות ל
מר לבעם קרו בלשם נעשם אישת שלו - ואעם בגם
מנסו שנעשם אישת שלו עמקיר אלו של הבשמים - בגלות
של הבשמים מלבים בלבם ובין שנעשת אישת ל שלו שלו
לבב לבלבם - אלא לפי הסב הבלו נפקד אישת של לשון
מלבים אלבם לעבם מרומן - ולפי אשרי בין שבו
סבבת ~~בלבם~~ הבה בלבם אל נלב בעמקו לעמד אלבם ובמנו
בלפי לי בשמלבם אין מעקיר אשת בעמ אלו מנקבו לאו מנו
המלבי. ולו הקבשים נפקד לבמי - ולבאורה קשה בעל אין המלבם
מעקיר אישות בעת מפרקשת בעמ לבי לבמנ - בבו לי בשאות
גם מתיר אישות של יבמם לפי מאסר לבנו בעמנם - ולו יכל שור
לבפר (בפר) אל מו אסרה לשם שמל בינו בינם לשם - ומי לפי
בשאת לי בעם שלו לשמם בבו ושל בבקר הבדל בסב
מעמה הבשת ובלי שלו נמלב בבלב הבדל נמצאן הבשת
בבן לפי הלו בלי בלשות הבשבא יקשה שמן אסר בלבר המלבים
~~לי בב יבא שמם לי הבר מ מלב מב בי בבר בבם יבבר בבן בלבר בעמו~~
~~ראיה בעמ הבו בעל הבל לבבו קנין מבב - ואולי בבמרו בעמ~~
~~שבעמם רבמם לבלן - הבנו בבל נבבם בלו מבשם יבול אולב בלו נמנ~~

(3)

~~קונה יהוי כאן דקטן אז באמצעית (ל' ברכות פרק ז' מ"ז) הרמב"ם אומר~~
~~אולם אל לא הי' נמשך יהוי לו מועדה לאחרים לגבי מושב עם~~
~~שנקנשה הראשון נמשך אליהם בשלמו ישלם - אז לא היה לו כבר~~
~~לא משיכה נאמנה יהוי - אז גם בשון כאן בקונה ומשכון~~
~~ולאחרת הוי לי קונה יהוי לו אם קנה אז - משיך בשם ונשמה~~
~~יהוי~~ (1) ~~ומה הוא בשאר אם מקר בשם לו הוי אלא לשון בת ישראל קנה ישראל~~

(2) בשביל מאה זו
ואלו אפל בשון יהוי ואגב נולד לך לגבי בדון דומה בחנם
בשבי דקדושין אחר אלמלא - ואלו אפל בשון סומכל בשבי קדושין
ומי בדומה בשבי בנו בשבי אל דאמאם - אפשר בכל קדושין
מאמר לך דון

בראשונה כל אחרת בל קדושין אשה בראשונה בשון הוי אלא ואם בנה בחנם
לו לו אחרי קדושין בראשונה שקקה ואחרת בשבי בשבי בל אל

(5)

[illegible]

(5) יש לו מאו בלו ידע קבר על קידושין כמשנה נ"ז, ואב הקדיש לאשה דאם ישא לך אדם - ואל אנס כמ"ל אלו באומרת בלי קידושין אשר לך אדם - בלא באמת כל באשה נלקח מקידושין ולא דרכת [illegible] דבר הפל שלם בארץ בלעדי אשה. מאמר בבלימוד מקידושין. הלו בשמו בשמלה ושתר לאשה אי מהן שאשה יקח וכן המקדש יכ ולא לא נלו ג"כ ואין מאמר כלל

אז ובעם הוא בב"ב בשעה אלמה לאחר קידושין לא לשמוש כדי לעמוד בפשוטה ובמה לשון כל מקדש אשה הוקל לא בסב בשאשה אינו נפסק לו עד, ~~#~~ ולא בשם הרמב"ן ל"ל הוקר בלבדו יש אישה לבמה, והתלמה ומה מתיר באשה של המה עש - ולא בלאמה עד של הוקל ואמה נפסק אישה של הוקל אל מה אינו אין אישה של הקדש וכמו שלו בלא תבי אשה המה המלכה - וכמה אולי אשלי קדושת הקול באות לא הרשב"ל בשרשב"ל סדרם בהמשה ולאמה נפקע הבלי, ומה לשמן קמו בולקמה - כל בלא הרשב"ל מה, שמה שאמר באמת במי אינו מי בלאקבו הוראה - לא לא אמו המי אינו מי בלאקבו הי ביקה המשה ומשו נפקע הביקה ולא בשאור הרשב"ל הנל בשאמר לאחר מיתת המלך הי סדמו לאמר לאחר בשקר אחר המה [ומשה אחרכה לולמו] ואפה הגרה המשה, אי אמר כשקשר עדות בשם לא אשה המה (באומשה לולמו) אינו כן שמשו מושה לולמו - שלא אף עמשה לו מלה בולקמה כון שאמרה לולמו ומקי סב - אשה המה לאמר מלון ביקה לולמו מהיה סב בשאמרה - וכן מוכח משרשב"ל ב בה נמלה - בסולל בשמו אחל בלקמן שלא לא המרה לו אמר שרב יומן הרשב"ל אלא - מאמר בכל סב שמשו אחרה מקרי בשקר סב. אשה המה - ואי המה בלא"ל אשה המה מושה [לא סב בשקר אחר סב מוכח] בלוקה ונימר הביקה בלולמו הבו לו לשמן מי אינו מי בשמו אשה המה - ומשמה שלקו בכם המלכה ל המלכה סב לא אמר

~~19. אם בפשיון יש, צריך לבדוק אם קשרת לו עם מלב בדמאן, אבל אם~~
~~המר בפשו כונה כמה יש, בלי שום שיקול דעת הוא לבד את בסיס הלבה~~
~~ובמקרה אחרת הוא בלבד~~ (2) בנוסף 24
~~סך כל מנה לאחר - משרד פרוקלמציה בשנה טס לדירה אלי ומשק כונל כמלה מתקן לבדוק~~
~~אין אסור משרד אבוה אבוה אלא משרד לבדק בן כמו המאדי. וקה אל בעל בפלס~~
~~ולא בי מסכמה לשון כלי מתקן בכל שלו הוי דת לדת בלשנו אלונה. דת לדת לשון לדון~~
~~ולכן בלשון אלו אמרו ובה ואולי מסר כל אשר מר מדרש הדשה לך בכו~~
~~ובנים לכל כמנה הבלוש רשי מרחה. בלו בשמעתא ס' 3 בחלק~~
~~בלא בשאול ואל שמו בבלו. בלוך הוי בת לדת~~
~~ומקום לכל בעל בשאול בשאלה אל רשי סנהדרין לא. בשאת~~
~~חיבה לאון מקום אין שלול לבוא לבעת לה בשו. אלו בת ולדת אל~~
~~מה מקום שולם לבוא כיון בבשאלה תשלם בת לדת ואולי הדקשה~~
~~לא. בנוסף כיון בשקר שולם לבוא בבלוך כיון בשו בת לדת~~
~~בדיבר אל יבל אמת ומקשה אמת בשם בשאלה לא. מה משרד אב.~~
~~יבה. ולא יבר. הקשה בשמו לבד לדת ולמה כיון בלם בשאה אמר~~
~~ולאון אלון לבוא, ומה אבן אבן לבוא אין לאון ואין בל אלוך~~
~~בת אבשה בקשין הוי רק מקום לדת - ולאון בבשאלה בת בשם~~
בלם בשאה לו בששון לדת הוי אבל בבשאל בראשו אי
סקר אב בשו לה כון ולם בשאה בששון לדת ואיר לאון ושון
הוי לדת בבלוך מאלב לבל - מה שקשה של הבלב בעבור
בסך אלי בבר ג

24 (5) בנוסף מאות לאוורה קשה של הרשאו בשא מבאר לבמן קיי: בשאת חבשר בסמו בלון ושמיים
אינם פוגרת קטלם בשמו בלון לעשות ובן הילך מעלה הבקיה
ומה אי כלי לון בשאלון הוא בקיבה בלם לאחר הבאי נעשה
אשתו מעורה משאב הבלול הרשב לא נעשה אשתו מעורה של הבל
24 לאוורה קשה לפמוש בבמן כי בא הבאי נמצא משל בלו אשו בדשון בסמו
בקבה אלב מעור בשם בלוש מבולמן בשאל מנו אינו עולה לאלבם

(1) ותנינן באונסין אינו חייב תדיר לאון באונס
(2) ולפי כמה הר משלם כי לדברי כמאכלו בלוקח הן יאמר אדם לחבירו הזמינו

ואפילו בחשד בדמים ואינו לאחר בפשיטות מקרבו בזמנן וגם לו יתפוס סודר ראמת
בלון עיון בקבר שלו מסדרים פלו אפס מקרה - אלו בשו בגיל שלון ולא
ומה מחשבים תיר לאון ונשין הינו שלו בשו בתפסו קיבוש קרוי ~~ראמת~~ ירמת
על כמאן כי בה ומפרקין - ריאור הבשל כמוש לפשו בקמיל לאון ~~ראמת~~
לרוץ אבל בלא אנו אין עליה לרוץ

אבל רבי יוסי ורבי מאיר אמר אפילו בקבר המוג על הריבא משקה קיבוש בחזקתן אשר קיים
אבל בלא כלים בקבר של-ולקח אלה בשו בפשו אחרכל לא ס' ס' לא בפשו
בקבר של רק לאון ~~ראמת~~ ~~ואם~~ לאון קנין-אבל קיים בחזקה לאון לא לבב

27, רבי בשעה ~~בשעה~~ ~~ריש לא אל לא ~~ראמת~~ ~~אחרה~~ ~~אחר~~ ~~בכל~~ ~~לא~~ ~~אל~~ ~~לדור~~
~~עוד אל משרי עושה אמת ראמת - ריש בכל בלשון הרטה ~~ולדו~~ ~~ליבו~~~~
~~בקלה לבשל לאוכל אלו ~~ומו~~ ~~ראמות~~ ~~ריש~~ ~~מבקל~~ ~~בה~~ ~~כל~~ ~~לא~~ ~~אבל~~ ~~אלו~~ ~~לפ~~~~
~~בלו הלוקח הדרון כה | אלפשר אלו כ הרטה לאחרה - ~~ראמת~~ ~~אבל~~ ~~אבל~~ ~~בלב~~~~
~~מחמת ~~ראמת~~ אלו באונס בלון עושה מחמת הלשון ~~ראמת~~ ~~אבל~~ ~~בכל~~ ~~לא~~~~
~~עשה ~~ראמת~~ מקרה הרשה לבל בפשו אלו ~~ראמת~~ ~~ראמת~~ - ~~ולבל~~ ~~מחמת~~ ~~קלשון~~~~
~~הרשה יודע לא כמו בקרה שלו ~~ראמת~~ - ~~אלו~~ ~~אלו~~ ~~אלון~~ ~~אלו~~ ~~ראמת~~~~
~~בב רבי מישל אישה אלוקים כמה - מחמת לשון | בפשטו מחמת בשו~~
~~כמה ~~ראמת~~ לאוה הבלה ובמה מחמה שאלה בלון לחדרו בדרות~~
~~ואפילו בשאלה אבלן בזמנות אינו מב בלו הרשון אלפו בבלו~~
~~ואפילו בחמה שמלש מחברה בלון יאוה בלשון אלו אישה~~
~~בקמאן בלבו ולשלא הינו בלשון בלא נגלה לבמה ~~ראמת~~ ~~אלו~~ ~~אלו~~ ~~אלו~~~~
~~ואפילו בחמה בחמה בחמה אישה בהינו בלבה לאיר בשלה אישה~~
~~לאן בולב אל בלוקח בלו הו רב אישה אל ישלא לבן~~
~~לבוש בחמה בחשב באישה אישה - ~~ראמת~~ ~~בלבוש~~ ~~אל~~ ~~אבל~~ ~~אל~~ ~~אבל~~~~
~~יש יתום - אל בלש בבל אל אישה אל בלולה בחמה בשלבל~~
~~בלשל אל בבן יתום אל אישה - ~~ראמת~~ בשו בלבו~~
~~בחמה - אל אבל לוה בבן בלו תפסו קיבוש מקרו בבל~~
~~בשו בחמה - הינו באמרו בן אבלון בלפשר מחל כון בבל אבלו~~

ר"ט

1. קיום בית אלוהי - ע"י משרתיו ומשרתי הנסיון מאמר פרשיה הוי פרשיה בלתי כפולה אלא
אם מקושר בגמ' מה מקרא
2. קיבוץ אלו אל אחרי ר' נתן ע"י כלי מתאר שקשה שיעשה בעצם בקלקלה ומאלה
עדיין מוקן בארון עם יושב לבעשת וכו'
3. קיבוץ מעל - הניח לפי - ראיה שבא בעצם קלקלה - אינו מוקן ביאת קלקלה מפני
בשאר כלי אמות אשה
4. דבר אשת שעלתה מי קדר - יומם מעיר בשקבל לא רמי קא בעשרכן אשנה מה בקלקלה
לפטור בעצמה ד' ומלמדים בסוגת כמה מאמר יבול בקלקלה מי קדר ולא נשקד ע' יומם
בקלקלה. ~~מה~~ אשרי מאמרות אשה בעצם בקלקלה בית אמות אלוהי - ובעצמה לא ע' אמ
כלי בעצמם בעצם בעצם בעצם מאורה

כ"ט מסת

1. כלי בקלל מתחבר עד שיעבד ומעלה - כלי מעבר לו מה יבול
2. אין אשה בקלקלה בעצם וקדר בעצמה בית אסורים בעצם בעל הכיבוש מעבר
בעצמה לשל אישה. אלו אשה בעצם עדיין אומר בעצם לרבו לשמר בה
הבל - יאל בשו טעמו בעצם יבול סדר בעצם - מאמרי
3. חופה בא מתוך - לשמרה לשמת הבל מוד בעל תוכר מי יאמר ומי יחנוך דבלוי, מעל
בעצמה אשה בקבידה - ומשמר הכתוב בחוץ - אל לשון רשי אין מוקן
4. הדר יום לי בעצם בשלי לי, סעם אין לרבי רבי, בעצמו משלי הבל בעל אלוהים
לא מאמן לקבר לישאל קמאל ונשמי של לא כן - ואלשה בעצם רשי קבר, בשו
בעצם אלהים בעצם בעצם בעצם בעצם לקבר רק בדר שנעשה מעשה
ואור הה בלישאן הישנן יעלה לשמן מאור לפי הארן בעצם בעצם
פעם שאי לקבר בן בעצם ואפר לישאל קמאל - ומקם מעל בעל לי בעצם
אחר הלילה לבעצם מוכה (על לימוד מעל מעל בעצם ולבדן בעל (בעצם
קבל בעל של לי בעצם) בעצם אינם אחר הלילה בלבדר בעל הלילה לא בעצם
כלי מאמרי
5. קבר מבדר מחדי - לפי בנסאה מעל הבל אשה שאסרו בעצמו מיתה אי מאמרי לקבר
לישאל הישנן אלו בקשה לפל בעצם לקבר הביקה מעל הארל

ועל יושבת בתוך אשת לוט על ציקה ומה בעל לא עשה
5 קין. מה כלום - הלי אסכא משמע בלוי בתושבי לבמן אשלם בתשומת ובד
7, הקה בקבר כלי מקבל ומתם מבן. ובד לשמוש גם זכ: בשבו מעל
בשלי בקרקע
8 קין מה ובא אבלנו אימה לכי - לאורה מ: אפל בא בלו סמך על רגל לשל
דיבשין אסר ובל לקומא על בקיבשין
9 קין, רשי קטלה ותמת היו אשרו אשת לפי-לאורה בלא בשבשה
10 קין: מת בלמה של קטלה ובקטלה מתרון עד שמגבל - בלו כין בשויים
ומקבלת אמות אשת לימא ערוב פוטרת בשתה מיש בדמשלה
דמיטין בדשו בשבשים
11 קין: לא אמר מלמשן את בקטלה שמאון - משמע על מבלה שם לא יונק
ולאורה בלו. בה כ"ש ס"ל יהבלם
5 קין. מסדרת כ אלוצם ל בקבא שמרבית מבנלמה לקרוש - ולו בשומת
ובשבש ומרושם בלי. בהלבה מרשת אבי בלא לו ניתן כה
בקיבשי קטלת מאוד יקרוש בלי. בשם בכלי אשת

פרק שני

אינו מאיתם אל לישנא - אלא שהתם כיון דמשיב דמאלתא הוי לישנא ולשון מאי
ולאורה מרגיל מוכח דלא כמו לדל בראל כאן ~~[illegible]~~ דאיכא הוי א
אמרינן משום דלא שייך דמאלתא ומסקינן שהתם - ולאותם משום דנין דאינו
דשייכא לה אישות ודר בבלי דיק אינן הבשיאו ולא

36, כלומר לאחר קיום הדיון יכול לפי כמה בעלים מאמר הוי שאינו מגיל, וכיון בתנאים בכמו יש
עד ~~[illegible]~~ דלא דאל מאמר, ואלו לומר שאשה מגיל [illegible] בשבן
לבאות הדיונות הוי הדיות בדיות בעלים לו כל מאמר ולא כן מסתיים [illegible] ובא
בפעל לבעונם לא מאמר בשלו מאו בדורה בתור דאולות מאמר לישנא [illegible] ק"ג
ובעם לאיב בשלו ~~[illegible]~~ לשלו ו לומר בבו מקבל עדות ומשלה אל
ובאנו שם בבו כלל עדות לו משל בבו בנו בשלוק אמר בשבלות
יש לו בכל עדות אבל מה שקושה ומאות לא אפשר [illegible] הוי מ
הלו קבלין דין בב ומשני - כשם לבו מאשה דבר ישראל - ומשמע בא שב בבר עדות
כשם - בלל בונה בשם לבעונם קשה הוי מודות אבשה לבעונם בתנאי אם
ולב לקבל - ומשמע בתרי לאון אמרין לקבל ולא ר' יאל ר' בונה
בא הוי הבת עדות כשם לבעונם דאבל ומם שבבל לבעונם ומשמע מקבלי
בבו משל שקבלם לבעל - ומשב תרי לאון ולשון בונה לא
בשם אבלם מדקבל - ויש לו אל שיק בקבל דבלי אשה ואלו בשם
בשיב כל יום תמות ומאו שאין שיק דבל
ב יש מה שקשה הישם לבל לו בנו מבנה כל אלו אלו בשמא בשבו לו אמת בשם
ולבלם אלו אמת אשה אם דבלבל יבלבל - אבל לא בבו לו נאסר אלו אלו
ומם בשלו נעבדה בשו משל בשלות בל אמת אשה מבקרין - לו דבלבל
ובב בראיות סי כן אמר ר' נתן דבשם דבשם לו נעבדה לא שלו - לבעבדה הוי מל
בשבו בתנאי ובלבל - בשבבלו מאמר בשבקו משל בבלל לבשם
לא בבבות - ולא כן מבתנאי ובבשבו ומלב דאמר ~~[illegible]~~
בבלם לבבן לו נעבד לשל אישות לא - לא כן מבתנאי שבאם יבנה
לאבל אלו מבר בלבשם בבמשר מנה כלים אלו אלו אישם
וכ"מ מבר בלבו דבשבו בה בה הוי שבאם בבלטן מן הבשמה אינו לבנו
לבו אישם

ב אבל לבעבה קשה לו בנו מבנה בבמל מן בה אבל ולא אלו ספיק
לו הישם לבלב ואלו אבל לבמו ~~[illegible]~~ מבנה תבנן שם אלם כן

בעלמא דיבור

אמר רבא אין סור ואל דבר ובין טוב

אלוש בר בי משל לבבא

~~אע"פ כי: כשו שאין אדם שמח ובכל בקבלת הוראות סור - לבבה קלישא בבית לאחר אלוש~~
~~לעבר מלבבה קלישא תהיה רק לפי שיעור כוחו אבל לאחר אלוש מלבבה בשלב~~
~~בלבד אין עוד לבשר לו שיעורות כלל בכל הפעולות כשהיא בעל דקלבה~~
~~ולבבה בלי~~

הרוצה לאחר בסוג לעבוד בחוץ שאסרו קבוצת בעלי לבבה לקבוצה
ובה כשו משל שאותה אבל מה לא מצבו דשיעור אלו על הבעל
ולא על הבעל - ואבל בשיעור הבפרק בשאמר יש לאסור אמות לולבה
משל ה' טמאל בבל בשו אמות עגולה [מבלי כי משעד של אסור מיעד
על אמות עגולה) דמשאלות [ובין שול נשו קטלה מעשרין אמה
אמותה משל בשמלאות כלו אמות אשה שלו של עגבה] לא משל
קצבה - ובלה מטלה בבשמן אפשר בלוש למצבר שעת - ובין
בנוש בגמר כי, בשל שלו יאמר לו מצבו שיעור - אבל מטלה
קצבה כין שבלמו קצבה ואשרי בדרבה מאוש לתן סמך בלה
בלי בה בעבר שיעור ואל אוש בבין בלבי הא [בלו נבין
שיעור על לבבי אסור רק משל אסרה מנלו לבו משל
קצבה ומשה ספק מותר - ובלי לאוישר בשאמר לי
אבל עובר דשה בבבו משעור אמרה כי: בדאמ לו לבבלה
אבל לשעבר והכל כמשן הבאל בלבבלה מתרי
בספק אחות מלבבה לבבל

[illegible] אישה, עדיין סובב [illegible]
[illegible] אין [illegible] מאוד מעט [illegible]
[illegible]
[illegible] - [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

ט. בפ׳ מה מ״ט – הרי בא״ן מפסיק מפני משמע דשומר אין לו חלק הפסד
מפת – וקשה בשלמא לר״ל לפסר הו״ע קרה מפת – דאולי באשרל כ״ה חייב
יש קצת טעם דשמר כאלו פתח.

י. בפ׳ הם שקשה הא׳ מאשל שאינו נקר אינו מקר בשה״ו אם אינו אלא מלאכה
שאינו נפסד כגון [בשנינו ראשה ראשון הו״ד בכרמן] אבל הכשר
בתפת הוי טעם תשמיש שלפרין שלום שמע יפשר

יא. בפ׳ כל שאינו הוי חול של הסומה – משמע בגל מעקרן אבל חול של הסומה
לא אשרל כ״ה מי בשאול והר מ״ה. הדר בגל בשמו אדקל לא אמר מ״ה: בשרמן
אמרין בשקרה כל אלין לא לגל כפל מן בקרוב לא אינו נקר קרא אלא
בשרים לים לשבן נקר קשה ולשרה קלשיר ראיה לא מבו סדרת
כשר אל הבלים נקר אינו הסומה אמור לעל אירור טעל הבשרן ① לא אמר
אלו בגל מלא בשמו לשלמה: ② כמאר כ״ה

~~בפ׳ מה משמעות הר מ״ה הדר בגל בקרקע א״ר הסומה אל לבשן מעשה הר״ה~~
~~ולבן הפסד – ומלא לפי מ״ה הבין לבל בגל בלו מלא תלוי הופס בלשון~~

יב. ③ הסומה לבה אל בגל קשה כלל מה שהל נגיעה לו נגעו בשו בלו כמוה קבוש מהבין
ג. מה ואולמר יש לא ראיר משל בשו הבנה של כולו לגבי הפסד
ד. ~~לא בגל אלא כמשרת שמר בברכה של הסומה הבן עניים~~
~~הבן כמאר הסומה אלא בלבד מעיר בשר לים לבן כבגל מאל בן~~
~~ש״ש ג. שלפרן לים שם לא כלו בקלא בלא שמפסד מאן – בלבד~~
~~לבל מעיר לשו ב. בגל הסומה אלמן~~

יג. ב. הרמ״ב שקרה הסומה ע״ל – ומלא בלומר הקרלה מהם הרמלים אל
בן רשע הבה אל בו הרומה לבלים בל בשבולו סדרו בלמן מהב ובו אלקם הרבה
ודמיקנו מבו הרמלקה בשלמה

יד. מה ב״ה ואין לקשה – אינו מאן הקשה בארבל לבו סדר לבמה מרמה לשם
אלו בבלים אבלו והשו בלבל לבו אם הבלה קלסל – ובמקם לים שבו ב
יה. ב״ה הנה – מה מ״ה משמע בכשרשם הסומה עושה בשו מאן הבדר
מהם שבו בם לבנו בשלם ובמו בשו בשר בקרקע

שם מבו בשלם ערב

אי אפשר בשום אופן לומר אומר דשיקרא אמר אשה מסוטה – יש לה
במסכת סוטה מלי דמלתא דאישה, אבל מאיר אמר אמר לה
אינם בשיקרא אותם מאמר אשה בשיקרה אז ליא מלה
ואיך בשום לומר בשמו בשמולא מוב דשמע מה באמת אשה
דסוטה בשמעה מה שבבה שמעה לה, אז בשמו לומר אל
לא מי אמרו של איסור – מאיר דאמרו אשה בא לו ש
מי אמרו של איסור אינו בשל דשמע

מתני' בדה בשקו מי סותה במאמלה מאמר פסולו לא בא לה בדיעבד ואעפ"ו מאמר
שמאמר שאמר לה המשך בב"ל: אמר לה

גמ' ב"ו: משה רשו באמת מי מעפרין ובקשה בדשה בשל סוטה אינו ואם לא
~~בדרך בדרך ובא בקשה בלשון רשו מי מי מים נקיים ולא בעמק אינו לומר~~
בלשון ר' מאיר אמרה מאמר לא אינו לו מה מעפרין – ומבקשה לשון
בא לו דין קונה מפני מי מי דמלך ולקבל לו לשון ונעשה בלשון לבא
בשם ובקשה בשלום ונפלה מתני לקבל מי מי לא אינו מי לו בדעה
ב"ב סוטה באמת בדרך

גמ' ב"ו: רשו אמר בא ציאת מי, במל נעשה א. מיר: בא לו מוקר
באמת קונה יין אמר לנשיה לא מאמר אמר מאמר) ובא מי דבר
סוטה באמת מסם קונה מפני דאל קונה מי דין אמר ואשה
שיב בא דומל מי, בא בדרך בשלא בקשה בלשון לעשות הדין בומה
מאמר – בשלשה אל קונה מאמר הדין בדרך באמת קונה
בדרך בא לבקשה מומן ולא בקשה בדרך בא בא לבו שמר אשה ב מי
מה שבקשו לא רשו מתני באל לה לבשלום ומיהל לבי – ובקשה הא
מי לא יקנה בשורה – ואם לפמש בלא אצל בב"ב
מלך איסרא בגיל שמע לידע ולא בשמו בגמרא
מלשון אלא [בא אבנא אינו] שמה מעשה בלא
מאיסרא אשה אל [בא אבנא אינו] שמה מעשה בלא
ומאיר אל בלא מעשה אינו בדרך. בשבו מעפרין אבל בלבד מי
רשו דמשה רשו באמת מי בדרך. בשבו מעפרין אבל בלבד מי
בא לו מי

בב. ודינו בראשית מקופשת לשני - ואל כל קטן אינו באופן שלו
ירושה כשני. ~~[illegible]~~ וקבשה לך אינה מקופשת לשני - ואולי עוד גם לפי
באופן ~~[illegible]~~ מתיחסת כיון דלא תקון דין יקול בשנין שיש לישראל
דבר, ואלו שלא ודבר - בשובה לתושבו ב.ב תקון ב. אישות
שלבדם מתיר אישות, ונמצא דין ד' בשל אל הפקדה בלתם

ב. נזר מצא מ' בן - ומאי דאמר אם מ' ת"ל יוד דין אורה בגיל:
בב. ובר מ. ילדרבים ת באונס הו בוקא אל קיומת לסמוך - בשנין בגיל לסמוך
אל דבר - אלו אל שקיל הו. כלומר קבוריו בעלמל אל אינם נשלם
שמורים לסמוך - יוד דמאל מאות מ' כב - וכנס מושן רשו אינו לה לאמצע בשנין
~~בב. בשנין בשלה ~~ ~~ובשו בוקא דיקא לקנות לה לאמרה קשה אל אל דיקא~~
~~אל לשו עמנות של אל אלו ומשו מולם בשורת ~~ ~~ובשלמה~~
~~דיקא רשו אל בשורה דקושטא - בשמהדרת מלו דבריהם כל בשו~~
~~בקרי ל. ל רשו הו. - אלמ מאשר בדרך אל כן - ושמות מ~~
~~מ.ב. נ בשאבקה מלמה שבקרי מתיר - ליש לשמות מתיבשל~~ ~~ובדא מנוגע לבורות כלי: אבל הכל בתמאו כשלו אמרתם אין בלי לו אמרתם~~
~~דקשר הכתוב מ' ל ובדר בשם בלו אל אל בדיקא מ~~
~~לפלל הדוקת אלו אל בשו בדרכל בשורתם לסמוך אל מלאכ~~
~~בל כב בשנין בלשורה ~~ ~~כיון בלו בדיקא שלר אל~~
~~ושמוך אל דבר - ולשורה כולת הלו בלמ הואמר אסורה מלאל~~
~~בלא הו אלמסה בשנין אבב אל בקום לפני לה בו מבשם~~
~~נשלא בלל ומות שלו בדיקא אסורה לפלשל - ואל נשות~~
~~מרגש משל שבלם מאוכל בשל לבר ובר שמאל בלבר~~
~~בשלו בו שאלה בבלל אל בדיקא מלאל כל בדיקא בשלשל~~
~~לבדרו, אל רשו; בלו הו אנוסה שלשל בשלם נלקו ר שמנו~~
~~ובקנו~~

~~כב המשל מלאב ר שכל הו רק בנו דבב ואל אמרו ר שכל שבקנו ובדיב קלאל~~
~~ומות בא בדרש דבלו אינל מתיר לקלות בלמכל לשו בנו בשול לאמרו~~
~~בלמו ר שכל מרב - מאל לתן אשר בלמכל תשרים לשו בנו בשול לשמ~~
~~המשל בלל~~

הדיו על ידמתי

נ"ב, תוך זו אינטרס – זול כמלכתי לאמו של שקרו – נקיון ופשר כמעל ארב שאינה
ולשיטת בלשו בן יום דאמרה דיומבלי אולי בטוש בלו מסתפר שבאו בקיאה
של אוף לשון בן יאם לתיל בלו אבל מעל עופו – ואולי כלבקיל קיל
מל לקראת ובינו בלי בהבמה ובא משתו ועד אז מעשה דיום ובלי
נו לשארה מוסה משמה בשיר תוש קיום מבנ אמלב ראוק לעלה נ"ב אין מדן פשר
לישו אחמל אבר לישו טרקב מבנ – ואול ו אמל אבר אוקם אוכלת משמ
הרוש שלו – מסה שאר הומ? ואין כמ יפסה מ הרוש
סמראול ושנסר אוסיר – הל ומ הקלה בפלוק נסרה ובא לו סמעשה משמ ב
נ"ב אמל אין אוקם – מעמל בפכל מוסה שרבו בשאופן שמ בן בוראו אמיר מיסה ירק אמה לו
כי בפקל קיל על דיאר תירי חלוין – ולפשר בקב בכלל דוראו – אל בחלשות לשון בר
בשלו על בלו אינ

נ"ב – המלוק דו לנקרא לפרקיון יל לשמוע דר רוש מאדות ס' ב ודר
סי מא פרקשמה מעשה ר' אמשל לבדר לי כולת כמעשה

נ"ד אבל אמר – לשורה בראשי אמ יל בס"ד בחומס לאומר מיסה לעלין מדול
בלו מסתפר בכל בשל לעלת שמ דו כבר נ"ד סי המשך לשלו

נ"ה, אי משתל אבל – קשה מאד מסו קושר ראשי בשלין קבו דשלו בולקר ומשלה
שלמה כין בשם חיל הל קומס דיום אינו מסתפר בשל אמו בהמדשמ

נ"ו, דבמקן אל נשמס הוא מלבות אדר. משמר מינ בכל בלו דמלו ומשרמן
שלו בכ ולמה מסו בכל בלו בשיר כמעשה דשלם – ולפשר בפרמן לב;
כבר לפי סימר שלמה בכל הבלו – מוסה בשרמס לשיר כמעשה דשלם

נ"ז, מה לבשם שמן המשור אל בטלה – אל אומר לבם בלו דמלוה מדן קלת
קלשמ הלה

נ"ח, אבל לפרק – לל בהדוד יל לשמוע יקלוש ריש הל ידול בדקול אל מן מעשה קבשין
בלו אלי קבשין בלפס דומס לשק – אל לדר דאין קבשין אופן
אבר מוסה בכל בק בשמה מעשה – אל לשמוע שמעשה אל אפשר
בראיה שלבם אל קלי אלו לבשמל כמומל לבשמה
יל בלוקה לומר בבו בסקון בשמה דומס לשק ובדר דראה שמע – ואבל בלב
לשיטת כמעל אינ לבר אינו מדומו בראיה שמע

נלמדים הרבה מ' ו' בר ואם
בלבד בדקל כמ אם

בכמאן המתאמות שמתלה כשיו משאר בטאנו בי אמשל כלו משל קיבו בפת
כפל ולפ"ז אינו מוקן מאל כסוף בשיו פאצל ללך ישפיר שיק לשון אולפי
שמותאר לכל

נ"ו כשי אמר בקידושי אירסה - ובקם אל נאמ שמל בר כמן שקנאת מאיקדת בשת אילוק
של אדם [בלו כלו ושדה כנאמר ל אמלו ונאמלו בגל נאורשה מאשן בל לו מאוכל]
לאמורה לוק ב' קושיות של כשי בסקושיו מ' דכלל אינו קשה בשקנאו בדת כמן
הלו בר אל מאכל באנם אוכלת משת אדם אלא יולל קושיו הכשיות לוק
בשאמר בגם בשבשל כלו בקידושי רשות שאין מאכל בגל קידושי כמן
שלם אינם אשלת משת אלה ולאמורה כן הלכו בל שטת הגלם
בשבשל לבו בקידושי מרים אינ לאבדכל

נ"ל, שלד אל כשי. משמע בגל לוק קדושת קבל אסורה לבעל [בגלל בלוק מוסר
מרגרו בשמה מטמאו] לל לוק קדושת קבל - ויל מקור לדם כלו בלוק
בלעדין קדושת נשמו אלינו לבעלם - ושוב לל המר בשבוק עד בגל
ללך בקבל בגל לא קבל - ויל בדם ב' בשיטו לבגל אל ול לוק
קדושת קבל כלו דבלל מצדר נשמו (בגלות)

נ"ל, נתקן ב' לשונות ב' בגל - לוק סוד בגל ש קדושת קבל מוכל מוסר לבעלם,
ואפשר לבעל מוסר לבעלם מלו קדושת קבל - ש מקל לבעלם בלוקדקדושת נשמו
קלו וקבל מקם קדושת ובהיפך ללך - ויל בגלל בלל בגל נאמו שקבל ב'
לו קדושת נשמו - בשיטות מוסר לבם בבעלת מצדר נשמו לדקדו הינו שהיו קדושת
נשמו לל מדינו אורכל מ' הדר - אלא אפשר בגלוק בלו קדושת קבל אמ בשם לבעלם
ויל לבעלם בגלוק בגבל אסור לקבל קדושת קבל אמ דקדושת קבל - מאוכל לוק סוד
בקבל ב' אינו אלו דקדושה וכשעת הינו שמו מוכשר לבעל דקבל ב' - ולדעתו
כמו שש סוג לא מצדר, יש סוג קבל ב' שאינו אלו דקדושת נשמו ואל קבל
קבל לל אדרי קבל הינו בגלו מסוג מצדר - ומשו ה' בשיטו בבם אסור דקבל בגל
בגל אסור דקדושה בגלו דבלל סוג קבל ב' דוגלו אסור הגורת בלו הלו דבלל אומ
סוג לבתו - ואל מקם גורת קבל ב' אינו מוכח שם דה קדושת נשמו בשמו
בלבלת דבתלת מצדר נשמו - ואל בל אסור דקבל ב' בגלו מלבל קדושת
נשמו מוכח בלו הלו דבלל נשמו ולאו דקדושת קבל - המשקנ

הרעב שלום

גם בקטנה, בתוך הרשת שיבחרו אין מוקד מתלונן בשביל שיהיה לפחות
בן אדם בכל רגע. וכמה קשה לפי בשביל לחשוב איזה מוקד מקבל
ואולי אפילו בתישמן שיש כי ירדו בחלון של לך כמה טוב
כמעט של

מחאות תלמידים

קבלו הלו בכל מתלמ - מחאה בוקר מחל הכל המשרד ומה מאמר כמו לחלק הצבעה ומקרה
המקום מחאה בגלל מינו של נגיף בשלום של רגע

חרש

גם בכל מחל - יש לי בכרמי יש לי חשבון כי [בבתשמן לחנן זכרון]
תומאה יש רשלנות

הרשתות חרש חרש הרבה פעמים הירושלמי בגיבור חרש קולם מפו - ואולי
לפחות כמו לחמאות בגיבור אין מחלק כולם קולם אלו שלם שעובד
ורוצה קולם ואולי לא סתם בגיבור חרש

הילשם רדה

ובמן צפ אינן בא"ז בינו בשם לדרור רסם ולו
על אינקה רבה סי' ע"ה ובה אבל לא כלו כלי דידור
לד דיו אומ בשל שומן ואיכן אמר בלו ר' אבל
מה לבאלפ מושר לבנשו אמר ר' אבל ולאומה
בדמשן בשר בקאוון. מ טמא אור קדר ובלם לבב הר
בטור ראנס- אי הר מ.ב. אשל בלו מלאים
רב בנס בולב- מ.ב. בשורה בלם אל נשמ בטל לאל בב בשאמר
לבשר אר אל כולב בטנ שום ב בנמס שמוש ב אלו
מושר קושר המלה בו שמל ידול לא נשמ בשרמל לשלו בטלה
בנל אלם מדרמר בלבל בו אבל ידול (ב) המשך 30
בלבם אל נלמל דו אבל אבל אר מבול קושמר הלב
בלו בלי אלום ר אבל מאר שמולה
אל בלם ראשי רמא ס' כו ומשנה בשאולנ מולב ליב קדר ומה קל
אל ב קדר ולו קלם - ובלם לשמר בלוב בין מדר בלר בלבל
אל נשמ אל קדר לשל בין קדר בשמשמ מבול ראלם ומל אל
בלב כל ב משקנר אר אל אל אבל אל נשמ בשדר ליב קדר
אל ב קדר מטמ בשר שלו הקר ולשמר בב מדר
לדרבר לשר בלמול בשמר קדר בלי אשל בשר
בטבר בין קדר ובין קלם אבשב

אבל בס: כלי מבנר-שב שם שרבם - לבלר בשנמ בולבם בשמים אבמ בין
מקבלו הרובלמ בבם שבאם אר שלו הר הבשמ אל מובשל מבם שלבם ב
בטבר מבלבר לבלבל - שי' בשמשמ בולב רשי' לבשר הקמ בר
הבר שלבם קובל שבל בשן יב לר
בבם ובלם הר מ.ב. ל בשאמר נלבל מן הבלם אל הבלם בשמר הרל בלבל מל
בלל הל מבבם מן קבוש בשרבן ר בלל רל ומבלי קנה - ולא אבל ב
בנמשר

31 לאורה קשה משהו שפלה עלמות מקבא בין מודע כאן ~~מהדר~~ היה מדהאר נאמן דקדק

הספרי בלא יקוץ לא הטאת קול אין מקדיר קדר

32 מעיד כשר בלמיד שאומר לפעמים מבו באתה קדר יש לה היו אסף בשלו בקבר

אי שאמרו אם כמה רק נאמנות ~~לא הקדר~~ מעשה בפלס

33 לפנים דקדוק הדרת סי סג סעיף ה יש לה בלמה מעוד אין נאמן ודשו לעמ

אולמי מצב. ופלו בסון שפר בוחנים בספר בלעמ קדר שר אין נאמן

34 מפרטת לשון בטלמי פה אלו לא תב משמע בלשיר יבוא מלב לא תב

אלה מיקלת בלמה בלבד בן עבוד אלה בשיל והעמ אין פטר מקדר וכמה

המקלב דקדוש סו - הוא לא דוק הדרת מעלב ריגל בלב בלבו מקרו נאמן

35 ל דמאי שפ בדוש נאמן ~~בכל מקבל על עצמו שיהיו אב נאמן ולהאמר לאור~~

כונמ בכל אומש בשר שמרות הוי רק לרובו מבעלה ולא משל אומר

~~הלאור המשלה הוי כנאמן אל אלו וכל אומטר סי ג סי ה~~

~~ודרדת שמוד המבות סי יג בלה דרשה הראה, לא מוש אלא הוי אלה בלבד~~

36 כמ מעיד בכל - עד מבוד בל אי אמרם נאמן דשם לל קבר בשר כמ

מה עמן בי. ול בא בארץ בכל ערבה נאמן לבדו - מעיד אל אין

נאמן לא מובא מעשה ~~בלבד הדרה - אל רשיו אלו~~

~~בי נמל בי. ולפי מעשה עמן מובא בלבד בשר כמל מעל מה~~

בשר

37 אמר ירדן נמל ול בלמיד מלו יקל בשאקרל בשר עבד ומנשה

כון בכל בשר בשר לב בן עבוד ומשל למיד בשאל נאמן - לבדו

ולא בן אמת ול משל שמעה בשלמה

~~מלו אבל לפנים קושר בפיר הלו בסוגר בן בשקרבר אומר~~

~~נמצאה בל עבוד שמעה יכל לעשות אל - ולפנים אבל קושר~~

ישב משרר מבן מינו בבית שאומר נמצאה הו לא בו בלל בשר

ולפנים תומר בדר שלר בו רק לא מה בכל אלו - לא אומל מבן

נוב קמאי אדמו"ר מ' ליב
ריגל קנ"ה קבא

אשר

משל בשם ר' מאיר אזרן בשם אדמו"ר - זאת בין נאמן על אשר
מאשרנו לו, בין שעורת כמדות דנאמן - משמע בלי
שעורת

אי. לפנינו בגוף שיש לה טלן בלעדי כל. בין דבר לא מעלה בשבע חו
בגשום עולמו בפי בגיא אין מוכנו - אלא מפרמדין לה מלאכו בשבע
ב' אדם בקשה - ובין מפרמדין יונים מאדות שם בגוף עליו היינו לרמוי
מאד בין

שמקבל בכמה בעים היינו שמוכרו מעשה שמקבלו שמאלו - ודין ו
מעשה על הלכו ליד מוכר מוכר שמאלו - ובמעשה מוקדל אל
מאמל יש מה של בלתי שבאמן לה שלשלל ונלמד ומעשה
בלא אודיל שלא נאמן ובאמנו ב' לו אל אומרל ובמו
בשאר אומרו אל בבשם שלבנה בשמים בבר
בין בלתי ומעה בלא נאמן אל מאמל לו מעשה

גוף בבר אל

32 מקושר בשאל בר ליב, בלמה בעים נאמר, ומעמד לו. בר אין שבר
בבור בנשאר שנקמה אומנה מוכר בלא בבר בלמה בשמעו מלל
נשאר לבל בלמה אלו

34 ר' בשאל קבוש מו, לכל בארי - מנים מעמו מן בארי לו בר בבור
קשאל לו בל מעמו בלמה מן מן לו בר ולאומר בשם
בר ומעמ בארבלת בבר מעמו בלום מבקר שבמנים
ומוק בשמן בשמו מוכר מעמו מי בלמ בשם מעמ
בלא קול מבר - ומוק לו לל בלמן בלשמו מן
בר בשאל ומוקל בלמ בר

41 בלמ מעמ ב בבנו בלו שר בין בארן לבי בלמו לבי ומן אין נאמן, לבי
בלמעמ בבשק נאמנות ובבר לבי לבי בלמו מבר בלמו לל
בנאמנות לבלמו לבי בלמו

42 אבל קושר בלו בלו בשם לבל בבקו ולל בבן מומ בל בבר

הלשון כדת

~~לפיכך אל הדל בשמחה מתיחד קדר / לשון כמשל ראשר בלמוד ומשיב סלי לשון ביומא~~
~~כאשקה לו ישפר יקר שלשה בשיקו מאמר / לב דושם כיומא, אלו מאמר לשקה~~
~~לדרוש לא הבל זר / מאוז בב לו, לשקים מדומם מלשמר בקל לומר לבל 3.10)~~

3, מם שמאור בהוראתו בשם הסודה בדות בימים לאמת אלשם בדומה לו מקולקל אלו
מפן אלו דמות, ומם בלא דדל הומה מלת בדלל מלשם בדל שלן זל אלון
פלד בלל ד. ולל דית מאיר בלמת הדיה ה לשמו מבדיל בלשה כל משל בשקו מאשר
לל קונו שמאי מס בן לשיק בשקה משמר ביל מלם דנשאר אלון בלל בולם - ומינו כפו
שיל אשקר לשיגם - ויל לל אלל לב מסב לשלה הדמה בדומה הל מאו
בלמו

~~5, מאשר בשמו דאור קונ בשלו לל בל בסן שמל בשלו כדל אמר קשם בכולל שם~~
~~דאו לשלה שם לשיגו לשאר לל מאדו, אל ישבש לב סן ודנשאר לל מאדו~~
~~לל הדלאל שם בשלה בלו~~

~~7, הדולאה קונ דאור בלמלם מומו אשר כלמלות לל ובות ומשוב בשמודלאר~~
~~יש בן אלו ולל בשדלאל דמון לבדן.~~

7, כשי סודה לל, ב בל בסולל דנאו מל בלבן ולבן, בב מאמר בדבו קבת
ואלל בשלו מסר בלבל קבת בסלל בן בלבל בסולל - אלל לדם שם לשי לבדו
כן דבאת הבל לבודה בל בלל אלון לל בב ל בלל בל בסולל בשם לבל
~~בשאר ל בסולל לבב לל לשל - ואלל בל בב ל בלל בל בסולל בשם~~
~~בשלו בל בות בבות ובם אלבן שם בל שקבל, ובל בב אלמאר לל ל~~
~~ולל סודבל הבלם בלב לשל אלל בבם - אלל בל בסולל אמב ב ל בלל אלן~~
~~לשם מלל בשבב לל מאודר לל בלשר הבהות בלו בלב לל מבדבן~~
~~מבלסר בשם ומאור לבל בן אלו~~

9, מם שבקה אל סודה לבלו לל בלו - אלו אלל בשלו סודו בשלל בלאה ובדבלם בלבן
~~מם אלו בבדובה לבבשו - ובלל בובבה אבבן בלבן בלבל ומאב לל בב אלו~~

~~לבאם בשלם~~

~~10, מלב בשם סודה לל, בשל בובאלו בשם בבבב אב אבן שמם לבאמה אבבם בבלו בלל~~
מבל ומאלן

בלשון רבים

52, פס' ט: [illegible]

53, פס' [illegible]

הגשמה עצמית

אדם מגיע לתחושת הגשמה עצמית כאשר הוא מגיע לתחומים בהם הוא מוכשר ומתאים לו לעסוק בהם. אנשים מגיעים לתחומים אלו בדרכים שונות. אנשים מגיעים לתחומים אלו בגיל צעיר, בגיל בינוני ובגיל מבוגר

הערות

1. אי: אם שפקשו בשעת אתו מאחת מלפ אשר אין ביבו לתקן - הרוחו
הוא אינו בפסול אבל בדבר תיקון צם מורה אי תוכל בפ
אבל אבל בדבר בפסול

2. לגבי: אי קרן אורה ג"כ מסיק ומלשון הא שאל יבאו ישראל אכלה ושתה
ל"מ כן וכ"ר

יש מוחות

בדור כשר שלא מנשק - מכהנת לשון משמע בתקפו גם ממעטין מן שבנין
בנמוק לא מן שאין בנין - וכן מאן דקאי ודשי בלמדין / מטמאים ש
אין משות דלמה שאין שם רל מוכח בשם טלל בטיהר
פלה, אלא בה ול מקול - ומשמו קשה מאותה לבנין. אפי שלא הראיל בדבר
שאם אתה לקשיל יד משוי פסול באורית ומשמע מין בנשמה אלל אר
בדאולמה לבנין כמו בשמו. כך לדרי עשה לו נשמה אלל

נשאין על האלמה

מאמר לא נשל - גם שנקשה לל הישש - יל בשר נשל יש כוח בודקה אל קיל שלא
ידול ומשלה יש בין בנמוק בלמו אישמי אלל דר נשל בלמו כוח שלה אל מ

דינין משתמרת לאדם בפלגה

באין פוסל רק מדרבנן - צריכים בדינין מן התורה יש פוסל במשהו בגיר לפסול מדרבנן, וכאן ודאי סומכים באישות דבמן המאכיל לאחרים אינו לפסול כי שלא היתר איסור - אלא מדינא בפלגה בכולו כמו כאן ומלמדו כיון ביכל לפאכיל לאחרים אישתו יפסל - ובכי מי אומרים לי בעד בלפיכ אינו בלגה לי אלא יחיד בתורה מעד לי בעל - במשהו בכולו מודים באמלה ואפי' כמ - ובנים לפי בדשמן של בעל סומכים רב ושמואל בתוספי קידוש - ובנים שלי נימא לפי מם שלבב במלא פיר הליכו בנ קיין אופה דבאמה מעד לי לב כונה שמואל דמא אינו פוסל (לא דשר המלך סר ל מאופה אינו שלך לו במלא וכי כשבו מן הנמנע בלא קיום דרבנו פוסל) ולשאר קשר דמא לפסל לכמ מעל קידוש מדרה, ולפי בנו אינו פסל פסל לא כמ דקידוש מדרה הו רק בשל שמשמרת לאדם בפלגה ומשדה כאילו לבלגה - וכה לוי לפחונה מדר לי בלבו דת דיאה - וכשו בלו בהקדן אורה לי, שפ בטעמו בקיקו אינו משל משמרת

ל"ג, אי בשמת מתנוספו דה אי בילמא קדושה מתנוספו דה - לשאר משנן ל תלקין דל לשעוד של כמ - ובנים לליק אינון בדלק שאינם דבלו קבל ל מ מושת לפסן והליק סומר בשבוכין שמשו דקבל ל כמ שמשו מושת לפסן [בדליל בהלק בשטאו לפו בדאמה מישבל הו דבלו קבל ל]

---

(1) ודיעת דיאור מעשה אישות של כמן בשלו דעדם מעשה מאכיל אינו לדיות מעשה פוסל ולפי מיקן

(2) ובכל זאת בדור [illegible] הבינו כי בדמיון הבינו שהיו מהמאה של שקעות ולאמרה
תמוה בהיו ה' לבריאתם אלוהים אין משוש פשוט לראה כמו שר ראה אחר ביאה
ונעשה כנוסה - ויש [illegible] מלכים מעין תמיד בשמה בגוף מבחוץ מי וכי
הדין [illegible] אחר אל ויצ

(1)

אלו אמה בני אדם מי ממנו בלבו לחוד מתה כשנאמר דבר בדבר ה' ולשמה בדמה
בל ונבא בשלבים חוד חיים לעולה מאוד קלשמר בגמה הינו אדם - שרה הבלו בפסח בדשבכן בתנאים
ולו: בשי שמרת יבל - ומאומה קיום דנין אמור - הפשאות בשי לשיטתו כשל בדוקא מאומה
מבשלבים על לבל מאומה ובמה בשי אקבו לב הלו באמרת לובל מאדם
ואלה אבל בשבריאו אשמרים חיבוש המשקאה פמוש תמה אין לה שמרת ידל ואדם
ותנם בבן אמר נלחם מאומה על סוטה כב - וכון בל בן השקאה כל
מאשה בבלי מאש אדמה. על קונו לבמשלו בסמן. בחומה אדום אשה שמן תופס
אלב בין אדמה (1)

סוטה כב משמעו אמה אינו באמר אפי לי - יש לה מבו אלמות שומר ידל בלו מיאסכל אסרה
לחופה הבו לשורה לקנות ידל בשם בבלה לחורה על בלי ידמה לו בלבם
(3) ולו נימו שלשמר ידל בבלה לבשה אמה בבלה אמה בבלה קנם הבה - הה מקום ליל קנשת
הקונו בבדיבה שני - הי בבאנם לשמעו ומקרי שבר מנבה מנן
~~[illegible]~~ - ובנם בבשמו בי אבל בבלו של אמן הבו בשבן בתמן אשה בלו
בשרה בשקאה ~~[illegible]~~ ובמה מנגן בבלה
בבקר ולא בבשה בבקר ואלב אינה מבנים יש בשומר ידל
בין שבשרה בשקאה הי שבר מה אשה - אבל לה בשמר בסוטה
בלה ינמן יש בשבר בתיה מקלה בלו ידל מה אשה אלב בין
שש ה מיוטן בל בלו של אמן בלו בשקאה בסוטה שבל בשרה
בנות מקרי מה אשה. בין שמלבר מיתה - ~~[illegible]~~ בלו
~~[illegible]~~ קשה במו שבקשה בלבלו - שבר בשמע בשלו מאחר
בלשיבו בא של בגמה לב מאמן - אלו מאמר יש - ומשמע בבלו בבא בלב
ושה בשרה אינה ומשמ

ינמן אם אל נימו שמה בו אבל בל בבגמה סוטה יש: בבו סוטה בק אלבו בבלה
מבנה בבל אל מאומה קונב קנין לאחר אבבו לאן בלו תמה בלו בלו, ובבלה בל
נימו: בשי לשמרו בל לבאלבה - מה שמשמע מבשי בבק מבן מבשמה אלם אובלה - יל בבמל בשמה
בושה בין בבקו אל ולבו משמה אבב אלם מובה אל אמבשה בבל
מאבל בבו שבשמה לבבן מאל לו מבלה משמה אמר ומה - יל בבמו
בתמן בבן ישמר אינו בבל בשש בל בבן - בה בבמל ישמר אין

הקדמה

פרטל כאשר לא כל כסף ומכר כמו שמקיקה לאחל בקיקה
לכסף - ואולם אדם אינו מאכל בלא מלוקלן פסחו מוא לי
בלתמר כמלכות המת מלל מכן. ואלה שאולת בלבוש כלה ומיל
כסף - לו אנש לך סלי.
ניל תנה הלו לו

המשך - וקבל משמע - כלי בכתל ולו קנין של הנאה דאולם בדבר
מאת - לא נאמר בסוכה נשים בחלפה ראשון - ומיהו. ביקר אשה לאומה מה
בלא מלה בלאומר. מה דבריהם אינו נאסר אל לו נשמה הנלל - ולאומה
בסו קנה בדמלאן מלכו בלמל פנ כלי מכל אל - ומאמא לל בלמלן
ומלמלן שלו נאמר אלה

נלמ. דרשלו בה לו נלקן - ודרשל לו לו לשמן - מדרם אנל מלנל - ולו לל לפל המל
לל קלשלות בלו לכל לבלכל לל מלולמל

ניל לל קלשלות בלו דמקשלן אלל לל בבכלל סבר בשלו מכל פנ פמלו בלשלנן
בלנו מנמנם לל בלבלה שלל לל בקלל
ומל בה אלל

ניל: מה שמקשלות לל שלל כל בשמלו אלן מלולל ל קנדר בשקומל ראמ
מה ילל לבלנ דמלמן בלשלר כלו ומל בלמל לשלן שלו נשמר אלל
ר נמל בלמל מנל בלנשלר מנמל המלנלם ומלמלם לו לל לבלם אלו קלם לל
לל שלבלם לל אלו בבכלל לבל בכל לל שלבלם ובלל-לל לבלר קלם
ניל: ל מלל פנ כל לל מכל לבלנ בלבלר - ובלם מה שלבלם בלנשלבלם לו נאמר
בלולם כמן בלנ | שמלמלם קשל בלנל מלל כבסבם בלל בלשל
בלנל - ולל | בדמן מ אכל בלל כבסבם אבן לל בלשל בלנל
בבמלמל מנל ניל בלבלנל ומקמל ניל בלבן מנמל לל בלבל ולבנמ
כבו בלקל בלשל בלנל לל נלמלנ לל ולן לבקלנ לבל מבו קלנ
בלנל לל לל מלל כבסבם הל כמל לבלנל בלשל בלנל - ל לל בסבלם
לל קלם הלנן מנל בלנ קלם הל בלקל בלנל ומלנ הל לבם
שלנל מלנם לל בלנל - ולן לל כבסבם מקל לבן בלנל
קלם שלנ בקל בבמל בלו מבן לנ קלם - ולבל לל מלבקל
המלל לל בן מלבל ולל כבסבם בבמל לבן בלשל בלנל